ନାରାୟଣ ଚୌଧୁରୀ

[illegible]

ଅସୀମାର ସୀମା

ଲେଖକ

ନାରାୟଣ ଚୌଧୁରୀ

ପ୍ରକାଶକ :

ଜଗନ୍ନାଥ ରଥ

ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୨

॥ ଅସୀମାର ସୀମା ॥

ଲେଖକ :
ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଚୌଧୁରୀ

ପ୍ରକାଶକ
ଜଗନ୍ନାଥ ରଥ
ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୨

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ :
୧୯୮୦

ମୁଦ୍ରାକର
ଅଜିତ୍ ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ
ଦରପୁର ରୋଡ, କଟକ-୧

ମୂଲ୍ୟ : ଦଶଟଙ୍କା ମାତ୍ର

ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ତେଣୁ ମୁଁ କହୁଛି :—

ଜୀବନର ଏଇ ଅପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ମହା କାବ୍ୟର ଯେଉଁ କେତୋଟି ପୃଷ୍ଠା ମୁଁ ଲେଖିଛି ସେ ସବୁ ଅନ୍ତରର କେତେକ ସାମାଜିକ ଓ ମାନସିକ ଉଦ୍‌ବେଳନ ହେଲେ ଓ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବନର ପରିଧିକୁ ଯେ ସ୍ପର୍ଶ କରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଗପ ଲେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଦଶନ୍ଧି ପୂର୍ବରୁ । ଏ' ଭିତରେ ଅନେକ ପଢ଼ିଛି ଅନେକ ଲେଖିଛି, କେତେକ ନଷ୍ଟ କରିଛି, କେତେକ ଛପେଇଛି ପୁଣି କେତେକ ଛପେଇବାକୁ ପଠେଇ ନାହିଁ ।

ଏ' ସଙ୍କଳନରେ ସନ୍ନିବେସିତ ଗପ ଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ । ମୋର ଅନେକ ବନ୍ଧୁ, ଶୁଭେଚ୍ଛୁ, ସମାଲୋଚକ ଗଳ୍ପ ସଂକଳନର ଅପେକ୍ଷା ରଖିଥିଲେ । ଯାହାହେଉ ବିଳମ୍ବରେ ହେଲେ ବି ଏହା ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରୁଛି ।

ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପଭଣ୍ଡାରକୁ ମୁଁ ଯେ କିଛି ଦେଇପାରିବି ଏ' ଭରସା ମୋ'ର ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମୋ ସୃଷ୍ଟିରେ ମୁଁ ଆତ୍ମହରା ହେବାର ଅକୁଣ୍ଠ ସାଫଲ୍ୟରେ କାର୍ପଣ୍ୟ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ମୋ'ର ନାହିଁ । ସାଗରର ଅଗଣିତ ଢେଉ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଢେଉର ଖୋଟୀକରା କାରୁକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆତ୍ମହରା ହେବା ମୋ' ପକ୍ଷରେ ନିର୍ମଳ ଆନନ୍ଦ ।

ପାଠକମାନେ ଯଦି ମୋ' ସୃଷ୍ଟିରେ ସାମାନ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପାଆନ୍ତି ତେବେ ମୋ' ସୃଷ୍ଟି ସାର୍ଥକ ହେଲବୋଲି ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିବି ।

ମତେ ଯେଉଁମାନେ ଗଳ୍ପ ଲେଖିବାପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ହେଲେ ମୋ'ର ଗାଁ ମାଟିର ବାଲ୍ୟସାଥି ଶ୍ରୀବିଜୟ କେତନ ମହାନ୍ତି ଓ ଶ୍ରୀ କୁଳମଣି ସାହୁ । ଏ' ଗଳ୍ପ ସଂକଳନ ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ଅକୁଣ୍ଠ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ ହେଲେ ଶ୍ରୀ କାର୍ତ୍ତିକ ରଥ, ଶ୍ରୀ ରତ୍ନାକର ଚଇନି ଓ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ରଥ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ହାର୍ଦ୍ଦିକ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଉଛି ।

ଲେଖକ

ବୋଉ !

ତୋର ପବିତ୍ର ସ୍ମୃତିରେ……………

—ସୂଚୀ—

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧ । ଅସୀମାର ସୀମା	୧
୨ । ରାତି ରାତି ବହୁ ରାତି	୧୪
୩ । ମରୁର ସଙ୍ଗୀତ	୨୩
୪ । ଅନ୍ଧକାରର ଆର୍ତ୍ତନାଦ	୩୩
୫ । ଅପେକ୍ଷା ଟ୍ରେନ୍‌ପାଇଁ ପୁରୀକୁ	୪୦
୬ । ଅଶରୀରୀର ମାୟା	୪୪
୭ । ଅପରୂପା ବର୍ଷା : ଅପରୂପା :	୫୪
୮ । ଆକାଶ : ଅପରାହ୍ଣର	୫୯
୯ । ଆକାଶ ଅନେକ ଦୂର	୬୪
୧୦ । ରଙ୍ଗ ମହାନ୍ତି	୭୨
୧୧ । ସକାଳ	୭୯
୧୨ । ରାତ୍ରିର ପରିଚୟ	୮୪
୧୩ । ବର୍ଷାପାଇଁ ରାତିଏ	୮୯

ଅସୀମାର ସୀମା

ସମୟଗୁଡ଼ାକ ଯେମିତ ନୀଳ ଆକାଶରେ ଭାସିଯାଉଥିବା ବଉଦ । କେତେ ଧୀର ତା'ର ଚାଲି, ଆକାଶର ଏ ମୁଣ୍ଡରୁ ସେ ମୁଣ୍ଡକୁ ପହଁଚିବାକୁ ଯେମିତ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଲାଗିଯିବ । ଅଥଚ ସେ ବଉଦ ଗୁଡ଼ାକ ଭଜା ତୁଳା ଭଳି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି କେତେବେଳେ ହାତୀ, ଘୋଡ଼ା, ରାକ୍ଷସ ଓ କେତେ ପ୍ରକାର ଚଯଭଳି ଦେଖାଯାଏ । କେତେବେଳେ ରୂପ ବଦଳାଇ ଦିଏ ଏବଂ ଅସ୍ତରାଗର ଲାଲକିରଣ ସେମାନଙ୍କୁ କେତେ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗେଇ ଦିଏ । ପୁଣି ସବୁ ମିଳେଇଯାଏ, କିଏ ବୁଝେ ତାକୁ ? ସେଇ ରଙ୍ଗ ଭିତରେ କେତେ ଯୁଗର ଯନ୍ତ୍ରଣା କେତେ ମନର ଗୋପନ ଗୁଞ୍ଜନ ସବୁ ନାଲିପି ଉଠେ କିଏ ବା ବୁଝେ ତାକୁ ? ଆକାଶ କ'ଣ ବୁଝେ ? ସେ ଖାଲି ଏ' ବଉଦଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ନଚେଇ ନଚେଇ ଦଉଡ଼େଇ ଦଉଡ଼େଇ ବେଦମ୍ କରିଦିଏ ସିନା !

ବଉଦର ସେ ଘୋଡ଼ାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ । ବଉଦର ଭେଲାରେ ଝୁଲି ଝୁଲି ଆକାଶସାରା ବୁଲି ଆସିବାକୁ ମନ ଡାକେ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେବ ? ସେ ଘୋଡ଼ା ପୁଣି ଛେଳି ମେଣ୍ଢାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ତାର ବଳିଷ୍ଠ ଗୋଡ଼ ପୁଣି ହଜି ଯାଏ । ଲାଞ୍ଜ ଛିଣ୍ଡି ଯାଏ କିଏ ଯେମିତ ତା' ପିଠିରେ ବସିଲା ପରି ଲାଗେ ।

ଏମିତି ଏ' ନିତିଦିନିଆ ଆକାଶ ପୁରୁଣା କାବ୍ୟ ପଢ଼ିଲା ପରି ଲାଗେ । ତେଣୁ ସବୁ ଦିନେ ଛାତ ଉପରେ ବସି ଅସୀମା ଚାହିଁ ରହେ ସୀମାହୀନ ଆକାଶକୁ । ନୀଳ ଆକାଶ ପୁଣି ଧୂସର ହୁଏ । ସବୁ ପୁଣି ମାଟିର ରଙ୍ଗରେ ହଜିଯାଏ । ତା'ର ରଙ୍ଗିନ୍ ଫୁଲସବୁ । ପ୍ରଜାପତିସବୁ କେମିତି ହଜି ହଜି ଯାଆନ୍ତି ।

ତେଣୁ ସେ ଆକାଶକୁ ଛାଡ଼ି ତଳକୁ ଚାହେଁ, ତଳର ରାସ୍ତାକୁ, ଯେଉଁଠି ଗାଡ଼ି ମଟର, ମଣିଷମାନେ ଓ କଦବା ବୁଲୁଥିବା ଗାଈଗୋରୁ, କୁକୁରମାନେ ଭୁକାଭୁକି କରନ୍ତି । କର୍ମକ୍ଳାନ୍ତ ମଣିଷମାନେ ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି । ସ୍କୁଲ ପିଲା ଛୁଟି ହୁଅନ୍ତି । ଦୀର୍ଘ ରାତ୍ରିର ଅଶ୍ଳେଷ କିନ୍ତୁ ଏଇ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସୂଚିତ ହୋଇଯାଏ ।

ଅଫିସ ଫେରନ୍ତା ସ୍ୱାମୀମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ପାଇଁ ଏପରି କି ବୟସ୍କା ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ଫୁଲିତ ହୋଇଉଠନ୍ତି । ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ ସଫା ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି

ଦାଣ୍ଡଦରଜା ପାଖରେ ଚାହିଁଥାଆନ୍ତି । ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ କରି ଫେରୁଥିବା ତୈଲଙ୍ଗୀ ତରୁଣୀଙ୍କ ମୁହଁରେ ମଧ୍ୟ ହସର ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ । ମୁଣ୍ଡରେ ଫୁଲ ଖୋସି ସେମାନେ ଚାଲିଥାଆନ୍ତି । ଏଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୁଏତ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଭୋଗର ବାସନା ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

ଆକାଶ ଛାତରେ କେତେ କଳନନାଦରେ ପକ୍ଷୀକୁଳ ଫେରିଆସନ୍ତି ନୀଡ଼କୁ । ଚଞ୍ଚୁରେ ଚଞ୍ଚୁ ରଖି ରାତିସାରା କେତେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବେ ସେମାନେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଡେଣାରେ କେତେ ରଙ୍ଗ । କାକଳିରେ କେତେ ସଙ୍ଗୀତ ।

ଛାତ ଉପରେ ବସି ଅସୀମା ସବୁ ଦେଖେ, ତା' ଜୀବନଟା କିନ୍ତୁ ନିଃସଙ୍ଗ । ଦୁଇ ବର୍ଷର ବୈବାହିକ ଜୀବନ ଭିତରେ ସ୍ୱାମୀ ତା'ର ମାତ୍ର ଏକମାସ ପାଇଁ ରହିଛନ୍ତି ଅସୀମା ସହିତ । ସ୍ୱାମୀ ତାର ବଳିଷ୍ଠ, ଦୀର୍ଘକାୟ, ଶକ୍ତ ପେଶୀପୁଷ୍ଟ । ହେଲେ ବି ସେ ଯୁଦ୍ଧ ବିଭାଗର ଜଣେ ଉଚ୍ଚ କର୍ମଚାରୀ, ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଭିତରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଉପଭୋଗର ସନ୍ଧ୍ୟା ଆସେ । ଉଦୟସୂର୍ଯ୍ୟର ଅରୁଣିମାରେ ଲାଲ ହୁଏ, କେତେ ରୋମାଞ୍ଚର ଶିହରଣ ଖେଳିଯାଏ ଦେହରେ । ଶେଷରେ ସେ ଯେତେବେଳେ ଅବନୀ ବାବୁଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦିଏ ଆଖିର ଲୁହ ବାଧା ବନ୍ଧନ ମାନେ ନାହିଁ । ଲୋତକାପ୍ଳୁତ ଆଖିରେ ଚାହିଁରହେ ଅବନୀ ବାବୁଙ୍କର ଶହ ଶହ ମାଇଲ ରାସ୍ତାକୁ, ଆଖି ପାଏନା ।

ତେଣୁ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ପାଇଁ ତା'ର ନାରୀତ୍ୱର ଉଗ୍ର ଉଚ୍ଚାଟନକୁ ଭର୍ତ୍ରୋଚିତ ଅନାସକ୍ତି ଭିତରେ ବାନ୍ଧି ପକାଇଲେ ବି ବେଳେବେଳେ ସେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଉଠେ । କେଶବିନ୍ୟାସକୁ ମୁକୁଳାଇ ଦିଏ । ପିନ୍ଧା ବସ୍ତ୍ରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦିଏ । ତକିଆ ରେଜେଇକୁ ପୁଳା ପୁଳା କରି ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିଦିଏ ।

ଏ'କଥା କ'ଣ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ତାର ଶାଶୁ ? ଯେ କି ବୟସର ଅପରାହ୍ନରେ କେବଳ ଅସ୍ତାୟମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଅସ୍ତଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି । ଏକଥା କ'ଣ ବୁଝିପାରେ ଖୁଙ୍ଖାରି ବୁଢ଼ା ? ଯେ କି ରେଚେଣେଇ କଟିଯାଉଲେ ପାଖ ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗିରେ ଗଞ୍ଜେଇ ଟାଣି ଭଜନ ବୋଲେ ।

କେହି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ବୁଝେ କେବଳ ଅସୀମା । କଲେଜରେ ଦୁଇବର୍ଷ ପାଠ ପଢ଼ିସାରି ଆହୁରି ଅଧିକ ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବାବେଳେ ତା' ବାପା ଏଇ ଯୁଦ୍ଧ ବିଭାଗର ଉଚ୍ଚ ଅଫିସର ଅବନୀ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ କରିଦେଇଥିଲେ । ବାପାମାନେ କ'ଣ ଝିଅର ମନକୁ ବୁଝନ୍ତି । ସେମାନେ ବୁଝନ୍ତି ଝିଅକୁ ବାହା କରାଇ

ଦେଲେ ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ସରିଯିବ । ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ସରିଯାଇଛି । ଦାୟିତ୍ୱ ବଢ଼ିଛି ଅସୀମାର ।

ଅବନୀବାବୁ ଅସୀମାଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଲେ । ଆଉ ବା କ'ଣ କରନ୍ତେ ? ଅତ୍ୟଧିକ ମଦ୍ୟପାନ ଓ ଯୌନ ପୁସ୍ତକ ଓ ପତ୍ରିକା ପଢ଼ିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ବା କ'ଣ କରନ୍ତେ ? ଏବଂ ଘରକୁ ଫେରିବାବେଳେ ସେହି ଯୌନପୁସ୍ତକ ଓ ପତ୍ରିକା-ଗୁଡ଼ିକ ଘରକୁ ନେଇ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ଅସୀମା ସହିତ ଶୋଇ ଶୋଇ ସେଇ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ପଢନ୍ତି ଓ ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଦେଖାନ୍ତି । ଅସୀମା ଲାଜରେ ତଳକୁ ମୁହଁ କଲେ ବି ସେ ଛାଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ସେହି ବହି ଓ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାଗୁଡ଼ିକ ଅସୀମା ପାଇଁ । ଏକ ଏକ ଆନନ୍ଦର ସାମଗ୍ରୀ ; ଅବସର ସମୟରେ କିମ୍ବା ରାତିରେ ନିଦ ନ ହେଲେ ଅସୀମା ସେଇ ଗୁଡ଼ିକ ପଢେ ।

ପଢିବାରେ ହୁଏତ ସାମୟିକ ଆନନ୍ଦ ଥାଇପାରେ ମାତ୍ର ଜୀବନସାରା ଗୋଟାଏ ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ଉଠେ । ଦେହ ଖୋଜେ ଦେହ ।

ମାତ୍ର ଅସୀମା କେବଳ ଅପେକ୍ଷାରେ ହିଁ ରହିଯାଏ ।

ପାଖ ପଡ଼ଶା ଘରେ ରୁହନ୍ତି ସେ ଗୋବିନ୍ଦ ବାବୁ । ତାଙ୍କର ଅନେକ ପିଲା । ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଚରିତା କେବଳ ଘର କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ବାହାରକୁ ଟିକେ ସୁଦ୍ଧା ବୁଲି ବାହାରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଲାଗିଥାଏ । ଘରଟା ତାଙ୍କପାଇଁ ଏକ ଅଶାନ୍ତ ମନ୍ଦିର ମାତ୍ର ଅସୀମା ଭାବେ ତା' ଘର ଏମିତି ପୂରି ଉଠନ୍ତା କି ? ମାତ୍ର କିପରି ?

କେବଳ ସେ ଚାହିଁ ରହେ ଆକାଶକୁ । ସୀମାହୀନ ଆକାଶକୁ । ତାଙ୍କର ବଡ଼ପୁଅ ଅରୁଣ ଯେ କି ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼େ ଦେଖିବାକୁ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର । ଗୋଲ୍ ଗାଲ୍ ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗର ହାଫ୍‌ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଓ ଧଳା ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧିଲେ ତା' ଗୋରା ଦେହକୁ ମାନେ । ଏହି ପୋଷାକରେ ସେ ସ୍କୁଲ ଯିବାବେଳକୁ ଅସୀମା ଝର୍କାଦେଇ ଚାହିଁରହେ । କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ତା' ଚେହେରା ! ସୁଚରିତାଙ୍କ ବହୁ ଅନୁରୋଧ ପରେ ମେ ରାଜି ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଣିକି ଅରୁଣ ଅସୀମା ଘରେ ରାତିରେ ପଢ଼ିବ ଓ ଶୋଇବ । ତେଣୁ ଅସୀମାର ନିଃସଙ୍ଗ ଜୀବନରେ ସେ ହିଁ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଅବଲମ୍ବନ ।

ଅରୁଣ ପାଠପଢେ । ବହିପତ୍ର ରଖିଦେଇ ନିଜ ଘରକୁ ଖାଇବାକୁ ଯାଏ ଓ ଖାଇ ଆସି ଅସୀମା ପାଖରେ ଶୁଏ । ଅସୀମାକୁ ସେ ଡାକେ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ । ଅସୀମା

ତାକୁ ଖୁବ୍ ସ୍ନେହ କରେ । ଆଦରରେ ତା' ପାଖରେ ବସି କେତେ ଗପକୁହଏ ଏବଂ ଶୋଇଥିଲାବେଳେ କେତେ ଗପ କହି ଶୁଆଇଦିଏ ।

ଅରୁଣର ଗୋରା ପୁଷ୍ଟ ଗାଲ ଓ ନାକ ତଳକୁ ସାମାନ୍ୟ ନିଶର ସଙ୍କେତ ଦେଖାଦେଲାଣି । କଣ୍ଠଟା କେମିତି ଟିକେ ଫଟା ଫଟା । ବାଇଗଣୀ ରଙ୍ଗର ହାଫ୍-ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାଙ୍ଗକୁ ହାତକଟା ଗଞ୍ଜି ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ସେ ପଢୁଥିଲା ବେଳେ ଅସୀମା ପାଖରେ ବସି ତାକୁ ଚାହିଁରହେ । ଅରୁଣର ଗୋଡରେ, ବାହୁମୂଳରେ ଓ ଜଙ୍ଘରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଅଳ୍ପ କୃଷ୍ଣ ରୋମାବଳୀର ସଙ୍କେତ । ମାତ୍ର ତା' ମୁହଁରେ ବା ଆଖିରେ ସେପରି ସଙ୍କେତ ନାହିଁ । ସକାଳର କଅଁଳ-ଖରା ପରି ବେଶ୍ ସ୍ନିଗ୍ଧ ଓ ଲଜ୍ଜିତ ତା'ର ଆଖି ଓ ମୁହଁ ।

ଅସୀମା ଅରୁଣକୁ ଖୁବ୍ ଭଲପାଏ । ଖୁବ୍ ଖୁଆଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଅରୁଣ ଅନୁଭବ କରି ସାରିଲାଣି । ତାକୁ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ଚାହେଁ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ ସବୁସମୟ ପାଇଁ ତା' ପାଖେ ପାଖେ ଥାଆନ୍ତୁ । ତା ବୋଉଟା ସବୁବେଳେ ଚିଡ୍ ଚିଡ୍ ମାତ୍ର ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର କେଡେ ଭଲ ମଣିଷ । ଅରୁଣ ଉପରେ କେବେ ରାଗନ୍ତି ନାହିଁ । ପାଠ ନ ପଢ଼ି ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ବି ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ ବୋଉ ଆଗରେ ଅରୁଣର ପ୍ରଶଂସା କରି କୁହନ୍ତି, ବେଳେ ବେଳେ ଛାତିରେ ଜାକି ଧରନ୍ତି । ଆଉ ବେଳେ ବେଳେ ଅରୁଣର ଗାଲ ଉପରେ ନିଜର ମୁହଁକୁ ଲଗେଇ କାନ ପାଖରେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କହନ୍ତି—"ଯା ଦୋକାନରୁ ଜଳଖିଆ ଆଣିବୁ, ଖାଇବା ।"

ଅସୀମାର ଆଦର ସ୍ନେହରେ ଅରୁଣ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚାରିପାଖରେ ପୃଥିବୀ ଘୂରି ବୁଲିଲା ପରି ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ନିଜଘର ତାକୁ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ଥିବା ସମୟତକ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ ।

ଅସୀମାର ସୀମାହୀନ ଆକାଶ ଏଣିକି ଧୂସର ଦିଶୁନି । ବେଶ୍ ନୀଳ ଧରି ଆସିଲାଣି । ଅରୁଣର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ଗାଲ, ଓଠ ଜଙ୍ଘ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର । ଅରୁଣ ପାଠ ପଢିଲା ବେଳେ ଅସୀମା ପାଖରେ ବସି ଅରୁଣକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାଏ । ତା' ଦେହର ଅଙ୍ଗକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥାଏ ଏବଂ ନିଜର ସେଇ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ଗୁଡ଼ିକୁ ନିବିଷ୍ଟ ମନରେ ପଢୁଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ଥିବା ବର୍ଣ୍ଣନା ବା ଚିତ୍ର ଦେଖି ନିଜକୁ ହଜେଇ ଦେଉଥାଏ । ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ଅରୁଣ ବା ସେଥିରୁ କ'ଣ ପାଇବ ! ତା' ଆଖିରେ କ'ଣ ରକ୍ତ ଆସିଲାଣି ?

ଅରୁଣକୁ ଅସୀମା ଦିନେ ଦିନେ ପାଠ ବୁଝାଇ ଦିଏ । ଗୀତ ବୋଲି ଶୁଣାଏ । ଗପ ଶୁଣାଏ ଏବଂ ଅରୁଣ ବଡ ହେଲେ କେମିତି ନିଶ ରଖିବ, କେମିତି ବାଳ ରଖିବ ଓ କେମିତି କଥା କହିବ ତାହାର ଗୋଟାଏ ରିହଲସାଲ କରିଦିଏ । ଅରୁଣ କିଛି ନ ବୁଝି ପାରିଲେ ବି ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର କଅଁଳ ଓଠରେ ହସିଦିଏ କେବଳ । ସେ ହସ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ଅସୀମାକୁ । ଅସୀମା ତାକୁ କୋଳକୁ ଆଉଜେଇ ନିଏ ।

ଅରୁଣର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରେ କେତୋଟି ପ୍ରାର୍ଥନା, ଗଣିତର କେତୋଟି ଧାରା ଓ ଅଳ୍ପକିଛି ଇଂରେଜୀ ବନାନ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କ'ଣ ବା ଅଛି ? ଅସୀମାର ମନଭିତରେ କ'ଣ ଅଛି ସେ କାହୁଁ ବୁଝିବ । କେବଳ ତା'ର ସେ ବହିପତ୍ର ପଢ଼େ ଓ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ପାଖରେ ବସିଥିଲେ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗେ ।

ଦିନେ ଦିନେ ଅରୁଣ ବହୁତ ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢେ । ସେତେବେଳେ ସେ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀକୁ ପାସୋରି ପକାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରେ ଦେଖେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ହାତ ଦୁଇଟି ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ରହିଛି । ମୁହଁ ଉପରୁ, ଛାତି ଉପରୁ ଲୁଗା ଖସି ଯାଇଛି । ପେଟର କିଛିଅଂଶ ମଧ୍ୟ ଦିଶୁଛି । ଶାଢ଼ୀ ଅସଂଯତ । ଏତିକିବେଳେ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ ଅରୁଣକୁ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଗାଲ ଦୁଇଟା କେଡେ ଚିକ୍କଣ । ଫ୍ୟାନ ପବନରେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ କେତୋଟା ଛୋଟବାଳ ଉଡ଼ି ବୁଲିଲେ ଭାରି ମାନେ । ଛାତିଟା କେମିତି ଫୁଲିଉଠି ପୁଣି ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ କହୁଛି—ଦେଖୁଛୁ କ'ଣ ? ଦେଖିଲେ କି ମନ ବୁଝେ ?

ଖଣ୍ଡେ ସରୁ ସୂତା ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ କାନରେ ପୁରାଇ ଦିଏ ଅରୁଣ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଆଖି ଖୋଲନ୍ତି ଓ ରାଗିଲା ଭଳି ଆଖିରେ ଅରୁଣକୁ ଚାହାନ୍ତି । ଅରୁଣ ଭୟରେ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇଯାଏ । ତା'ପରେ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ ହସନ୍ତି । ରାଗିଲୁକିରେ ? କହି ଅରୁଣର ମୁହଁକୁ ତାଙ୍କ ଉଠୁଥିବା ପଡୁଥିବା ଛାତି ଉପରେ ମାଡ଼ି ଧରନ୍ତି । ଅରୁଣ ଲାଜରେ ଉଠି ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ । ବରଂ ଅରୁଣ ଗାଲରେ ସେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଗେଲ କରନ୍ତି । ଅରୁଣ ସେତେବେଳେ ଭାବେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କେତେ ଭଲଟି !

ଅରୁଣକୁ ଭାରି ଲାଜ ଲାଗେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲେ । ହେଲେ, ସେ ଜମା ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ । ଅରୁଣକୁ ଏତେ ଲାଜ ଲାଗେ ଯେ ସେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରିଦିଏ ।

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ବରାଦ ଅନୁସାରେ ଅରୁଣ ସ୍କୁଲ ଲାଇବ୍ରେରୀରୁ ଉପନ୍ୟାସ ବହି ଆଣେ । ମାତ୍ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଦିନକରେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ସବୁତକ ବହି ପଢ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ପୁଣି ନୂଆ ବହିପାଇଁ ବରାଦ କରନ୍ତି ।

ଦିନେ ଦିନେ ରାତିରେ ଅରୁଣ ପାଠ ପଢ଼ୁଥିବାବେଳେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଦୂରରେ ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇ ଶୋଇ କ'ଣ କ'ଣ ବହିସବୁ ପଢ଼ନ୍ତି । ପଢ଼ିଲାବେଳେ ଅରୁଣକୁ କୁହନ୍ତି—"ତୁ ମୋ' ଆଡେ଼ ଚାହିଁବୁ ନାହିଁ ।" ମାତ୍ର ଅରୁଣର ମନ ଭିତରେ ସନ୍ଦେହ ଆସେ । ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ସଫେଦ୍ ମନ ଆକାଶରେ ସନ୍ଦେହର କାଳିମା ମାଡ଼ିଆସେ । ଛୋଟ ଛୋଟ ଚଢ଼େଇସବୁ ତା' ମନର ଛୋଟ ଗଛଟିରେ ନଦହୋଇ ପଡନ୍ତି । ସେ କଣେଇ କଣେଇ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ଚାହେଁ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ପେଟ ମାଡ଼ି ଶୋଇ ଶୋଇ ସେ ବହିଗୁଡ଼ିକ ପଢ଼ୁଥାଆନ୍ତି । ଅଣ୍ଟା ତଳକୁ ଗୋଟାଏ ମୋଟାତକିଆ ରଖିଥାଆନ୍ତି । ବେଳେ ବେଳେ କ'ଣ ପାଇଁ କେଜାଣି ତାଙ୍କର ଅଣ୍ଟା ତକିଆ ଦେହରେ ଦାବ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ । ସେ କେମିତି ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥାଆନ୍ତି । ବିଚଳିତ ହେଉଥାଆନ୍ତି । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଆଖିବୁଜି ତକିଆରେ ଗାଲ ପାରି ଦେଉଥାଆନ୍ତି । ଦେହରୁ ଶାଢ଼ୀ ଫିଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଆନ୍ତି । ଅରୁଣ ସେତେବେଳେ ଭାବୁଥାଏ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ବୋଧହୁଏ ରୋଗଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହେଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ି ଅରୁଣ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ପାଖରେ ବସେ ଓ ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର କଅଁଳ ହାତ ଦୁଇଟିରେ ହଲାଇ ଦିଏ । ଅସୀମା ଚାହେଁ । କିଛି କହେ ନାହିଁ । ଅରୁଣର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ କି ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭିତରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ଛାତିର ଛୋଟ ଉପତ୍ୟକାକୁ ବାରମ୍ବାର ମର୍ଦ୍ଦନ କରେ । ଅରୁଣ ପଚାରେ ଖୁଡ଼ି ! କ'ଣ ହେଉଛି ? ଅସୀମା କିଛି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଅରୁଣର ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ଟାଣି ନେଇ ଛୋଟ ଉପତ୍ୟକାରେ ରଖିଦେଇ ମର୍ଦ୍ଦନ କରିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦିଏ । ଦୁଇଟିଯାକ ହାତ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଟାଣି ନବାରୁ ଅରୁଣ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଛାତି ଉପରେ ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ଇଙ୍ଗିତ ଅନୁଯାୟୀ ଅରୁଣ, ଛାତି ଉପରେ ଶୋଇ ସେଇ ଉପତ୍ୟକାରେ ହାତ ସଞ୍ଚାଳନ କରୁଛି । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଥରୁଛନ୍ତି । ତକିଆ ଉପରେ ମୁହଁ ଗଡାଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି କି ସେ ରାଜ୍ୟ ହରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ହତାଶର ଖର ନିଃଶ୍ୱାସ ପ୍ରବଳତର ହେଉଛି । ଅରୁଣ ଭାବିଲା ଡାକ୍ତର ଡାକି ଆଣିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ଉଠିପାରୁ ନାହିଁ । ଦୁଇଟି ହାତକୁ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଚାପି ଧରିଛନ୍ତି ଓ ଗୋଡ ଦୁଇଟିକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଗୋଡରେ ଚାପି ଧରିଛନ୍ତି । ଅରୁଣକୁ କାନ୍ଦ ମାଡୁଛି । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ପରି ଭଲ ମଣିଷ କେହି ନାହାନ୍ତି । କାଲେ କ'ଣ ହୋଇଯିବ । ଭାବିଲା ଛାଟିପିଟି ପଳେଇଯିବ । ମାତ୍ର ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ଶକ୍ତି ବା କେତେ ?

ରାତି କ୍ରମେ ବଢ଼ୁଛି । ଶାଶୁ ବୁଢ଼ୀ ଶୋଇଗଲେଣି । ପୂଜାରୀ ବୁଢ଼ା ରୋଷେଇ ଦ୍ୱାର ପାଖ ଭାଗବତଘରେ ଗଞ୍ଜେଇ ଟାଣି ଖଞ୍ଜଣି ପିଟୁଛି । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀର ହାତ ଓ ଗୋଡ କ୍ରମେ ଶିଥିଳ ହେଉଛି । ମୁହଁରେ ଝାଳ । କେଶ ଅସଂଯତ । ଦେହ ଶୀତଳ ।

ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅରୁଣ ପଚାରିଲା—ଖୁଡ଼ି ! 'ଖୁଡ଼ି' ! !

—ହଁ ...

—କେମିତି ଲାଗୁଛି ? ଡାକ୍ତର ଡାକିବି ?

—ଉଁ...ନାଁ...

—ଏବେ ଭଲ ଲାଗୁଛି ?

—ହୁଁ ...

ପୂଜାରୀକୁ ଡାକୁଛି, ଖାଇନଥ ।

—ଡାକ୍ ।

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଲୁଗାପଟା ଠିକ୍ ଠାକ୍ କରି ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି ଯେମିତି ତାଙ୍କର କିଛି ହୋଇ ନାହିଁ । ଅରୁଣ ମୁହଁକୁ ଚାହାନ୍ତି ହସନ୍ତି । ପଚାରନ୍ତି—"ତୁ କ'ଣ ଭାବିଲୁ କିରେ ? ହଠାତ୍ ମୋ ଗୁଢଟା କ'ଣ ହୋଇଗଲା । ତୁ ନ ଥିଲେ ମୋ'ର କ'ଣ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ଭାବିପାରୁ ନା । ତୁ ଗୋଟାଏ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ନ ହେଲେ ବି କମାଟାଏ କି କୋଲନ ଅଥବା ସେମିକୋଲନଟାଏ ତ !

ଅରୁଣ କିଛି ବୁଝି ପାରେନାହିଁ । ଅର୍ଥ ପଚାରିଲେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଖାଲି ହସିବେ । ପୁଣି ଗାଲ ଟିପିଦେବେ । ନ ହେଲେ ଚାପୁଡ଼ାଟାଏ ମାରିବେ । ତାଙ୍କ ମାଡ଼ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ । ତାଙ୍କ ହାତ, ଦେହ ଭାରି ନରମ । ଶରୀର ଉଷୁମ ।

ଅରୁଣର ମନ ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ସେହି ସେହି ବହି ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାକୁ ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା' । ମାତ୍ର ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଭାରି ଚାଲାକ୍ । ବହିଗୁଡ଼ିକ ଆଲମିରା ଭିତରେ ରଖି ଦେଇ ଚାବି ପକାଇ ଦିଅନ୍ତି, ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲେ କାଢ଼ନ୍ତି । ଦୂରେଇ ବସନ୍ତି ଓ ପଢନ୍ତି । ଦିନେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ସେ ବହିରୁ କେତେଖଣ୍ଡ ପଢ଼ୁଥିବାବେଳେ ହଠାତ୍ ରୋଷେଇ ଦେଖିବାକୁ ଉଠିଗଲେ ଏବଂ କହିଗଲେ ଏ' ' ବହିସବୁ ତୁ ଦେଖିବୁନାହିଁ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଅରୁଣ ସେ ବହିଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାରେ ଲଗିଗଲା । ଗୋଟାଏ ବହିରେ କେବଳ ନାରୀମାନଙ୍କର ଉଲଗ୍ନ ଚିତ୍ର ।

ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ସଫେଦମନଭିତରେ ସେହି ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା । ମାତ୍ର ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଭୟରେ ଖାଲି ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଉଥିଲା । ବିଭିନ୍ନ ଭଙ୍ଗୀରେ ଥିବା ହସନ୍ତ ନାରୀମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ବେଶ୍ ମଜା ଲାଗୁଥିଲା । ଠାଏ ଠାଏ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନଙ୍କର ଉଲଗ୍ନ ମୂର୍ତ୍ତି, ତଳେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଅସଭ୍ୟକଥା ଲେଖା ହୋଇଛି । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଏତେ ଭଲଲୋକ, ଏ' ଅସଭ୍ୟ ବହିସବୁ ପଢ଼ନ୍ତି କାହିଁକି ? ଏ' ଭଳି ଅଜବ ଚିନ୍ତା ଭିତରେ ଅରୁଣ ହଜିଯାଇଛି । ତା' ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ମନଭିତରେ କେତେ ମଧୁର ଚିନ୍ତା ତାକୁ ବେଶ୍ ଉତ୍ତେଜିତ କରି ପାରୁଛି । ସେ ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ପୃଷ୍ଠାପରେ ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଇ ଚାଲୁଛି, ହଠାତ୍ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କର ସରୁଚାପୁଡ଼ାଟିଏ ଅରୁଣର ଗାଲରେ ବାଜିଲା । ସେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ତାକୁ କି ଏକ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟି ଭଙ୍ଗିରେ ଚାହିଁରହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ରାଗ ନ ଥିଲା । ଓଠର ଉପକୂଳରେ ଗୋଟାଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହସର ଢେଉ ମଥା-ଚିଟି ଦେବାର ଉଦ୍ୟମ କରୁଥିଲା । କଣ୍ଠରେ ଉଗ୍ରତା ନ ଥିଲା । ସେ କହୁଥିଲେ—"ତତେ କିଏ କହିଲା ସେ ବହି ଖୋଲିବାକୁ ? ତୋର ବୟସ ହୋଇନି ।" ପୁଣି ବିଭିନ୍ନ ଚିତ୍ରଉପରେ ଆଙ୍ଗୁଠିରଖି ସେ ପଚାରୁଥିଲେ—"ଏଇଟା କ'ଣ ? ଏ' ଏପରି କାହିଁକି ହେଉଛି ? ଏ ଗୁଡ଼ାକ କ'ଣ ? ଏ' କ'ଣ ଖାଉଛି ?" କୌଣସି ଗୋଟିକର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରୁ ନ ଥିଲା ଅରୁଣ', କେବଳ ଏକ ଅପରିପକ୍ୱ ଦୋଷୀର ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ହସିଲେ । କୋଳକୁ ଆଉଜେଇ ନେଲେ, କହିଲେ—ତୁ ଟିକିଲୋକ ଅଧିକ ଜାଣିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ପାଗଳ ହୋଇ ଯିବୁ ! ଦେଖୁନୁ ମୁଁ କେମିତି ପାଗଳ ହୋଇଛି । ତଥାପି ଅରୁଣ କିଛି ବୁଝିପାରୁନଥିଲା ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କେବେଠୁ ପାଗଳ ହେଲେ ? ମିଛ, ସେ ଖାଲି ମିଛୁଆ ।

ନିଃସଙ୍ଗ ଜୀବନର ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଅସୀମା ଅନୁଭବକରେ ଏକ ମୃଦୁ ବାସ୍ନାର ସମ୍ଭାଷଣ, କୋଇଲି ବଲପି ଉଠି ତା' ନବପଲ୍ଲବିତ ମନର ପବନକୁ ଆହୁରି ପ୍ରସାରିତ କରିଦିଏ । ପ୍ରଖର କରିଦିଏ । ସ୍ୱାମୀ ତାର ଅନେକ ଦୂରରେ । ମାତ୍ର ଦେହ କ'ଣ ବୁଝେ ବ୍ୟବଧାନର ବ୍ୟଥା । ଶିରା ପ୍ରଶିରାର ରକ୍ତନଳୀ ଫୁଲିଉଠେ ଗରମ ରକ୍ତରେ, ଦେହସାରା ଉଷ୍ଣତା କେବଳ ବ୍ୟାପିଯାଏ, ଦେହ ଥରେ, ଦଳିତ ମଥିତ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅସହ୍ୟ । ସବୁ ସୀମା ସରହଦକୁ ଡେଇଁଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାହୁଏ । ଆଖି ବୁଜିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛାହୁଏ । ଆଖିର କଜ୍ଜଳରେ ସମଗ୍ର ସମାଜକୁ ରାତ୍ରି ଭଳି କାଳିମାମୟ କରିଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛାହୁଏ । ନିଃସଙ୍ଗତା ଜୀବନର ଚଲାପଥରେ ଅଲଂଘ୍ୟ ହେଲେ ଓ ତା'ର ଭିତରେ ଜୀବନର ବଂଶୀସ୍ୱନ ବେଶ୍ ଉନ୍ମାଦପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ ଭୁଲେଇ ନିଏ ।

ଅସୀମା ତେଣୁ ତା'ର ସୀମା ମାନେନାହିଁ, ତାର ମନର ସୀମାହୀନ ଆକାଶଆଡେ ଚାହିଁରହେ । ଆକାଶର ବ୍ୟାପ୍ତି ତ ଅସୀମ, ମାତ୍ର ସବୁଆଡ଼ ନୀଳିମାମୟ, କାବ୍ୟମୟ, ରସମୟ, ମାତ୍ର ସୀମିତ ଚନ୍ଦ୍ର, ସୀମିତ ପୃଥିବୀ, ସୀମିତ ମନ, ସବୁ କେମିତି ମାଲଗାଡ଼ି ଦଉଡ଼ିବା ଛନ୍ଦରେ ଛନ୍ଦାୟିତ ବା କିଛି ଲାଭକ୍ଷତିର ଦେଣନେଣ ଭିତରେ ପଥହରା, ସେଥିରେ ପ୍ରାଣ ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତି କାହିଁ ? ରସ କାହିଁ ? ଅନୁସରଣ କାହିଁ ? ତେଣୁ ଆକାଶ ଭଲ ଆକାଶ ଭଲ !!

ଆକାଶ ଭଲ ଯେ ତାକୁ ବୁଝୁଛି କିଏ ? ଆକାଶରୁ ନୀଳିମାରେ ଅସୀମାର ଆଖି ନୀଳ ଧରି ଆସେ । ସବୁଦେଖେ ସେ ନୀଳ ନୀଳ, ଅରୁଣ ତା' ଆଖିରେ ନୀଳ । ତା' ଆଖି ମଧ୍ୟ ନୀଳ, ଅରୁଣର ଦେହ ସାରା ନୀଳ, ଅରୁଣକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ନାହିଁ । ଅରୁଣ ମଧ୍ୟ ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେନି, ନିଜ ଘରଟା ତା' ପାଇଁ ବିଷ । ବୋଉଟା ତା'ର ସବୁବେଳେ ଚଡ୍ ଚଡ୍, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କେତେ ଭଲ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀର ଦେହ କେତେ ମୁଲାଏମ୍ । କେତେ ଉଷୁମ୍ ।

ଏମିତିକି ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀ ତାଙ୍କର ବ୍ଲାଉଜ ପିନ୍ଧି ଅରୁଣକୁ ବୋତାମ ଲଗାଇବାକୁ କହନ୍ତି । ଅରୁଣ ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ହାତରେ ବୋତାମ ଲଗାଇ ଦିଏ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ମାଂସ ମୋଡ଼ା ମୋଡ଼ା ହୋଇ ପେଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପିଥାଏ । ଅଣ୍ଟା ତଳକୁ ସେ ଲୁଗା ପିନ୍ଧନ୍ତି । ଭାରି ସୁନ୍ଦରମାନେ ତାଙ୍କୁ । ବୁଢା ପୁଷ୍ଟାଟୋ ଯେମିତି ଖଞ୍ଜଣୀପିଟି ଗୀତ ବୋଲୁଥାଏ ଭାଗବତଟୁଙ୍ଗୀରେ, ଶାଶୁବୁଢ଼ୀ ଶୋଇ ଶୋଇ ଘୁଙ୍କୁଡ଼ି ମାରୁଥାଆନ୍ତି । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ କିନ୍ତୁ ନିଦ ହୁଏ ନାହିଁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର । ଶୋଇଲା ବେଳେ ଅରୁଣର ଗୋଡ଼ ତାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲେ ସେ ଉଠାଇ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ହାତ ପଡ଼ିଗଲେ ମଧ୍ୟ ଉଠାଇ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବରଂ ଗୋଟାଏ ରେଜେଇ ତଳେ ଶୋଇଥିଲା ବେଳେ ଅସୀମା ଆହୁରି ପାଖକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଆଣେ । ଅରୁଣର ଦୁଇଟିଯାକ ଗୋଡ଼ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଦୁଇ ଗୋଡ଼ ମଝିରେ ଚିପି ହୋଇଯାଏ । ଅରୁଣର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତି ଦମ୍ ଦମ୍ ପଡ଼େ । ତାକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ମୁହଁ ଉପରେ ମୁହଁ ରଖି ଶୋଇ ପଡ଼େ ।

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ଅବନୀ ଦାଦା ଭାରି ଖରାପ କରି ଦେଲେଣି । କୁଆଡୁ ସେ ବାଜେ ବାଜେ ବହି ସବୁ ଦେଇ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଟାକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଲେଣି । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେଇ ବାଜେ ବାଜେ ବହି ପଢିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଗଲାଣି । ପ୍ରତିଦିନ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ବହିଗୁଡ଼ିକ ନ ପଢିଲେ ତାଙ୍କୁ ନିଦ ହୁଏ ନାହିଁ କି ଅରୁଣକୁ ଜାକି ଧରି ଶୋଇବାର ଇଚ୍ଛାରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଅବନୀ ଦାଦା ଖୁବ ଉଗ୍ର ଲୋକ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ସେ ବେଶୀ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଜମା ଟଠି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ସେ ମୋଟା ମୋଟା ନିଶ ପୁଣି ଲାଲ ଲାଲ ଆଖି ଦେଖିଲେ ଖୁବ ଭୟ ଲାଗେ । ସେ ଖୁବ ରାଗୀ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଉପରେ ସେ ଭୀଷଣ ରାଗନ୍ତି ।

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କିଛି କହନ୍ତି ନାହିଁ, ରାତିରେ ସେ କୁଆଡ଼େ ମଦ ପିଅନ୍ତି । ମୋଟା କଣ୍ଠରେ ଗର୍ଜନ କରନ୍ତି, କ'ଣ ପାଇଁ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କିଛି କହନ୍ତି ନାହିଁ କେଜାଣି, ସେମିତିକା ଲୋକକୁ ଘରେ ପୂରେଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ, ଅବନୀ ଦାଦାଙ୍କୁ ଏଠିକୁ ନ ଆସିବାକୁ କହିଦବା ଭଲ, ସିଏ ମୁଁ ତ ଏଠି ଭଲରେ ରହି ପାରନ୍ତୁ । ଅବନୀ ଦାଦା ଜମା ଭଲ ଲାଗନ୍ତି ନାହିଁ; ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ଏ କଥା କହିବା ଭଲ, ଅବନୀ ଦାଦାଙ୍କ ପରି ନିଶୁଆ ମଦୁଆ ଲୋକଙ୍କୁ ଘରେ ପୂରାଇବା ଭଲ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କର ଏତେ କାମ କରିବେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ, ପୁଣି ସେ ରାଗିବେ, ମାରିବେ ?

ଅବନୀ ଦାଦାଙ୍କ ଉପରେ ଖୁବ ରାଗଥାଏ ଆରୁଣର । ଶୋଇଲା ବେଳେ ଶୀତରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଦୁଇ ଗୋଡ଼ ଭିତରେ ଚପି ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ବେଳେ ଅରୁଣ ପଚାରେ—

—ଅବନୀ ଦାଦା ତୁମକୁ କେମିତି ଲାଗନ୍ତି, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ !

—ଭଲ ।

ଅରୁଣ ରାଗିଯାଏ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଦୁଇ ଗୋଡ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିବାକୁ ଛଟପଟ ହୁଏ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ବୁଝି ପାରନ୍ତି କି କ'ଣ ହସି ହସି ଅରୁଣ ଗାଲରେ ଗେଲ କରନ୍ତି । ଅଣ୍ଟୁର ନିକଟକୁ ଭିଡ଼ି ଆଣନ୍ତି ।

ଅରୁଣ ଅଭିମାନଭରା କଣ୍ଠରେ ପଚାରେ—ମୁଁ ଭଲ ନା ସେ ଭଲ ?

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ତାକୁ କୋଳକୁ ଜାକିନେଇ କୁହନ୍ତି— ତୁ ଭଲ' ସବଥର ଭଲ ।

ଅରୁଣ ମନ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ, ଶାନ୍ତିରେ ସେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଛାତିରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜି ଦିଏ । ପୁଣି ପଚାରେ—ଅବନୀ ଦାଦା କୁଆଡେ ମଦ ପିଅନ୍ତି ? ଖୁବ ରାଗନ୍ତି ?

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କିଛି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ।

—ତୁମକୁ ସେ ମାରନ୍ତି କାହିଁକି ?

—ମାରନ୍ତି ନାହିଁ ତ !

—ତମେ ମିଛ କହୁଛ, ଅବଶ୍ୟ ଦାଦାଙ୍କୁ ଖାଲି ଟେକ କରି କହିବ । ମୁଁ ଯାଉଛି ।

—ହଁ ସେ ମାରନ୍ତି । ସେ ଭାରି ଖରାପ ଲୋକ ।

—ସତରେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ, ତୁମକୁ ଯେ ଖରାପ କୁହେ ମୁଁ କାହିଁ ସହିପାରେ ନାହିଁ ।

—ତୁ ମତେ ଭଲପାଉ ?

—ଜମା ଜାଣି ନ ଥିବ !

—ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବ ?

—ତମ ମୁହଁ ମତେ ଭଲ ଦିଶେ ।

—ଆଉ କ'ଣ ?

—ତମ ଓଠ !

—ଆଉ ?

—ତମ ପାଖରେ ଶୋଇଲେ ।

—ଆଉ ?

—ତମେ ଗେଲକଲେ ।

—ତୁ ମତେ ଭଲପାଉ ?

—ଜମା ଜାଣି ନଥିବ !

—ନାହିଁ ମତେ ତ କେବେ ଗେଲ କରିନୁ ।

—ମତେ ଲାଜଲାଗେ ।

—ଏବେ କ''ଣ ଲାଜ ଲାଗୁଛି ? ଅନ୍ଧାର ଘର, ଥରେ ଗେଲ କଲୁ ।

ଏତକ କହି ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ତାଙ୍କ ଗାଲ ଅରୁଣର ଓଠ ପାଖରେ ଲଗାଇ ସାରିଥିଲେ । ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଗାଲ ଭାରି ନରମ ଲାଗୁଥିଲା । ନାକର ନିଶ୍ୱାସ ସାଁ ସାଁ ହୋଇ ମାଡ଼ି ଚାଲୁଥିଲା ଅନ୍ଧାର ରାତିର ଟ୍ରେନ୍‌ପରି । ଏତେ ବଡ଼ ଟ୍ରେନ୍‌ଟାରେ ମାତ୍ର ଜଣେ ପାସେଞ୍ଜର ସେ ନିଜେ ଅରୁଣ । ସେ ଅସହାୟ କପୋତ ପରି କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ।

ତା'ର ଅଷ୍ଟମଶ୍ରେଣୀର ମନ ଭିତରେ ଆଲିଙ୍ଗନ, ଚୁମ୍ବନ ଇତ୍ୟାଦି କେବଳ ସ୍ନେହ—ନାମରେ ନାମିତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ଅରୁଣକୁ ସ୍କୁଲ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲା ସବୁବେଳେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ପାଖରେ ରହନ୍ତା କି, ତାଙ୍କ ହାତରୁ ଚାପୁଡ଼ା ଖାଆନ୍ତା, ଗେଲ ହୁଅନ୍ତା, ଖୁବ ଭଲ ଲାଗନ୍ତା; ମାତ୍ର ବାପା, ବୋଉ ଓ ଜେଜେ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଖାଲି ସ୍କୁଲକୁ ପଠାନ୍ତି ।

ସେଦିନ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରି ଘରେ ଖାଇଲା ବେଳେ ବୋଉ ତା'ର କହିଲା—ଆଜିଠାରୁ ଅରୁଣ, ତୁ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଘରକୁ ଶୋଇବାକୁ ଯିବୁ ନାହିଁ । ଅବନୀଦାଦା ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ଚାକିରିକୁ ଗଲେ ତୁ ପୁଣି ଯିବୁ ।

ବନ୍ଦୀ କପୋତ ପରି ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲା ଅରୁଣ, ଆଖିରେ ତା'ର ଲୁହ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ସେ ଦିନ ଦଶଟାଠାରୁ ଆଉ ଦେଖିନାହିଁ । ତାକୁ କାନ୍ଦ ମାଡୁଥାଏ, ରାଗ ବି ହେଉଥାଏ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କ ଘରକୁ ପଶିଗଲା ଅରୁଣ, ଦେଖିଲା—ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଚା' ତିଆରି କରି ଅବନୀଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଉଛନ୍ତି, ଅବନୀଦାଦା ତାଙ୍କର ମୋଟା ମୋଟା ନିଶ ଫୁଲେଇ ଚଉକିରେ ବସିଛନ୍ତି । ଖବର କାଗଜ ପଢୁଛନ୍ତି ।

ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ଅରୁଣ-ମୁଁ ଆଜି ଆସିବି ନାହିଁ ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ? ଏତେ କହିଲା ବେଳେ ତା' ଆଖି ଲୁହରେ ଛଳଛଳ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ କହିଲେ—ଦଶଟି ଦିନ ଗଲେ ତୁ ପୁଣି ଆସିବୁ ।

ଦଶଦିନ କଥା ଅରୁଣ ତା'ର ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ ମୁଣ୍ଡରେ ଚିନ୍ତା କରି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ତା' ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଦଶଟା ଟ୍ରେନ ଯେମିତି ଚାଲିଗଲା । ଅରୁଣ ଅବନୀଦାଦାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ନ ହୋଇ କଟମଟ କରି ଚାହିଁ ରହିଲା । ଅବନୀଦାଦା କିନ୍ତୁ ଖବର କାଗଜରୁ ମୁହଁ ଉଠାଇ ଅରୁଣକୁ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି ।

ରାତିସାରା ଶୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ଅରୁଣ । ବାପା ବୋଉ ଉଠିବା ପୂର୍ବରୁ ଉଠିପଡ଼ିଲା । ଚାହିଁଲା—ଅସୀମା ଖୁଡ଼ୀଙ୍କ କବାଟ ଖୋଲିନି । ପୂର୍ବ ଆକାଶ ବେଶ୍ ଲାଲ ହୋଇଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଠି ଆସୁଛି, କିଛି ସମୟ ପରେ କବାଟ ଖୋଲିଲା, ପୁରାପ୍ୟାଣ୍ଟ, ପୁରାସାର୍ଟ ଓ ଗୋଟାଏ ଲମ୍ବା କୋଟ ପିନ୍ଧି ଓ ଖଣ୍ଡେ ବାଡ଼ି ଧରି ଅବନୀଦାଦା ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ରାସ୍ତା ଉପରକୁ । ସକାଳୁ ତାଙ୍କର ବୁଲିବା ଅଭ୍ୟାସ । କାକର ଉପରେ ପ୍ରଥମ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ପଡ଼ିବା କ୍ଷଣି କାକର ସବୁ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି । ଅବନୀଦାଦା ଅନେକ ବାଟ ଚାଲିଗଲେଣି । ଏବେ ସେ ଫେରିବେ, ଅସୀମାଖୁଡ଼ୀ ଶୋଇଛନ୍ତି, ଉଠିନାହାନ୍ତି, ଅରୁଣ ଅବନୀଦାଦାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲା ।

ଶୀତ ଦିନଥା ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ରାସ୍ତା ଉପରେ ପଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୃଦାମୂଳେ ସେ ବସି ପଢ଼ିଲା । ବଡ ଢେଲାଟାଏ ଧଇଲା । ଅବନୀଦାଦା ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ ଢେଲା ଫିଙ୍ଗି ଦଉଡ଼ି ପଳାଇଲା । ଅବନୀବାବୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କଲେ ଓ ଚାହିଁଲେ ଅରୁଣ ଦଉଡ଼ି ପଳାଉଛି ।

ଅବନୀବାବୁ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଅରୁଣ ପରି ଶାନ୍ତଶିଷ୍ଟ ନିରୀହ ବାଳକ କାହିଁକି ଢେଳାମାରିଲା । ମନ ଭିତରେ ଅରୁଣ ପ୍ରତି ଭୀଷଣ ରାଗ ହେଲା । ଆଜି ତା ବାପାଙ୍କୁ ସବୁକଥା କହି ପିଲାଟାକୁ ଶାସନ କରିବେ, ନିଜ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସି ସେ ଯାହା ଦେଖିଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଅରୁଣ ଅସୀମାକୁ କୁଣ୍ଢାଇ ଧରି କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଛି । ଅସୀମା ସକାଳ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ସାମ୍ନାକରି ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ଚାହାଣୀରେ ଚାହିଁଛି ।

●

ଚିଠି ଚିଠି ବନ୍ଧୁ ଚିଠି

ପଉଷର ଏଇ ସନ୍ଧ୍ୟାଟା ଖୁବ୍ ଗୋଟାଏ ଆରାମ-ଦାୟକ ରାତିର ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରର ପରିମନେ ହେଲା । ମନେ ହେଲା ସମସ୍ତ ବର୍ଷକ ଭିତରେ ସେ ଏଇ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଇଛି, ଯାହା ବିଷୟରେ କିଛି ଚିନ୍ତା କରାଯାଇ ପାରେ । ଚିନ୍ତା କରିବାର ବହୁ କିଛି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଚିନ୍ତା କରି ହେଉ ନାହିଁ । ତାର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଏଇ ପଉଷର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କିଛିଟା ବର୍ଷା ଥାଆନ୍ତା । ପାଖରେ ଗୁଡ଼ାଏ ବାସ୍ନା ଫୁଲର ତୋଡ଼ା ଥାଆନ୍ତା । ଆଉ ଥାଆନ୍ତା ଗୋଟାଏ ସୁନ୍ଦର ମୋଟା ରେଜେଇ । ମାତ୍ର କିଛି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଏଇ ଇଂଜିନିୟରିଂ ଛାତ୍ର ଜୀବନରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଣ୍ଟେ ସିଗାରେଟ ଲଗାଯାଇପାରେ । ଏ ହେମାଳ ପବନ ଭିତରେ ବସି କିଛିଟା ଚା'ପିଆ ଯାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତା ମାତ୍ର ହଷ୍ଟେଲର ପୂଝାରିଟା ତାର ବାସିକରା ଲୁଗା ଓ ପଞ୍ଜାବି ପିନ୍ଧି ବଜାରକୁ ବୁଲି ବାହାରି ଗଲଣି । ଝର୍କାରେ ଦୁ ଦୁ ଶୀତ ପବନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲୁଅ ଜଳାଇ କମ୍ବଳ ଘୋଡ଼ାଯାଉ । ଏବଂ କମ୍ବଳ ଘୋଡ଼ି ହୋଇ ସେ ଚିଠିଟି ଅଷ୍ଟମଥର ପାଇଁ ପଢ଼ାଯାଉ ।

ଚିଠିଟି ପଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଚିଠି ସମ୍ପର୍କରେ କିଛି କୁହାଯାଇପାରେ । ଏହାର ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା ତିନି । ରଙ୍ଗ ଝାପସା ନୀଳ । ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଓ ପ୍ରସ୍ଥର ପରିମାପ ଏହିଯେ ତ୍ରିଭାଙ୍ଗ କଲେ ଡାକବିଭାଗରେ ଲଫାପା ଭିତରେ ଖୁସିରେ ରହିଯାଇପାରିବ । ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ିକ ବାମକୁ ଢଳି ଢଳି ବଡ ବଡ ହ୍ରସ୍ୱ 'ଇ'କାର ଓ ହ୍ରସ୍ୱ 'ଉ'କାର ସମେତ 'ର' ଓ 'ଲ' ପ୍ରଭୃତିର ବଡ ବଡ ଲାଞ୍ଜ । ଏବଂ ବହୁସ୍ଥାନରେ ହ୍ରସ୍ୱ ଇକାର ସ୍ଥାନରେ ଦୀର୍ଘ ଇକାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଚିଠିର ପ୍ରତି ପୃଷ୍ଠାର ଉପର ଭାଗରେ ଏକ ଫୁଲ ଚିହ୍ନ । ତା'ର ରଙ୍ଗ ଲାଲ । ସେହି ଲାଲ ଫୁଲର କିଞ୍ଚିତ ତଳେ ଲେଖାହୋଇଛି "ଅପରିଚିତେଷୁ" ଓ ଚିଠିର ଶେଷରେ "ଇତି, ତୁମର ଅପରିଚିତା ଅବନ୍ତୀ" । ଏହାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବ ଧାଡ଼ିରେ "ନିଶ୍ଚୟ ଚିଠି ଦେବ" ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ଚିଠିଟିରେ ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ବହୁ ପାରା ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛି ଓ ବନ୍ଧନୀ ସବୁ ଦିଆଯାଇଛି । ସେ ଯାହାହେଉ ବର୍ଣ୍ଣନା ଚମତ୍କାର···ଶୈଳୀ ସୁନ୍ଦର·· ଅକ୍ଷର ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ··· । ତେବେ ସବୁକଥା ମିଶାଇ କହିଲେ ଗୋଟିଏ କଥାରେ କୁହାଯାଇ ପାରେ ଯେ ଏହା ଏକ ପ୍ରେମ ଚିଠି ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ଚିଠି । ପ୍ରେମର ଆରମ୍ଭ ଦୁଇମାସ ତଳେ ତା' ସହିତ ଅଳ୍ପ ସମୟ କଥା ବାର୍ତ୍ତାରୁ । ଚିଠିର କିଛି ଅଂଶ ଉଦ୍ଧାର କରି କୁହାଗଲେ

"ମନେ ପଡ଼େ ସେ ଧାନ ସନ୍ଧ୍ୟାର କଥା । ଝିପ୍ ଝିପ୍ ମେଘ ଆଉ ଆମେ ତିନିହେଁ । ତମେ ମୁଁ ଓ ତୁମର ଭଉଣୀ ସୁଜାତା ।" ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ସନ୍ଧ୍ୟା କଥା ମନକୁ ଆଣାଯାଇପାରେ ।

କଟକର ସେହି ମହିଳା ଛାତ୍ରୀବାସର ଅପେକ୍ଷା ଗୃହ କେତେଟା କାଠ ଚଉକି ଓ ଟେବୁଲ । ଦକ୍ଷିଣ ପାଖ ଝରକା ଓ ଉପରେ ବନ୍ଧାଥିବା ପଙ୍ଖା ଏବଂ ବାଲ୍ବଲାଇଟ । ପାଖରେ ବସିଥିଲେ ତାର ପ୍ରେୟସୀ ଝିଅ ଭଉଣୀ ସୁଜାତା ଓ ତାର ସହପାଠିନୀ ଅବନ୍ତୀ । ସେ ସବୁ କଥା ବାର୍ତ୍ତା ଭିତରେ ଥିଲା କେବଳ ହସ । ଅବନ୍ତୀ ଓ ତା ଭିତରେ କିଛି ଗୋପନୀୟ ଗୃହାଣୀ ଏବଂ ବାହାରର ବର୍ଷାପରେ କିଛି ଗୋଟାଏ ନାଚିଯିବାର ପ୍ରବଳଇଚ୍ଛା ।

ଆଃ…ସେ ବର୍ଷା…ମଧୁର ବର୍ଷା । ଝରକାର ରେଲିଂ ଟପି କିଛି କିଛି ବର୍ଷାପାଣି ତାଙ୍କ ଦେହରେ ପଡୁଥିଲା । ଏବଂ ସେଇ ବର୍ଷାରେ ଭିଜି ଗୁଡ଼ାଏ ନୂଆ ଛାତ୍ରାବାସର ଦ୍ୱିତୀୟ ବାର୍ଷିକ ଛାତ୍ର ଓଦା ହୋଇ ସେହିବାଟେ ଯିବାର ପ୍ରବଳ ଆନନ୍ଦର ଯୁବକ ମାନଙ୍କୁ ପରିଷ୍କାର ଦେଖି ଦେଉଥିଲା ।

ପ୍ରଥମେ ଅବନ୍ତୀକୁ ଶ୍ରୀବାସ ସହିତ ପରିଚୟ କରାଇ ଦେଇ ସାରିଲା । ପରେ ସୁଜାତା ଯେଉଁ ହସ ହସିଥିଲା ସେ ହସ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କଲେ ନିମ୍ନଲିଖିତ କେତେକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଜଣାପଡେ । ତା' ହେଉଛି ତା ହସଟା ଥିଲା ଖୋଲା ଖୋଲା । ହସ ଭିତରେ କିଛିଟା ଇଙ୍ଗିତର ତଡ଼ିତ ଥିଲା । ଏବଂ ଏହି ପରିଚୟପରେ ଯେପିତି ସୁଜାତା କହୁଥିଲା ଶ୍ରୀବାସ ଭାଇ ଦେଖିନିଅ ଏଇ ଅବନ୍ତୀକୁ । ଏ' ହେବ ତୁମର ପତ୍ନୀ । ଭଲ ହେବନି ? ଏବଂ ଅବନ୍ତୀକୁ କହୁଥିଲା ଦେଖିଲେ ଅବନ୍ତୀ ! ଏ' ତୋ'ର ସ୍ୱାମୀ । ମୋର ଭାଇ । ତୁ ମୋର କ'ଣ ହେଲୁ ? ଭାଉଜଉ !

ସୁଜାତାର କଳ୍ପିତ ଭାଉଜଉ ଅବନ୍ତୀ ଅଛି ଚିଠି ଲେଖୁଛି । ଖୁବ୍ ଲମ୍ବା ଚିଠି । ପିଲାଟା ଖୁବ୍ ସରଳ । ଶରୀର ଗଠନ ତାର ସରୁ । ମୁଣ୍ଡରେ ବୋଝେ ଲାଜ । ଏତେ ଲାଜକୁଳୀ ଝିଅଟା କେମିତି ଖୋଲା ଖୋଲା ଭାବରେ ତା ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିପାରିଛି । ତେଣୁ ତା ପାଖକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଚିଠି ଦେବାକୁ ହେବ । ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଲେଖାହେବା ଉଚିତ । କାଗଜ କାଢ଼ିଲା ଶ୍ରୀବାସ । ଈଷତ ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର କାଗଜ । ସିଧା ସିଧା ଷ୍ଟ୍ରେଟ ଷ୍ଟ୍ରେଟ ଅକ୍ଷରରେ ପ୍ରଥମ କରି ପ୍ରେମ ଚିଠି ଲେଖିଲା । ଯାହାସବୁ ଲେଖିଲା ସେଥିରେ ଥିଲା—

"ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ସିନା ଚାଲିଯାଇଛି ଅବନ୍ତୀ ମାତ୍ର ମନ ଭିତରେ ରହି ଯାଇଛି ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ତମେ ସମୟେ ସମୟେ ମତେ ଚାହିଁ ହସୁଥିଲ । ଏହି ହସ ଭିତରେ ତୁମର ନିଷ୍ପ୍ରଭାବରେ ଲୁଚି ରହିଥିଲା ମୋ ସହିତ ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ସମ୍ପର୍କ ଗଢିବାର ପରିକଳ୍ପନା । କାରଣ ତୁମର ଚିଠି ତାହାହିଁ କହେ । ତମେ ଯଦି ମତେ ସମ୍ମତି ଦେବ ମୁଁ ଆଗେଇଯିବି ।" ଚିଠିର ଆରମ୍ଭରେ ସମ୍ବୋଧନ ଥିଲା—"ହେ ମୋର ପାଷାଣରେ ଅହଲ୍ୟା" ଶେଷରେ ଥିଲା "ତୁମର ସେଇ ସନ୍ଧ୍ୟାର ସାଥୀ"

ଚିଠିଟାକୁ ତାପର ଦିନ ଡାକଘରେ ପକାଇ ଦେଇ ଉତ୍ତର ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କଲା ଶ୍ରୀବାସ । ଦିନ ଦିନ ହୋଇ କେତେ ଦିନ ବିତିଗଲା । ଚିଠିର ଉତ୍ତର ନାହିଁ । ଶ୍ରୀବାସ ମନରେ କେତେ ଆଶା, ଆଶଙ୍କାର ଲହଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଚାଲିଯାଉଥାଏ । ଆକାଶର ଅନେକ ଛୋଟ ବଡ଼ ମେଘ ଖଣ୍ଡ ପରି ଶ୍ରୀବାସର ମନରେ କେତେ ଛୋଟ ବଡ଼ ଭାବନା ଉଠୁଥାଏ । ଅବନ୍ତୀଠାରୁ ଚିଠି ଆସିବ । ଚିଠି ଆସିବ ନୀଳ ଲଫାପାରେ ନୀଳ କାଗଜରେ । ସେହି ବାମକୁ ଢଳି ଢଳି ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଅକ୍ଷର । ଏଥର ସମ୍ବୋଧନଟା ଥିବ ଖୁବ୍ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ଚିଠିର ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଥିବ ଆହୁରି ବଡ଼ ।

ବହୁ ଆକାଂକ୍ଷିତ ଚିଠିଟି ଆସିଲା ସେଦିନ । ଅନର୍ଗଳ ପଢିଗଲା ଶ୍ରୀବାସ । ବାମକୁ ଢଳି ଢଳି ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ପ୍ରଚୁର ବନାନ ଅଶୁଦ୍ଧିର ଚିଠି । ରାଗ ହେଲା ଏ ଝିଅ ଗୁଡାକ ଉପରେ । ଯେତେ ପାଠ ପଢିଲେ ମଧ୍ୟ ବନାନ ଅଶୁଦ୍ଧି ରହିବ । ତେବେ ସେ ସବୁ ନଭାବି ବର୍ତ୍ତମାନ ପଢାଯାଉ । ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାତି ୧୦ଟା ବାଜିଛି । ଚିଠିଟିର ପ୍ରଥମ ସମ୍ବୋଧନ ଠାରୁ ଧରିଲେ ପତ୍ରଟି ପ୍ରେମପତ୍ର ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଏବଂ ସେ ଯେ ତାର ଆମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷାକରିଛି ଏଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀବାସ ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦର ଜୁଆର ।

ସେହି ଆନନ୍ଦର ଜୁଆର ଭିତରେ ସେ ହଜି ଯାଇଛି । ହଜେଇ ଦେଇଛି ନିଜର ସମସ୍ତ ଚେତନା ସମସ୍ତ ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ସବୁ ଶେଷରେ ହଜାଇ ଦେଇଛି ନିଜକୁ । ପ୍ରେମ ପତ୍ରର ପ୍ରତିଟି ଛନ୍ଦରେ ସେ ଏକ ଆନନ୍ଦର ଫଲ୍‌ଗୁପରି ଭାସି ବୁଲୁଛି । ଆଃ—ବିଚିତ୍ର ଅବନ୍ତୀ ! କେଡେ ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟି ସେ । ତା'ର କେଶ ଠାରୁ ପାଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ସୁନ୍ଦର । ମନେ ମନେ ଗୁଡାଏ ପ୍ରଶଂସା କଲା ତା'ର ପିଉସୀ ଝିଅ ଭଉଣୀ ସୁଜାତାକୁ । ସୁଜାତା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେ ଗୋଟାଏ ଭଲ ବର ଠିକ୍ କରିଦେବ । ସୁଜାତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ସତ ମାତ୍ର ଗୁଣ ଅଛି ତ ।

ସେ ଦିନର ସେହି ଉଦାସ ଅପରାହ୍ନରେ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ଆସିଲା ସୁଜାତାଠାରୁ । ସେ ଚିଠିର ସାର କଥା ଏହି ଯେ ସେ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଘରକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ଓ ଅବନ୍ତୀ ନଥିବାରୁ ଚିଠି ନଦେବା ଦରକାର । ମାତ୍ର ଏ' ଚିଠିଟି ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଅବନ୍ତୀ ପାଖକୁ ଚିଠିଟିଏ ଦେଇ ସାରିଥିଲା । କାରଣ ଅବନ୍ତୀ ଅନ୍ୟୂନ ନ'ଥର ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚିଠି ଦେବାକୁ । "ତମ ଚିଠି ନ ପାଇଲେ ମୁଁ କୁଆଡେ ଯିବ ନାହିଁ । ମୋ ରାଣ ନିଶ୍ଚୟ ଚିଠି ଶୀଘ୍ର ଦେବ ଇତ୍ୟାଦି" ଏଥର ସୁଜାତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଅବନ୍ତୀ ଅକ୍ଷର ଲମ୍ବା ଆକ୍ଷର ସୁନ୍ଦର ଆକ୍ଷର ବନାନ ଅଶୁଦ୍ଧିର ଚିଠି ଦେବ । ଏବଂ ଆସନ୍ତା ବାସର ପାଇଁ କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ପରିକଳ୍ପନା ବାଛିଥିବ ।

ଅପେକ୍ଷାର ମାତ୍ରାତିକ୍ରମ କରିଗଲା ପରେ ଶ୍ରୀବାସ ଯେ ଭୀଷଣ ଭାବରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲା ଏହା ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କରିବ । ସେ ଦିନର ସେହି କ୍ଲାନ୍ତ ଅପରାହ୍ନରେ ଏକ ଲଫାପା ଆସିଲା । ଅନ୍ୟ ଏକ ସୁନ୍ଦର ହସ୍ତାକ୍ଷରର ଚିଠି । ଭିତରେ ମାତ୍ର ପୃଷ୍ଠାଏ । ଶ୍ରୀବାସ ମନରେ ଅଶେଷ ଲଂଫମାନ ଆନନ୍ଦର ଉର୍ମି । ବୋଧହୁଏ ଲାଜକୁଳୀ ଅବନ୍ତୀ ଏପରି ଏକ ଖୋଲା ଖୋଲି ଚିଠି ଲେଖି ନ ପାରିବାରୁ ଅନ୍ୟ କେହି ସହଚରୀ ହାତରେ ଏପରି ଲେଖାଇଛି । ତେବେ ପଢାଯାଉ । ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ୱାସରେ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ଶେଷ କରି ଦିଆଗଲା । ମାତ୍ର ଏହା ଯେ ପୂର୍ବ ଚିଠି ମାନଙ୍କଠାରୁ ନିହାତି ଭିନ୍ନ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଚିଠିରେ ଅବନ୍ତୀ ମନର ଯେଉଁ ଉଗ୍ର ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ରହିଛି ତାହା ଶ୍ରୀବାସ ପକ୍ଷେ ଅସହ୍ୟ । ଲେଖାଅଛି—"ଅଭଦ୍ରାମୀର ଗୋଟାଏ ସୀମା ଅଛି । ସୌଜନ୍ୟତା ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟତାର ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ବିବାହ କରିବା । ତମପରି ଏକ ଅଭଦ୍ର ଲୋକସହ ଦେଖାକରି ମୁଁ ଅସମ୍ଭବ ଭୁଲ କରିଛି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯେପରି ତମେ ଚିଠି ନ ଦିଅ ।"

ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ବସିସାରିଲା ପରେ ଖଣ୍ଡେ ସିଗାରେଟରେ ନିଆଁ ଧରାଇଲା ଶ୍ରୀବାସ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଇ ରାତି ହୋଇଗଲାଣି । ଅସ୍ତାୟମାନ ଆକାଶର ସଫେଦ ହସ ଭିତରେର ଯେଉଁ ପକ୍ଷୀମାନେ ଗୀତ ଗାଇ ଉଡ଼ି ବୁଲୁଥିଲେ ସେମାନେ ସବୁ ଏ' ରାତ୍ରିର ନିବିଡ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେଣି । କେବଳ ଚେଇଁଛି ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଟି । ସେ ଶ୍ରୀବାସ ପଟ୍ଟନାୟକ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ଆସିଲା ସୁଜାତାଠାରୁ । ସୁଜାତା ଲେଖିଛି—"ରାଗିବ ନାହିଁ ତମର ଖୋଲା ଖୋଲି ଚିଠିଟା ଅବନ୍ତୀର ବହୁତ ଗୁଡ଼ାଏ

ସାଙ୍ଗପିଲଙ୍କ ହାତରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଏବଂ ସେମାନେ ଚିଡାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ମଧ ରାଗିକରି ମତେ ବି ବହୁତ ଗାଳିଦେଲା । ତାର ମୋ'ର କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ସାରାଜୀବନ ପାଇଁ । ତେଣୁ ତମେ ରାଗ କରିବ ନାହିଁ ।" ସବୁ ରାଗ ଅଭିମାନକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ଏତେ ରାଗି ଝିଅଟାକୁ ବାହା ନ ହେବା ଉଚିତ ।

ବର୍ଷଣ ମୁଖର ବାଦଲ ପ୍ରଚୁର ନର୍ତ୍ତନ କ୍ରମେ କମି ଆସୁଥାଏ । ଅଳ୍ପ ଆଗରେ ଦଶହରା । ଶ୍ରୀବାସର ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଛୁଟି । ତାଙ୍କର ଛୁଟି ଅଧା ହେଲା ବେଳକୁ ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଛୁଟି ଆରମ୍ଭ । ବେଶ୍ ମଜାହେବ । କାରଣ ସୁଜାତା ଥିବ । କଟକରେ ଅନ୍ତତଃ ଦୁଇ ତିନିଦିନ ରହିହେବ । ଏଥର ବହୁତ ନୂଆ ନୂଆ ଝିଅଙ୍କ ସହିତ ଚିହ୍ନା ହେବ । ଆହୁରି ବେଶୀ ଭାବରେ ଚିହ୍ନା ହେବାକୁ ହେଲେ ପୂଜା ସଙ୍ଖ୍ୟା ଅସନ୍ତାକାଲିରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମ କବିତା ଓ ଗୋଟିଏ ପାସପୋର୍ଟ ସାଇଜଫଟୋ ଛପା ହୋଇଗଲେ ଗଲା ।

ସବୁ ହେଲା । ଅସନ୍ତା କାଲିର କବିତା ବିଭାଗରେ ଏକ କବିତା ଓ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ । ତଳେ ଲେଖାଅଛି ଶ୍ରୀବାସ ପଟ୍ଟନାୟକ । ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଅସନ୍ତାକାଲି ଧରି ଶ୍ରୀବାସ ହାବଡ଼ାପୁରୀ ଏକ୍ସପ୍ରେସରୁ ଅବତରଣ କରି କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚି ଏଣେତେଣେ ଚାହିଁନେଲା । ପ୍ରଥମେ ନିଜ ସ୍ୱସ୍ଥ୍ୟ, ସାର୍ଟ ଓ ଅବହେଳିତ ପ୍ୟାଣ୍ଟକୁ ଦେଖି ନେଇ ଏକ ବନ୍ଧୁ ବସାକୁ ଗଲା । ସେଠାରେ ଗାଧୁଆ ଶେଷକରି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ, ଯୋଡା ପାଲିସ୍ କରି କିଛି ସିଗ୍ରେଟ ପକେଟରେ ରଖି ପହଞ୍ଚିଲା ଯାଇ ମହିଳା ଛାତ୍ରୀବାସରେ । ସବୁଥର ପରି ସେହି କ୍ଷୀଣ କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗୀ ବିଗତ ଯୌବନା ତୈଳାଙ୍ଗୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ସାମ୍ନାକୁ ଆସି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା କାହାକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ? ଭିତରେ ବହୁ ଛାତ୍ରୀ କଲେଜ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିବାର ଡଙ୍ଗ ଢାଙ୍ଗ ଦେଖିବାରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ହୋଇ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ଚାହିଁଲା ଓ ଛେପଢୋକି ଖୁବ୍ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଚିହ୍ନଫୁଟାଇ କହିଲା—ସୁଜାତା ମହାନ୍ତି, ତୃତୀୟ ବାର୍ଷିକ କଳା ।

କିଞ୍ଚିତ ସମୟପରେ ସୁଜାତା ଆସିଲା । ଆସିଲା ତା ଓଠରେ ହସ ଖେଳେଇ । କହିଲା କଲେଜ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲି । ତମେ ଆସିଲଣି ଆଉ ଯିବି ନାହିଁ । ବସି ଗଢିବା ।

ଶ୍ରୀବାସ ବସିଲା । କାଠ ଚଉକି, ଉପରେ ପଙ୍ଖା । ଦକ୍ଷିଣ ପଟେ ଝର୍କା । ଓ ଝର୍କାରେ ଚାହିଁଲେ ନୂତନ ଛାତ୍ରୀବାସ । ବହୁ ରଙ୍ଗୀନ ସାର୍ଟ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପିନ୍ଧ

ହୁଇସିଲ ମାରି ସିନେମା ଗୀତ ଗାଇ ସିଗାରେଟର କୁଣ୍ଡଳୀ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଛାତ୍ରମାନେ ସର୍ବଦା ବିଚରଣ କରିବାର ଦେଖି ହେଉଥିଲା, ସେମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବାର୍ଷିକ ଛାତ୍ରମାନେ ହୁଏତ ।

—"ଆଚ୍ଛା ତୋ କଥା କହ ସୁଜାତା । ମୋ'ର କିଛି ନାହିଁ" । ସୁଜାତା କହିଲା—କେତେ ଦିନ ତଳୁ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ଆମର ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ ଉଦ୍ୟମ କରିଛନ୍ତି । ମତେ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଉପଦେଶ ଓ ପରିହାସ କରୁଛନ୍ତି । ତମ ନାଁଟା ଖୁବ ସୁନ୍ଦର···ତମ ଲେଖା ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ହଁ ଛାଡ ସେ ସବୁ ବାଜେ କଥାକୁ । ଅବନ୍ତୀ ଏପରି ଚାଲିବ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣି ନଥିଲି । ଏଥର ଅନ୍ୟ ଝିଅ ପାଖକୁ ଚିଠି ଦେଲା ବେଳେ ଟିକେ ହୁସିଆର ହୋଇ ଲେଖିବ । ମୁଁ ଯାଉଛି ଆଜ ଗୋଟେ ଝିଅ ଡାକି ଆଣେ ତା ନାଁ ସୁରେଖା କାନୁନ୍‌ଗୋ । ମୋର ସାଙ୍ଗରେ ପଢେ । ତମ ଲେଖା ପଢ଼ି ତମ ଫଟ ଦେଖି ମତେ କହୁଥିଲା ତୋ ଭାଇ ଅସିଲେ ମତେ ଦେଖାଇବୁ ସୁଜାତା । ଯାଉଛି ତାକୁ ଡାକି ଆଣେ । ସୁଜାତା ନର୍ତ୍ତନ ଭଙ୍ଗୀରେ ଚାଲିଗଲା ।

ଶ୍ରୀବାସ ସିଗାରେଟ ଲଗାଇ ଚାହିଁ ରହିଲା ବାହାରକୁ । ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ ସେ ପାଖରେ ସିଗାରେଟ ଖାଇ ବେଶ୍ ହସାହସି ହେଉଛନ୍ତି । କଲେଜକୁ ଯାଉଥିବା ଝିଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ଟୀପଣୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ସବୁ ଶୁଭୁଛି ଶ୍ରୀବାସକୁ । ଏବଂ ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଯୁବକ ଦୁଇଜଣ ଚାଲିଗଲେଣି । ଶ୍ରୀବାସ ତା କବିତାଟାକାଢ଼ି ପଢୁଛି । ପଶିଆସିଲେ ସୁଜାତା ଓ ସୁରେଖା । ସୁରେଖା ମୁହଁରେ ପ୍ରଚୁର ଲାଜ । ସୁଜାତା ତାକୁ କ'ଣ କହିଛି ବୋଧେ । ଦୁହେଁ ବସିଲେ । ଶ୍ରୀବାସ କହିଲା—"ମୋ କବିତାଟି ପଢ଼ି ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିଲ ବୋଲି ଶୁଣିଲି ।" ସୁରେଖା ଅଳ୍ପ ହସି ସୁଜାତାକୁ ଚିମୁଟୁଥାଏ । କବିତାର କେଉଁ ଧାଡ଼ି ଗୁଡ଼ିକ ଭଲ ଲାଗିଲା । କବିତାଟା ମନଛୁଆଁ ହୋଇଛି ନିଶ୍ଚୟ, ମୁ ତେଣୁ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେ କରୁଛି ଯେ ମୋ କବିତାଟା ତମ ମନକୁ ଛୁଇଁ ପାରିଛି । ଆଚ୍ଛା ତମେ ଏତେ ଲାଜକୁଳୀ ? ତାପରେ ମୁଁ ତମର ଶଶୁର ବା ଦେଢଶୁର ନୁହେଁ ଯେ ମତେ ତମେ ଏତେ ଲାଜ କରିବ ? ମୁଁ ତମର ଭାଇ । ଲାଜ କ'ଣ ? ସାମ୍ନାକୁ ଚାହିଁ । ଆଁ—ବଡଦୁଷ୍ଟ

ସୁଜାତା ଚା ଟିକେ ଆଣୁଚି କହି ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା ପରଠାରୁ ତଳକୁ ଚାହିଁ ବସିଛି ସୁରେଖା । ବେଳେବେଳେ ରୁମାଲରେ ମୁହଁରୁ ଝାଳ ପୋଛୁଛି କମ୍ପା କାଚ ଝମ୍ ଝମ୍ କରୁଛି । ଶ୍ରୀବାସ ଯେତେ କଥା ପଚାରିଲାଣି ତା'ର କୌଣସି ଉତ୍ତର ନାହିଁ ।

ତିନି କପ୍ ଚା ନେଇ ଆସିଲା ସୁଜାତା । ସେ ବର୍ଷାପାଗର କନ୍‌କନିଆ ଶୀତରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଚା'ଟା ନିହାତି ଦରକାର ଥିଲା ଶ୍ରୀବାସର । କେବଳ ଦରକାର ନ ଥିଲା ସୁରେଖାର, କାରଣ ସେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇମିନଟ୍ ଅନ୍ତରରେ ଝାଳ ପୋଛୁଥିଲା । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଚା ଖାଇଲେ । ଚା ଖାଇଲା ଭିତରେ ଶ୍ରୀବାସ ଅନେକ ଥର କହିଛି—"ଦେଖ ସୁରେଖା ତମ ଲେଖା ଲେଖି ମୁଁ ଯଦିଓ ପଢ଼ିନାହିଁ ତେବେ ଶୁଣିଛି । ମୋ ପାଖକୁ ପଠାଇବ ମୁଁ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ସଂଶୋଧନ କରି ଛପାଇବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।"

ସୁଜାତା ବା ସୁରେଖା କେହି କଲେଜ ଗଲେ ନାହିଁ । ବର୍ଷା ଅନେକ ବେଳୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ପ୍ରତି କ୍ଲାସ ଶେଷରେ ନିୟମିତ ବାଜୁଥିବା ଘଣ୍ଟି ଶୁଭୁଛି ଏଇ କୋଠରିକୁ । ଏ ଭିତରେ ଅନେକ ଥର ତେଲିଙ୍ଗୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ବହୁଥର ଚାହିଁ ଚାଲିଗଲାଣି । ଦିନ ତିନିଟା । ଗୋଟାଏ ଆସପ୍ରୀ କାଲି ସୁରେଖାକୁ ଦେଇ ସେ ବାହାରିଲା । ସୁରେଖା ରହିଲା ହଷ୍ଟେଲରେ । ସୁଜାତା ଚାଲିଲା ଶ୍ରୀବାସ ସହିତ । "କ'ଣ ଶ୍ରୀବାସ ଭାଇ ଏଇଟି ହଉଜଉ ହେଲେ ତୁମର ଆପତ୍ତି ଅଛି ? ଭାରି ଭଲ ଝିଅଟିଏ ।" ଶ୍ରୀବାସ ମନେ ମନେ ହସୁଥିଲା ।

କଲିକତାରେ ପହଞ୍ଚି ଶ୍ରୀବାସ ଯେଉଁ ଚିଠି ପାଇଥିଲା । ସୁଜାତାଠାରୁ ତା' ଭିତରେ ସୁରେଖାର ଛୋଟ ଚିଠିଟିଏ ଥିଲା । ସୁରେଖାର ଅକ୍ଷର ମନ୍ଦ ନୁହେଁ । ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛି ଶ୍ରୀବାସ ଭାଇ, ଚିଠିଟିରେ ଖାଲି ଶ୍ରୀବାସର ପ୍ରଶଂସା । ମାତ୍ର ସୁଜାତା ଚିଠିରେ ଲେଖାଅଛି ତମେ ତା' ପାଖକୁ ଅଲଗା ଦିଅ । ଶ୍ରୀବାସ ତାର ସେହି ଗୋଲ ଗୋଲ ଛୋଟ ଛୋଟ ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ିକରେ ସୁରେଖାକୁ ଏକ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲା । ସେଥିରେ ଖାଲି ସୁରେଖାର ପ୍ରଶଂସା । ତାକୁ ପଢ଼ି ସୁରେଖା ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ଖୁସି ହୋଇଥିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆଷାଢ଼ର ବର୍ଷା ବନ୍ଦ ପରି ତା' ଉପରେ ଅନେକ ଛିଟା । ସମ୍ବୋଧନ କିଛି ନାହିଁ । ସଫେଇ ଦେଇ ଲେଖିଛି ସୁଜାତା ନାହିଁକଲା ସମ୍ବୋଧନ କରିବାକୁ । ସମ୍ବୋଧନ କରିବାଟା ପୁରାତନ । ଭାଷା ଖୁବ ସୁନ୍ଦର । ଉନ୍ନତ ରୁଚି । କଥାଗୁଡ଼ାକୁ ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ କହିବାରେ ସୁନିପୁଣା । ଲେଖିଛି—"ମୁଁ କବି ନୁହେଁ । ମୁଁ ଏକ ଘାସଫୁଲ । ମଣିଷ ପାଦତଳେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି ତାରିତଳେ ହଜିଯିବ । କିଏ ଜାଣିବ ? କିଏ ବା ତୋଳି ନେବ ? ମୋର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । ବାସ୍ନା ନାହିଁ" ଶ୍ରୀବାସ ଭାବୁଥିଲା ଲେଖିବ ମୁଁ ନେବି···ମୁଁ ନେବି···

ଶ୍ରୀବାସ ଲେଖିଲା— । ସମ୍ବୋଧନ କିଛି କଲା ନାହିଁ । ଭଲ ଅକ୍ଷର ଓ ଭଲ ଭାଷାଦେଇ ଲେଖିବାରେ ସେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ । ସେ ଲେଖିଲା—ତମେ ଯଦି ଘାସଫୁଲ

ହେବି ସୁରେଖା ମୁଁ ହେବି ପାନ୍ଥ ଯେ ତୁମକୁ ତୋଳିନେବ । ତୁମେ ଯଦି ମରୁଭୂମିର ପଥିକ ହୁଅ ସୁରେଖା ମୁଁ ହେବି ତୁମର ସାଥୀ । କୁହ ସୁରେଖା ଏ ହାତରେ ତମେ ହାତ ରଖିପାରିବ ?

ଶ୍ରୀବାସ ଏ ଚିଠିଟି ସିଧା ସୁରେଖା ପାଖକୁ ପଠେଇଦେଲା । ଏବଂ ଠିକ୍ ତିନିଦିନପରେ ଏକ ପତ୍ର ପାଇଲା ସୁରେଖା ଲେଖିଛି—"ଶ୍ରୀବାସ ବାବୁ ଭଦ୍ରାମିର ଅର୍ଥ କ'ଣ ବିବାହ କରିବା ? ସୁଜାତା କଥାରେ ମୁଁ ଆସି ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଟିକେ କଥା ହେଲି ବୋଲି କ'ଣ ଆପଣଙ୍କୁ ହୃଦୟ ବିକିଦେଲି ? ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଜମା ଚିଠି ଦେଇ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ ସୃଷ୍ଟି କରି ଗୋଟାଏ ଝିଅ ନାଁରେ କୁତ୍ସାରଟନା କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରନାହିଁ । ତୁମଠାରୁ ଭଲ ସ୍ୱାମୀ ମତେ ମିଳିବେ । ତମେ ବରଂ ସୁଜାତାକୁ ବାହାହୁଅ । ସେ ତ ଚାହିଁ ବସିଛି ।

ଶ୍ରୀବାସ ଦୁଇଦିନ ଧରି ନାରୀ ଚରିତ୍ର ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲା । ନାରୀମାନେ ବାହାରକୁ ଯେତେ ସରଳା ପରି ଦେଖାଇ ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ନୁହଁନ୍ତି । ମାତ୍ର ସୁଜାତାଟା ଭାରି ସରଳ । ସବୁ ଖୋଲି ଖୋଲି କହେ । ପାଖରେ ବସିଛି । ମୋ କାନ୍ଧ ଉପରେ ହାତ ପକାଇ ମୁଣ୍ଡକୁ ନୁଆଁଇ ଆଣି କାନରେ ତାର କହୁଛି ଅନେକ କଥା । ଆଃ—ଭଲ ପିଲା ସେ । ତାକୁ ବି ବିବାହ କରାଯାଇ ପାରନ୍ତା ମାତ୍ର ତା'ର କ'ଣ ଅଛି । ଏଇ ସରଳତା ଟିକକ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ରଙ୍ଗ କଳା । ମୁହଁର ଗଢ଼ଣଟା ଭଲ ନୁହେଁ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଦାନ୍ତ । କଳା କଳା ମାଢ଼ି । ଘୋଡ଼ା ପରି ହସେ । ହାତୀ ପରି ଚାଲେ । ନା—ତାକୁ ବିବାହ କରାଯାଇ ନ ପାରେ । କେବଳ ସରଳତାକୁ କ'ଣ ବିବାହ କରି ହୁଏ । ମାତ୍ର ଅବନ୍ତୀ ଓ ସୁରେଖା ଦୁହେଁ ତାର ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଛନ୍ତି । ଧୁତ—

ଠିକ୍ ତା ପରଦିନ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ଆସିଲା । ସୁଜାତାଠାରୁ ଯେଉଁଥିରେ ଲେଖାଥିଲା—ସୁରେଖା ଏପରି ଲେଖିଥିବାରୁ ମୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖିତ । ତା'ର ମୋ'ର କଳିଆ । ଏହି ଚିଠିରେ ତିନୋଟି ଫଟୋ ଓ ତିନୋଟି ଚିଠି ପଠାଇଲି । ଦେଖିବ ଏମାନେ ଭଲ କି ନା ।

ଶ୍ରୀବାସ ପ୍ରଥମ ଫଟୋଟି ଦେଖିଲା—କୁମାରି ମାଳବିକା ପରିଜା, ତୃତୀୟ ବାର୍ଷିକ ବିଜ୍ଞାନ । ବେଶ ସୁନ୍ଦର । ଚିଠିଟି ପଢ଼ାଯାଉ । ଗୋଟିଏ କବିତା ଦେଇଛି ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଓ ଚିଠିଟିଏ । ଚିଠିଟିରେ ଲେଖିଛି—ମୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିନାହିଁ ମାତ୍ର ମତେ ସୁଜାତା ଅପା "ଭଉଜଉ" "ଭଉଜଉ" କହି ମାରି ସାରିଲାଣି । କବିମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଭଲପାଏ । ଆପଣ କେବେ କଟକ ଆସୁଛନ୍ତି ?

ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂଖ୍ୟାଟି କୁମାରୀ ମନ୍ଦାକିନୀ ଦାସ, ପ୍ରଥମ ବାର୍ଷିକ କଳା । ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କବିତା । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚିଠିଟିରେ ଲେଖା ଯାଇଛି ,'ଶ୍ରୀବାସ ବାବୁ ! କବିତାଟି ସଂଶୋଧନ କରି ଛପାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ । କଟକ ଆସିଲେ ମୁଁ ଦେଖା କରିବି । ତୃତୀୟ ସଂଖ୍ୟାଟି କୁମାରୀ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ମହାନ୍ତି ତୃତୀୟ ବାର୍ଷିକ କଳା । ଗୋଟିଏ ଗଳ୍ପ ପଠାଇଛି ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚିଠିଟିରେ ଲେଖିଛି—ସୁଜାତା କହିବାରୁ ଏ ଲେଖା ପଠାଉଛି । ସଂଶୋଧନ କରି ଛପାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ ।

ଶ୍ରୀବାସ ଭାବୁଥିଲା ଏମାନେ ସବୁ ଭଲ ଥିଲା ନା, ଆଗ ଝିଅ ଦୁଇଟିଙ୍କ ପରି । କିଛି ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉ ନ ଥିଲା । ସୁଜାତା ପ୍ରତି ଦୟା ଆସୁଥିଲା । ଆହା, ବିଚାରୀ, ମୋ ପାଇଁ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ସୁଜାତାକୁ ଚିଠି ଦେଲା ଓ ଏ' ଝିଅ ମାନଙ୍କ ଲେଖା ପାଇଛି ବୋଲି ଜଣାଇ ଦେଲା ଶ୍ରୀବାସ । ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ଛପାଇ ଦେଇ ଦିନେ ଆସି ପୂର୍ବ ପରିଚିତ ଛାତ୍ରୀ ନିବାସରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ସୁଜାତାକୁ କହିଲା ସେ ଝିଅ ମାନଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ । ମାତ୍ର ସୁଜାତା ଖୁବ୍ ମଳିନ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । କିଛି ନ କହି ପାରି ତଳକୁ ମୁହଁ ଛିଡ଼ାହେଲା ଓ କିଛି ସମୟପରେ କହିଲା—ଶ୍ରୀବାସ ଭାଇ, ମୁଁ ହାରିଯାଇଛି । ମୁଁ କ'ଣ ତୁମ ଆଖିକୁ ଭଲ ଦିଶୁନାହିଁ ? ମୁଁ ଅସୁନ୍ଦର । ମାତ୍ର ମୁଁ ନିରୁପାୟ ମତେ କ୍ଷମା କର । ଏ' ସବୁ ଝିଅ ମିଛ । ସବୁ ମୁଁ କରିଛି । ମତେ ତୁମେ କେବେ ପ୍ରଶଂସା କରିନ । ଆଜି ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ରଖି କୁହ ମତେ ତୁମେ ଭଲ ପାଅ କି ନା । ମତେ ତୁମେ ଗ୍ରହଣ କରିବ କି ନା ? ହଷ୍ଟେଲରେ ·ମତେ ସମସ୍ତେ ଚିଡ଼ାଉଛନ୍ତି । ସୁଜାତା ଆଖିରେ ଲୁହର ବନ୍ୟା ।

ଶ୍ରୀବାସ ଭାବୁଥିଲା ନାରୀର ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ କ'ଣ ? ତା'ର ଅଜଣାତରେ ସୁଜାତାକୁ କୋଳକୁ ଭିଡ଼ି ଆଣିଥିଲା । ତଥାପି ସୁଜାତା କାନ୍ଦୁଥିଲା ସେ ଦିନର ବର୍ଷାପରି ।

●

ମରୁର ସଙ୍ଗୀତ

ଡିସେମ୍ବରର ଏ ଭୀଷଣ ଶୀତରାତିରେ ଏପରି ହତାଶ ଭାବରେ ଅଧବାଟରେ ରହିଯିବେ ବୋଲି କେବେହେଲେ ଆଶଙ୍କା କରି ନ ଥିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ବାବୁ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଯାଇଥିବା ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ବାବୁଙ୍କ କ୍ଷୁଦ୍ର ପରିବାରଟା ଅଟକି ଅଧ ବାଟରେ । ରାସ୍ତାର କୌଣସି ଦୁର୍ଘଟଣା ଯୋଗୁ, ସୋର ପରି ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଷ୍ଟେସନ୍‌ରେ ଗାଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ରାତିରୁ………ଅନେକ ରାତିରୁ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଷ୍ଟେସନ୍ ମାଷ୍ଟର୍‌ଠାରୁ ଖବର ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆସନ୍ତା ଚଳିଶ ଘଣ୍ଟାଭିତରେ ଗାଡ଼ିଯାଇ ପାରୁନାହିଁ । ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଭୀଷଣ ଭିଡ଼ । ରହିବାକୁ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଏତେ ସମୟ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ସେତେବେଳେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଜିନିଷପତ୍ର ଧରି କେଉଁଠି ରହିବେ, କେଉଁଠି ରହିବେ ଭାବି ଏଇ ଘରଟି ସେ ଭଡ଼ା ନେଇଛନ୍ତି ମାତ୍ର ଦୁଇଦିନପାଇଁ । ଏ ଘରଟି ପ୍ରାୟ ଏହିପରି ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଛୋଟ ଘରଟିଏ । ଚାରିପାଖରେ ପ୍ରାଚୀର । ବହୁ ପୁରାତନ ପରି ମନେହୁଏ । ଏ' ଘରର ଝରକାସବୁ ବହୁତ ପୁରୁଣା । ବହୁ ଆଗରୁ ଅନେକ ଲୋକ ଏ' ସ୍ଥାନରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି । ଅଧାଛିଡ଼ା ଚୂନ ଉପରେ ଅଙ୍ଗାରରେ ଅନେକ ଖଷାର ନାମସବୁ ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ପରିବାର କହିଲେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଅଲିଅଲୀ ଝିଅ ସୁମିତ୍ରା । ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସୁମିତ୍ରା ବି. ଏ. ପାସ୍ କରିପାରିନାହିଁ । ଫେଲ୍ ହୋଇଛି ।

ଝରକାସବୁ ଖୋଲିଦେଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତବାବୁ । ଆଣିଥିବା ଜିନିଷକୁ ଟିକେ ତନଖି ନେଲେ । ଦୁଇଟା ବେଡ଼ିଂ, ଦୁଇଟା ସୁଟ୍‌କେଶ୍, ଗୋଟାଏ ଥର୍ମୋଫ୍ଲାସ୍, ଦୁଇ ଚଟିଟା ଚଦର, ଦୁଇହଳ ଯୋତା ଏବଂ ଅଧାପଢ଼ା ଉପନ୍ୟାସ, ଯାହାକୁ ବି ସୁମିତ୍ରା ଲୁଚିଲୁଚି ପଢୁଥିବାର ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ବାଧା ଦେଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଏଠାରୁ ଷ୍ଟେସନ ବେଶୀ ଦୂର ନୁହେଁ । ଛୁଟା ହୋଇଥିବା ଗାଡ଼ିମାନଙ୍କର ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଶୁଭେ । ପାନ, ବିଡ଼ି ଓ ସିଗାରେଟ୍ ବିକାଳିମାନଙ୍କର କଠାଳ ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ହୁଏ । ବେଳେବେଳେ ଲଉଡର ସ୍ପିକାର୍‌ରେ ପ୍ରଚାରିତ ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ସାମୟିକ ସମ୍ବାଦ ଶୁଭେ । ସୁମିତ୍ରା ଅତ୍ୟଧିକ କ୍ଲାନ୍ତହୋଇ ଶୋଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲଣି । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତବାବୁ ଛୋଟ ବେଡ଼ ଲାଇଟ୍‌ଟି ଜଳାଇ ଅଧା ପଢ଼ିବା ବହିଟି କାଢ଼ି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଇଂରାଜୀ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ିବା ତାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଝୁଙ୍କ୍ । ଏ' ଝୁଙ୍କରୁ ଟଳିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ତାଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏତେ ଭାଙ୍ଗିଯାଉଛି । ପ୍ରତିଦିନ ରାତି ଦୁଇଟାରେ ଶୋଇବା ତାଙ୍କର ଏକାରକମ ଅଭ୍ୟାସ ।

ସେ ଥିଲେ ଇଂରାଜୀ ଅଧ୍ୟାପକ । ଦୀର୍ଘ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ଚାକିରି କରି ଯେଉଁଦିନ ପ୍ରଫେସର ହେଲେ ସେଦିନ ସେ ଚାକିରି ଛାଡ଼ିଲେ । କାହିଁକି ଛାଡ଼ିଲେ ସେ କଥା କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେ କହନ୍ତି ଚାକିରି କରିବା ପୁଣି ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାକିରି କରିବା ମଣିଷର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ । ମଣିଷର ଜୀବନସ୍ରୋତକୁ ଚାକିରି ପ୍ରତିରୋଧ କରେ । ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ କରାଏ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ବା ସହକର୍ମୀମାନେ ଅନେକ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ବିରକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କର ଏହିପରି ଖାପଛଡ଼ା ନୀତି ଦେଖି । ଏ' ଜଣେ ମଣିଷ; ମାତ୍ର ନିଜପାଇଁ ନିୟମ ନାହିଁ, ଜୀବନପାଇଁ ରାସ୍ତାନାହିଁ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତବାବୁ ଏ' ସବୁକୁ ହସି ହସି ଉଡ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେ ଅନେକ ସମୟରେ କୁହନ୍ତି ଫ୍ରୟେଡ ବୋଲି ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ ସେହି କେବଳ ସଭ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତ ଗୋପନ ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଅନେକଥର ହାତଉଠାଇ ପ୍ରଣାମ କରିଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ । ସେ କହନ୍ତି ଆଜିର ସଭ୍ୟ ସମାଜର ମନୁଷ୍ୟ, ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ବକ୍ତୃତା କରୁଥିବା ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷମାନେ ସେହି ଆଦମ ଯୁଗର ଅସଭ୍ୟ ବର୍ବର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ କାମୀ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ପଶୁଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ଗୁଣରେ କମ୍ ନୁହନ୍ତି ।

ରାତି ଅନେକ ହେବାର ଜାଣି ଘରର କବାଟ ସବୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଝର୍କା ସେମିତି ଖୋଲାଥାଏ । ଝର୍କାରେ ଝୁଲୁଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ ପରଦା କେତେକ୍ଷଣେ ପବନରେ ଉଡ଼ୁଥାଏ । ଝର୍କାଦେଇ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ ବୁଦାହୋଇ ଗୋଟିଏ ସାହାଡ଼ାଗଛ ଦେଖାଯାଏ । ଏ ଗଛ ଦେହରେ କି ଗୋଟିଏ ଅନାବନା

ଲତା ମାଡ଼ିଥାଏ । ତା'ର ଫାଙ୍କରେ ଜହ୍ନକୁ ଅଳ୍ପକ୍ଷଣପାଇଁ ଦେଖି ହେଉଥିଲା । ସାହାଡ଼ାଗଛ ଓ ସେ ଲତା ଯେମିତି ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଇଟିପିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଏ ରାତିରେ ଏମିତି ହାମୁଡ଼େଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ହସିଦେଲେ ।

ସୁମିତ୍ରା ଶୋଇପଡ଼ିଲାଣି…

ଯୌବନର ଜହ୍ନଟା ବେଶ୍ କେତେଟା ପକ୍ଷୀଙ୍କୁ ହସିଖେଳି ଉଡ଼ାଇବାରେ ଲାଗିଛି । କୁଳୁ କୁଳୁ ହୋଇ କେତେ କଥା କହି ଉଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । କୋଠା ଫାଙ୍କରେ ଥିବା ପାରାଗୁଡ଼ିକ ଫଡ୍ ଫାଡ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଏ ରାତିର ସୁଷୁପ୍ତି ବେଶ ଏକ ଅଶ୍ଳୀଳ ପରିବେଶ ଆଣିଛି । ଏ ସଭ୍ୟ ସମାଜକୁ ଆହୁରି ଜୋରରେ ହସିଉଠିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ।

ସୁମିତ୍ରା ଶୋଇଛି…କାମନା ଜର୍ଜରିତ ଏକ ସାଙ୍ଘାତିକ ପଶୁପରି ଟ୍ରେନଟା ସାଁ…ସାଁ…ହେଉଛି ।

କେବଳ କାମନା ଜାଗୁନି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ମନରେ । ସେ ବୁଢ଼ା ନୁହଁନ୍ତି, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟତମା ପତ୍ନୀ ମରିଯିବାରୁ ସେ ଅନନ୍ୟୋ ଉପାୟ ହୋଇ ଉଠିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଝିଅ ଏଇ ସୁମିତ୍ରା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଗର୍ଭରେ କିଏ ଆସୁଥିଲା କେଜାଣି । ଜନ୍ମ ନ କରିପାରି ସେ ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କଲେ । ସେହି ନିଃସଙ୍ଗ ଜୀବନର ରୌଦ୍ରତାପରେ ସିଝି ସିଝି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଆଜି ଏଠାରେ ଖୁବ୍ ଶୀତଳ, ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି ଭିତରେ ।

ଜୀବନର ମରୁଭୂମିରେ ଦଉଡ଼ୁଥିଲାବେଳେ ସେ ମରୁଦ୍ୟାନ ଖୋଜି ନାହାନ୍ତି । ଖୋଜିଥିଲେ ଅବଶ୍ୟ ସେ ପାଇଥାଆନ୍ତେ । ସେ ଭାବିଲେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂର୍ବାସ୍ତନରୁ ପାଶ୍ଚିମାସ୍ତନ ଗତିକଲାଣି । ଅପରାହ୍ନ ଆସିଗଲାଣି । ସମାପ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଗୋଟାଏ କଲ୍ଲୋଳିନୀ ନଦୀକୁ ଏ ମରୁଭୂମି ଭିତରକୁ ଟାଣିଆଣି ଅଧବାଟରେ ଛଟପଟ କରି ହତ୍ୟା କରିବା କି ଦରକାର । ଆଦ୍ୟ ବସନ୍ତର ଦୁଇ ପାଖୁଡ଼ା ଫୁଲର ବାସ୍ନାକୁ ମାଡ଼ିଦଳି ନଷ୍ଟ କରିଦେବା କି ଦରକାର…

ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଆଉ ଆସି ନ ଥିଲା ବସନ୍ତ…ଝଡ଼ି ପଡ଼ିଥିବା ପତ୍ର ଗହଳରେ ବକୁଳି ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରି ନ ଥିଲା କୋକିଳର କାକଳୀକୁ । ରାତ୍ରିର ନିସ୍ତବ୍ଧ ପ୍ରହରରେ ମଧୁର ମୂର୍ଚ୍ଛନା ତୋଳି ଆହ୍ୱାନ କରି ନ ଥିଲା କେହି ସୋହାଗିନୀ ଅଧିକାର ମନ… । ସେ କେତେ ପଢ଼ିଥିଲେ କହି…ଗଦା ଗଦା ଉପନ୍ୟାସ; ଓଡ଼ିଆ ଓ ଇଂରାଜୀ ।

ସାହିତ୍ୟକୁ ତାଙ୍କର ଖୁବ୍ ଦାନ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଯେ ଜଣେ ପୃଷ୍ଠପୋଷକ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଓଡ଼ିଆ ଓ ଇଂରଜୀ ସାହିତ୍ୟର ତୁଳନାତ୍ମକ ଚର୍ଚ୍ଚା ଦେଇ ସେ କୁହନ୍ତି ଓଡ଼ିଆ କୌଣସି ଗୁଣରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟଠାରୁ ନିମ୍ନସ୍ତରର ନୁହେଁ ବା ନ ଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାରେ ପରିପ୍ରଚ୍ଛଦର ଅଭାବ । ପାଠକର ଅଭାବ ।

ଏଇ ତାଙ୍କର ଅଳଅଳୀ ଝିଅ ସୁମିତ୍ରା । ଯାକୁହିଁ ଦେଖି ସେ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କଟାଇଛନ୍ତି । ତାକୁ ନାଚ ଶିଖାଇଛନ୍ତି·· ଗୀତ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ଶିଖାଇଛନ୍ତି ଏକ ଆଧୁନିକ ରୁଚିସମ୍ପନ୍ନ ଝିଅ ଯେପରି ଭାବରେ ନିଜକୁ ସଜାଇ ପାରେ । ସେ ଯେତେବେଳେ ପିଲା ଥିଲା ଖୁବ୍ ମୋଟା ହୋଇଥିଲା । ସବୁଦିନେ ସ୍କୁଲ୍ ବସ୍ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ବେକରେ ହାତ ଛନ୍ଦି ମୁହଁ ପାଖରେ ମୁହଁ ଦେଇ "ଡାଡ଼ି ଗିଭ୍ ମି ୱାନ୍ ରୁପି···" କହିବା ଏବଂ ଚାଲିଗଲା ବେଳେ ତାଙ୍କ ଗାଲରେ ଗୋଟିଏ ବୋକ ଦେଇଯିବା ଯେପରି ସୁମିତ୍ରାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏବେ ମଧ୍ୟ ସୁମିତ୍ରାର ସେହି ପୂର୍ବ ଅଭ୍ୟାସ ଅଛି, ମାତ୍ର ବୋକ ଦେବାଟା ନାହିଁ । ଏବେ ସେ କଲେଜ ନ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ବାପାଙ୍କଠାରୁ ଏକଟଙ୍କା ନେବ, ନିଶ୍ଚୟ ନେବ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ଘର ଥିଲା ମଫସଲରେ । ତାଙ୍କ ବାପ ଥିଲେ ବର୍ଦ୍ଧମାନ ରାଜାଙ୍କ ଦେୱାନ, ଖୁବ୍ ପ୍ରତିପତ୍ତି ଥିଲା । ବାପା ରହୁଥିଲେ ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ । ଗାଁରେ ଥିଲେ ବୋଉ । ତାଙ୍କର ମନେଅଛି ତାଙ୍କର ବୋଉ ଥିଲେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରୀ । ଅଜା ଓ ଆଈଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ଶୋଉଥିଲେ ରାତିରେ । ରାତି ଅଧରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲେ ସେ ଦେଖୁଥିଲେ ଆଈର ଦୁଇ ଜଙ୍ଘ ଭିତରେ ସେ ବଡ଼ ନିର୍ମମ ଭାବରେ ଚାପି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ସେ ଯେତେବେଳେ ଚତୁର୍ଥ, ପଞ୍ଚମ, ଷଷ୍ଠ ବା ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ବୟସ୍କା ମହିଳା ଭଲ ପାଉଥିବାର ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ । ସେ ମହିଳାଟି ତାଙ୍କର ଭାଉଜ ହେବେ । ଭାଇ ରହୁଥିଲେ ସୁଦୂର କଲିକତାରେ । ବର୍ଷକୁ ଥରେ କିମ୍ବା ଦୁଇଥର ଘରକୁ ଆସନ୍ତି । ସେତିକିଦିନ ରୁହନ୍ତି ସେହି ଭାଉଜଙ୍କି ଦିନକୁ ଚାରି ପାଞ୍ଚଥର ଶାଢ଼ୀ ବଦଳାଇବା, ବାସ୍ନା ତେଲରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡେଇବା, ଅସଂଖ୍ୟ ମଲ୍ଲୀ ମାଳଗୁଡ଼ିରେ କବରୀ ମଣ୍ଡନ କରିବା ଏବଂ ଓଠ କଣରେ ମେଞ୍ଚା ମେଞ୍ଚା ହସ ଗୁଞ୍ଜି ଆତଯାତ ହେଉଥିବାର ତାଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମନେଅଛି । ଭାଇ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଅନେକ ସମୟରେ ସେ ଭାଉଜଟି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତି ଏବଂ ଖୁବ୍ ପାଖକୁ ଡାକଆଣି ଗାଲ ଉପରେ ବୋକ ଦିଅନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ କାନ୍ଦିକାନ୍ଦି କହନ୍ତି ମୋ ଗାଲରୁ ଛେପ ପୋଛିଦିଅ ଭାଉଜ । ଥରେ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ

ସେ ଭଉଜଟି କୁଆଡେ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ବହୁଦିନ ପରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ସମୟେ ସମୟେ ଆସୁଥିବା ତାଙ୍କର ଜଣେ ଦୂର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ଚାଲିଯାଇ କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଘୃଣା କରୁଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ କିଛି ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏବେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ସେ କାହିଁକି ପଳାଇଗଲେ । କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ବୋକ ଦେଉଥିଲେ ଏବଂ ଭାଇ ଆସିଲେ ଏତେ ରକମର ସଜେଇ ହେଉଥିଲେ କାହିଁକି ?

ଅଜା ଆଈ ତାଙ୍କର ମରିଗଲେଣି । ଭଉଜ ଚାଲିଗଲେଣି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ବୟସ୍କ ହୋଇ ଗଲେଣି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ବାହାରେ ଭୀଷଣ ଥଣ୍ଡା । ମାତ୍ର ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧର ଅଦମ୍ୟ ଆନ୍ତରିକତା ଦେଖାଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଆକାଶର ରାସ୍ତାଉପରେ ଚାଲବୁଲ୍ କରୁଛି । ମାତ୍ର ଏ' ପ୍ରହରର ବୁଢ଼ା ଟ୍ରେନ୍‌ଟା ଏଇଠି ଅଟକିଗଲା କାନ ଡେରିଲେ—ସେ ଟ୍ରେନ୍‌ଟା ଗୋଟିଏ କାମନା ଜର୍ଜରିତ ସାଣ୍ଢାଢଙ୍କ ପଶୁପରି ସାଁ...ସାଁ...ହେଉଛି ।

ରାତିଟା ବଡ ଆମୋଦଦାୟକ ଲାଗୁଛି । ଶୋଇବେ କ'ଣ ? ଘରକବାଟରେ କୋଲପଦେଇ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଆଡେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ । ରାତି ଅନେକ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଲୋକମାନେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଗାଡ଼ି ଯିବ ନାହିଁ ଜାଣି ଟିକେଟ୍ କଲେକ୍ଟର, ଟିକେଟ୍ ସେଲର ବା ଷ୍ଟେସନ ମାଷ୍ଟର କେହିନାହାନ୍ତି ।

ସାତ ଆଠଟା କୁକୁର ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଉପରେ ଦଉଡ଼ ଧାପଡ ବା କୁସ୍ତି କସରତ କରୁଛନ୍ତି । ଏଇଟା ଶୀତ ଋତୁର ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ । ଅର୍ଥାତ୍ କୁକୁର ମାନଙ୍କର ପ୍ରଜନନ ସମୟ । ହୁଏତ ସେଇଥିପାଇଁ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ କୁକୁର ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଚାଲ୍ ବୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । ସମୟେ ସମୟେ ସ୍ତ୍ରୀ କୁକୁରଟି ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷ କୁକୁର ମାନଙ୍କ ଉପରେ ତା'ର ଅନିଚ୍ଛା ବା ଏତେ ଝଉର ପ୍ରଲୋପ ସହ୍ୟ ନକରିବାର ଅସହଯୋଗ ଆରମ୍ଭ କରୁଥାଏ । ତଥାପି ସେ କୁକୁର ମାନଙ୍କର ଆକ୍ରମଣ ବନ୍ଦ ହେଉ ନ ଥାଏ । ସିଗ୍ରେଟ୍ ଟାଣୁ ଟାଣୁ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ସାମାନ୍ୟ ହସିଉଠିଲେ । ବିଚିତ୍ର ଏ ସୃଷ୍ଟି...

ଧଳା କାନ୍‌ଭସ୍ ଯୋତା ଉପରେ ଶୀତର ବରଫ ଜମି ଜମି ଆସିଲାଣି । କୋଟ୍ ପକେଟ ଭିତରେ ଶୀତ, କାନ ସନ୍ଧିରେ ଶୀତ, ଆଖି ପତ୍ରାରେ ଶୀତ ନଖ କନ୍ଦରେ ଶୀତ, ଏ' ଶୀତରୁ ରକ୍ଷାପାଇ ହେବନାହିଁ । ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଥିବା ଚା' ଦୋକାନୀଟି ଶୋଇ ଗଲାଣି । ତାକୁ ଉଠାଇଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ । ବିରକ୍ତି ମିଶା ଆଖି

ଖୋଲ୍ ଦୋକାନୀ ଚାହିଁଲା ଏବଂ କପେ ଚା ଦେଲା । ଚା ସେତକ ମିନିଟକ ଭିତରେ ଶେଷକରି ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ । ଛୋଟ ଷ୍ଟେସନ୍ । ଛୋଟ ଓ୍ୱେଟିଂରୁମ୍ ଭିତରେ କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ନିମ୍ନଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କାହା ଦେହରେ ଚଦର ଅଛି ତ କାହା ଦେହରେ ନାହିଁ । ସେ ଲୋକମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ରିଫ୍ୟୁଜି ବଙ୍ଗାଳୀ ହେବେ । ଓଡ଼ିଶାର କୌଣସି ଅଞ୍ଚଳରେ ରହିବାପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦରୀ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦେହରେ ବ୍ଲାଉଜ୍ ନାହିଁ । ଯୁବତୀ ଝିଅମାନେ ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଗାଲ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଅଜସ୍ର ରକ୍ତର ସ୍ରୋତ ଲହଡ଼ି ମାରୁଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତନ ତାଙ୍କର କମ୍ପିତ ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ଚେଇଁଛି । ସେହି ଗର୍ବିତ ବକ୍ଷୋଜର ଅଗ୍ରଭାଗ ଲୁଗା ଉପରେ ଖୁବ୍ ହିଂସ୍ର ଭାବରେ ଚାହିଁଛନ୍ତି । ସତେଯେମିତି ଲୁଗାର ସୂତାଖିଅକୁ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣକରି ପଦାକୁ ଆସିବେ । ଉଚ୍ଚା ଉଚ୍ଚା ନିତମ୍ବର ଶ୍ରୀସମ୍ପଦ ତାଙ୍କର ପଦାରେ । ଏଇ ଶୀତ ଭିତରେ, ଏଇ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅ ଭିତରେ କେତେକଙ୍କର ଲୁଗା ଖସିଯାଇଛି । ଦେହରୁ ଜଙ୍ଘରୁ । ମାଂସଳ ଜଙ୍ଘ ଯେମିତି ସହସ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ ଦେଉଛି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ କଲିକତାରେ ରହୁଥିଲାବେଳେ କେତେ ତରୁଣୀଙ୍କର ଉନ୍ନତ ବକ୍ଷୋଜ, ମାଂସଳ ଜଙ୍ଘ ଦେଖିଛନ୍ତି । ଉଲଗ୍ନ ଶ୍ରୀ ସମ୍ପଦ ଭିତରେ ମସ୍‌ଗୁଲ ରହିଅଛନ୍ତି । କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ଜର୍ଜରିତ କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେ ତରୁଣୀମାନେ ହସି ହସି ଗ୍ଲାସ ପରେ ଗ୍ଲାସ୍ ରମ୍ ଢାଳିଚାଲିଛନ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ପାଟିରେ । ସେମାନେ ଯେମିତି ଝଡ଼ ପାଇଁ ଜନ୍ମ··ଘୂର୍ଣ୍ଣିର ଆବର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ମାଡ଼ ମକଚ ହୋଇ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବାରେ ପରମ ଶାନ୍ତି ପାଇବେ ।

ସେ ଜଙ୍ଘ ଏବଂ ଏ' ଜଙ୍ଘ ଭିତରେ ମାତ୍ର ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖାଯାଏ । ଏଇ ନିସ୍ୱହା ଝିଅମାନଙ୍କର ଅର୍ଦ୍ଧଲୁକାୟିତ ତନୁ ବେଶ୍ ଉପଭୋଗ୍ୟ । ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଉପଭୋଗ୍ୟ ଅପରିପୁଷ୍ଟ ବକ୍ଷୋଜ ଓ ନିତମ୍ବ ।

ଫେରି ଆସିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ, ମନ ଭାବାନ୍ତରିତ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭଦ୍ରଲୋକମାନେ ଟ୍ରେନର କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଭିତରେ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଆଲୁଅ ସେମିତି ଜଳୁଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଧୀରେ ଧୀରେ କାନଭାସ ଜୋତା ଅଗକୁ ବଢାଇଲେ, ଠିକ୍ ଟ୍ରେନ୍‌ର କଡେ କଡେ । ନିଜକୁ ଲୁକ୍‌କାୟିତ ରଖି ରାତ୍ରିର ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିବା ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ଗୋଟିଏ ପ୍ରଥମଶ୍ରେଣୀ କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟ । ସେଥିରେ ଗୋଟିଏ ବଙ୍ଗୀୟ ପରିବାର ଶୋଇଛନ୍ତି । ସେ ପରିବାର ଭିତରେ ଥିଲା ଚଉଦ ବର୍ଷର ଏକ ଝିଅ । ବାରବର୍ଷ ଓ ଆଠବର୍ଷର ଦୁଇଟି ପୁଅ । ସର୍ବଶେଷରେ ତିନିବର୍ଷର ଏକ ଝିଅ । ତା' ଛଡ଼ା ସ୍ୱାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ । ସ୍ୱାମୀ କ୍ଷୀଣ । ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ । ଏଇ ପୁଅଝିଅମାନେ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ତ୍ରୀ ସାନ ଝିଅକୁ ନେଇ ଶୋଇଛନ୍ତି । ପୁରୁଷବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ପାଖ ବାର୍ଥ ଉପରେ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସବୁ ଝରକାର କାଚ ବନ୍ଦ । ମୁହଁ ଟେକି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଏହି ପରିବାରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାଆନ୍ତି । ଧୀରେ ମହିଳା ଜଣଙ୍କ ଉଠିଲେ । କାଚ ଦେଇ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ । ସବୁ ପିଲାଙ୍କ ନାକ ପାଖରେ ହାତ ଦେଇ ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ସେମାନେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ କ୍ଷୀଣକାୟ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ନିଦ୍ରିତ ବ୍ୟକ୍ତିର ହାତଟି ଧରି ନିଜର ଛାତିରେ ଚପି ଧରିଲେ । କ୍ରମେ ପାଖରେ ବସିଲେ । ସ୍ୱାମୀ ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜର ପରିଧେୟ ଖୋଲିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଚୁପ୍‌ଚୁପ୍ କଣ୍ଠରେ ସେ କହୁଛନ୍ତି, ଦେଖିଲ କେମିତି ଜହ୍ନ । ଉପଭୋଗ କର । ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ସ୍ୱାମୀ କାମନା ଜର୍ଜରିତ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କୋଳକୁ ନେଉଛନ୍ତି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ନିଜ ଭିତରେ ଅନୁଭବ କଲେ ନିଃସଙ୍ଗତା । ଶୋଇ ରହିଥିବା ହିଂସ୍ର ଯୌବନ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା । ଛାତିରେ ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଅଶେଷ କମ୍ପନ । କ'ଣ ଭାବି ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ।

ଏ' କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଜଣେ ପୌଢ଼ ଗୋଟିଏ ଦଶ ଏଗାର ବର୍ଷର ଝିଅକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଶୋଇଛି । ଦୁଇ ଜଙ୍ଘ ଭିତରେ ସେ ଝିଅଟି ଅଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଚାପିଦେଉଛି । ଏଥିରେ ଅଛି ବାତ୍ସଲ୍ୟ, ମାତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କର ଠିକ୍ ମନେଅଛି ସୁମିତ୍ରା ଯେତେବେଳେ ଟିକି ହୋଇଥିଲା—ସୁମିତ୍ରାର ବୋଉ ମରିଯାଇଥିବାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ଶୋଉଥିଲା । ସୁମିତ୍ରା ଦଶ ବାରବର୍ଷର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କପାଖରେ ଶୋଉଥିଲା । ସୁମିତ୍ରାକୁ କୋଳରେ ପୂରେଇ ଶୋଇଲେ ବେଶ୍ ଉଷୁମ୍ ଲାଗୁଥିଲା । ତାକୁ କେମିତି ଲାଗୁଥିବ କେଜାଣି ।

କିଞ୍ଚିତ୍ ସମୟ ପୂର୍ବେ ଯୌନଲିପ୍ସାରେ ନିମଜ୍ଜିତ ଥିବା କୁକୁରମାନେ ଶୋଇଗଲେଣି । କ୍ଳାନ୍ତିରେ ନିସ୍ତବ୍ଧ । ଟ୍ରେନ୍ ଲାଇନରେ ମୋଡ଼ିମୋଡ଼ି ହୋଇ ସେମାନେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ବେଳେ ବେଳେ କୁଜ୍ ବୁଜ୍ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଜହ୍ନଟା ଉଠି ଉଠି ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଗଲାଣି । ବେଶ୍ ଶୀତ ଜମି ଜମି ଆସିଲାଣି । ଆହୁରି ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ସେ । ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି କମ୍ପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଭିତରେ

ଏକାକିନୀ ତରୁଣୀଟି ସୁପ୍ତା । ଅସଯତ ତନୁତଳ । ଆଲୁଅ ସେମିତ ଜଳୁଛି । କଡମାଡ଼ି ଶୋଇଛି ସେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଭାବୁଥିଲେ କବାଟଟା ଖୋଲି ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା ଯଦି ସେ ଏହି ତରୁଣୀଟିକୁ……………

ଫେରିଆସିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ । ରାତି ତିନିଟାରେ ଭୀଷଣ ଶୀତ ତାଙ୍କୁ ଶୀତପରି ଜଣା ପଡୁନାହିଁ । ସେ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭୀଷଣ ଏକ ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡରୁ ଗୋଟାଏ ଜଳନ୍ତା କୋଇଲା ପରି ସେ ଶୀତକୁ ଗ୍ରାସ କରିବେ ।

ଆଗ ବରଗଛ ତଳେ କେତେଟା ଝୁଲି ଝୁଲୁଛି । ଗଛର ଆରପଟେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିଏ କେତୋଟି ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ କାନ୍‌ଭାସ୍ ଯୋତା ଚୁପିଚୁପି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ପାଖକୁ ଗଲେ ଏବଂ ଦେଖିଲେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ଭିକାରୁଣୀ । ଦିନରେ ତାକୁ ସେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ବୟସ ତା'ର ମଉଳିନି । ମଇଳା ଲୁଗାତଳେ ଅନାବୃତ ଦେହର ବହ୍ନି ଜଳୁଛି । ଦୁଇ ତିନିଟି ରିକ୍‌ସାବାଲା ଏଇ ଶୀତ ରାତିଟିକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ନିଜ ମାଂସର ମୂଲ୍ୟ ନିରୂପଣ କରୁଛି ଏବଂ ଅତ୍ୟଧିକ ମଦ୍ୟପାନ କରିଥିବା ରିକ୍‌ସାବାଲାମାନେ ହଇହଇ ହେଉଛନ୍ତି ଠିକ୍ କୁକୁର ଦଳଟି ପରି । ସେଠାରୁ ଫେରିଗଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ । ହୁଏତ ଆଉଟିକକ ପରେ ଆସନ୍ତା ଦିନର ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ନିଜ ମାଂସର ମୂଲ୍ୟ କମାଇ ଦେଇ ପାରେ, ଏବଂ ଏକ, ଦୁଇ, ତିନି ଏହିପରି ଝଡ ବହିଯିବ ତା' ଉପରେ । ସକାଳକୁ ସେ ପୁଣି ଝାଡ଼ି ଝୁଡ଼ି ହୋଇ ଉଠିବ । ଭିକ ମାଗିବ ।

ଏ' କିଛି ନୂଆ ନୁହେଁ । ସବୁ ମଣିଷ ଏଇସବୁ ଗୁଣ ବା ଦୋଷରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏଇରାତି କେତୋଟି ଜୀବନ ପରିଧିରେ ନିଜନିଜର କଷ୍ଟ ତିଆରିକରି ଘୁରୁଛି ଏବଂ ଘୁରୁଥିବ ମଧ୍ୟ । ସମସ୍ତ ସଭ୍ୟ ସମାଜ ରାତିର ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ଅନ୍ଧ, ଗୋଟାଏ ସେକେଣ୍ଡ ପାଇଁ ପାଗଳ ଏବଂ ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ ଅନୁତପ୍ତ ।

ମାତ୍ର ଏହି ଅନ୍ଧ ଓ ପାଗଳ ହେବାର ଆନନ୍ଦ ବୋଧହୁଏ ପୃଥିବୀର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷରେ ନାହିଁ । ସେ ଜୀବନ୍ତ ମଣିଷ ଅନ୍ଧ ହେଉ, ପାଗଳ ହେଉ ବା ଅନ୍ୟ ଯାହା ହେଉ ସେ ଆନନ୍ଦ ପାଉ । ଉପଭୋଗ କରୁ ।

ଧୀରେ କବାଟର କୋଲପ ଖୋଲିଲେ । ମନେ ମନେ ଠିକ୍ କରି ଆସିଛନ୍ତି ଅବଶିଷ୍ଟ ରାତିପାଇଁ ସେ ଚାରି ଆଉନସ୍ ଡିପ୍ଲୋମାର୍ଟ ହୁଇସ୍କି ପିଇ ଶୋଇଯିବେ । କବାଟ ଖୋଲିଲେ । ଘର ସାରା ଅନ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି । ସୁମିତା ବୋଧହୁଏ ଖୁବ୍

ନିଦରେ ଶୋଇଛି । ଧୀରେ ସୁଇଚ୍ ଟିପି ଆଲୁଅ ଜଳେଇ ଦେଲେ । ଏ’ କଣ ? ସୁମିତ୍ରା ଦେହର ଅନେକ ଅଂଶରେ ଲୁଗା ନାହିଁ । ସେ ତ ଆଉ ପିଲା ନୁହେଁ ! ସେ ଆଜିର, ବର୍ତ୍ତମାନର ଏକ ଯୌବନଦୀପ୍ତ ତରୁଣୀ । କ’ଣ କରିବେ, କିପରି ଘର ଭିତରକୁ ଯିବେ ଏହି କଥା ଚିନ୍ତାକରି ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଠିକ୍ କଲେ ଭିତରକୁ ଯିବେ ଓ ବିପରୀତ ଦିଗକୁ ମୁହଁ କରି ଶୋଇବେ । ସୁମିତ୍ରାକୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଚାହିଁବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆଖି ଚାଲିଯାଉଥିଲା ।

ଧୀରେ ଟ୍ରଙ୍କ ଖୋଲି ଡିପ୍ଲୋମାର୍ଟ ହୁଇସ୍କି ବୋତଲଟି ଖୋଲିଲେ ଏବଂ ଚାରି ଆଉନ୍ସ ହୁଇସ୍କି ପିଇ ସମାପ୍ତ ବୋତଲଟିକୁ ସେଠାରେ ଗଡ଼ାଇ ଦେଲେ । ଖୁବ୍ ସିଗ୍ରେଟ ଖାଇ ଅଧାପଢ଼ା, ଏମ୍‌ଟି ଜ୍ଞାନଭ୍ରମ ବହିକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ବେଳେ ବେଳେ ସୁମିତ୍ରାକୁ ଚାହିଁଦେଲେ ଦେହରେ ଗୋଟାଏ କମ୍ପନ ଖେଳିଯାଏ । ତା’ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଭ୍ରୂଲତା ତଳେ ସରୁ ସରୁ ଆଖି ଦୁଇଟି ଠିକ୍ ତା ବୋଉର ଆଖିପରି ଦିଶୁଛି । ନାକ, ପାଟି, ଓଠ ସବୁ ତା’ ବୋଉର । ସତେ ଯେମିତି ତା’ ବୋଉ କେଉଁ ସ୍ୱର୍ଗପୁରରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ଏହିଠାରେ ଶୋଇ ଯାଇଛି ।

ବ୍ଲାଉଜର ବୋତାମ କେତେଟା ତା’ର ଖୋଲିଯାଇଛି ଏବଂ ଗ୍ରୀବା ଉପରେ ଜମାହୋଇ ରହିଥିବା ମାଂସପିଣ୍ଡଦ୍ୱୟ ପ୍ରତି ନିଶ୍ୱାସରେ ଫୁଲି ଉଠୁଛି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ମନଭିତରେ ଗୋଟାଏ ହିଂସ୍ର ପଶୁ ଗର୍ଜନ କରୁଥିଲା । ସିଗାରେଟ୍ ପରେ ସିଗାରେଟ୍ ସେ ଖାଉଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଅନ୍ଧ ହୋଇଯିବେ କି ଆଉ ! ସୁମିତ୍ରା ଆଜି ତାଙ୍କର ଝିଅପରି ଦିଶୁ ନଥିଲା । ଦିଶୁଥିଲା ଠିକ୍ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସରସୀପରି । ସେହି ନାକ, ସେହି ପାଟି ଏବଂ ସେହି ଦେହର ରକ୍ତ ମାଂସ ଧରି ସେ ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କୁ ଉନ୍ମାଦ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରୁଥିଲା ।

ରାତି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଟ୍ରେନ୍‌ଟା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯିବ ଯିବାପାଇଁ । ସୁମିତ୍ରା ସେମିତି ଶୋଇଛି···ତା’ ଦେହର ସମସ୍ତ ଲୁକ୍କାୟିତ ଶ୍ରୀସପଦ ବାହାରେ ପଡ଼ିଛି···ଅଦୂରର ସେହି ଟ୍ରେନ୍‌ଟା ଗୋଟିଏ କାମନା ଉର୍ଜିତ ହିଂସ୍ର ପଶୁପରି ସଁ···ସଁ ହେଉଛି···

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ କିଛି ନମାନି ସୁମିତ୍ରା ପାଖକୁ ଗଲେ । ଖୁବ୍ ନିକଟରୁ ଦେଖିଲେ । ମାତ୍ର ଚାରି ଆଉନ୍ସ ମଦ୍ୟ ତାଙ୍କପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା ।

ଲାଇଟ୍ ନିଭାଇ ଦେଲେ ସେ । ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ ଯଦି ସୁମିତ୍ରା ଉଠେ ଏବଂ ଚିତ୍କାର କରେ ତେବେ ସେ କହିବେ ସେ ଗୋଟିଏ ମଦ୍ୟପ···

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତଙ୍କ ଦେହର ସ୍ପର୍ଶରେ ସୁମିତ୍ରା ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି ଓ ତା'ର ସ୍ୱଭାବ ସୁଲଭ ସ୍ୱରରେ ସେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ କହୁଛି—ଡାଡ଼ି ! ଆଜି କ'ଣ ଜହ୍ନ ନାହିଁ । ଏତେ ଅନ୍ଧାର ? ଟିକିଏ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲାଭଳି ହୋଇ ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତ ଝର୍କା ଖୋଲିଲେ । କହିଲେ ନା ମା, ବାହାରେ ପ୍ରଚୁର ଆଲୋକ ଅଛି । ଉଠ୍ ଏଥର । ଯିବା ଚାଲ । ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିବ ପରା ।

ସୁମିତ୍ରା ବହୁକଷ୍ଟରେ ଆଖିଖୋଲି ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲା । ପ୍ରଚୁର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଭିତରେ ଏକ ପ୍ରସୂତପରି ଶୋଇରହିଛି ସମସ୍ତ ପରିବେଶ । ଟ୍ରେନ୍‌ଟା ଏକବେଗଗାମୀ ଅଶ୍ୱପରି ଛୁଟା ହୋଇଛି ଅନ୍ଧାରକୁ ଡେଇଁ ଆଲୁଅ ଖୋଜିଯିବାକୁ ।

ଅନ୍ଧକାରର ଆର୍ତ୍ତନାଦ

ଆଚ୍ଛା, ଯଦି, କିଂବା, ଅଥବା ଏମିତି ଗୁଡ଼ାଏ ଯୁକ୍ତି ଅଗଷ୍ଟର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାପରି କିଛି ମାନେ ହୁଏନା । ମାନେ ହୁଏନା ଗୁଡ଼ାଏ ନିରର୍ଥକ ଚିନ୍ତା କରି ପୁଲାପୁଲା ସିଗ୍ରେଟ ଖାଇ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ମୁଣ୍ଡର ଓଜନକୁ ତିନି ପାଉଣ୍ଡ ଅଧିକ କରି ଏବଂ ବହୁତ ସମୟ ପରେ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବା କିମ୍ବା ନ ପହଞ୍ଚିପାରି ବଡ ବିବ୍ରତ ଭାବରେ ନିସ୍ତୁକ ଏଣେ ତେଣେ ଘୂରି ବୁଲିବା । ବେଶ୍ କୋଳାହଳମୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ଠିକ୍ ଏପ୍ରିଲର ମଧ୍ୟ ରାତିପରି ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ଅଚେତ ହୋଇ ଯିବାରେ ବରଂ ଆନନ୍ଦ ଅଛି ।

ସେଦିନପରି ଗୁଡ଼ାଏ ପ୍ରଗଲ୍‌ଭତାକୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ନ ଦେଇ ସୃଷ୍ଟିଧର ହଷ୍ଟେଲରୁ ବାହାରି ସିଧା ରିକ୍‌ସାରେ ବସିଛି । ଏବଂ ବସିଲା ବେଳେ ସେ ସମସ୍ତ ପ୍ରତି ସଚେତନ ଆଦୌ ହୋଇନାହିଁ । ଯଦି ହୋଇଥାଆନ୍ତା ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ରାତି ଏଗାରଟା ହେବାଜାଣି ରିକ୍‌ସାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଥାନ୍ତା ବା ଗୁଡ଼ାଏ ସିଗ୍ରେଟ ଖାଇ ଗୋଟାଏ କିଛି ବହି ପଢ଼ି ପାରିଥାଆନ୍ତା । ମାତ୍ର ସେ କିଛି କରିନାହିଁ । ରିକ୍‌ସାବାଲା ବେଶ୍ କିଛି ପଇସା ପାଇବା ଆଶାରେ ଆଗକୁ ଚାଲିଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ଜାଣେନା କୁଆଡେ ଯାଉଛି । ଚଳମାନ ରିକ୍‌ହାରେ ସୃଷ୍ଟିଧର ବସିଛି ଏବଂ କ୍ରମେ ଅପସରି ଯାଉଛନ୍ତି ହସପିଟାଲର ଆଲୁଅମାନେ, କୃଷ୍ଣ-ଚୂଡ଼ାଗଛମାନେ, ଓମେନସ୍ ହଷ୍ଟେଲ ଏବଂ କିଛି ସାବୁନ ଫେଣର ଝିଅମାନେ । ମାନେ, ସେମାନେ । ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଗାଡ଼ିକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ତାଙ୍କର ପାଦରେ ଖୁବ୍ ବ୍ୟଗ୍ରତା ରହିଛି । ପ୍ରଚୁର ରହିଛି ।

ସୃଷ୍ଟିଧରର ରିକ୍‌ସା ଯେଉଁ ରାସ୍ତା ଦେଇ ଯାଉଛି ସେହି ରାସ୍ତା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରାଯାଇପାରେ ଯେହେତୁ ସୃଷ୍ଟିଧରର ଅନ୍ୟ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଏପ୍ରିଲର ମଧ୍ୟ ରାତିର ସେ ରାସ୍ତା । କ୍ୱଚିତ ଲୋକବାକ ଆତଯାତ । ସାମାନ୍ୟ କୋଳାହଳର ରାସ୍ତା । ସେ ରାସ୍ତା ନିଶ୍ଚୟ ଷ୍ଟେସନକୁ ପଡ଼ିଛି । ଏ ରିକ୍‌ସାବାଲାଟି ବିନାପ୍ରଶ୍ନରେ ସେଇ ଦିଗରେ ଯେ କାହିଁକି ଯାଉଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ।

ହୁଇସିଲ୍ ମାରି ମାରି ଚାଲିଛି ରିକ୍‌ସାବାଲାଟି । ଏବଂ ଯେଉଁ ସଙ୍ଗୀତ ଗାଉଛି ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହିନ୍ଦି ଚିତ୍ରର । ରିକ୍‌ସାଟି ଠିକ୍ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ

ନାହିଁ କେବଳ ସନ୍ଦେହ ସେଇ ଦୋକାନ ଉପରେ । ଯେଉଁ ଦୋକାନ ଆଉମାତ୍ର ଶହେ ଗଜ ଦୂରରେ ପଡ଼ିବ । ସେଠାରେ ରିକ୍ସାକୁ ଛଡ଼ା କରାଇ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର କେତେ ପେଗ୍ ରମ୍ ଶେଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତାହାହିଁ ହେଲା ଏବଂ କେତେ ପେଗ୍ ରମ ଖାଇ ପୁଣି ଆସି ସୃଷ୍ଟିଧର ରିକ୍ସାରେ ବସିଲା ଏବଂ ରିକ୍ସାଟି ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ପଛରେ ରହିଯାଇଛନ୍ତି କର୍ମଠ ବତ୍ତୀ ଖୁଣ୍ଟମାନେ ଏବଂ କିଛି ନିର୍ମହ୍ଲାନ କୁକୁର । କୁକୁରମାନେହିଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନଟାକୁ ଖୁବ୍ ସହଜ ଓ ଅସାମାଜିକ ଭାବରେ ଉପଭୋଗ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତାହାହିଁ ସେ ଭାବୁଥିଲା ।

ଏ' ଭିତରେ ତା' ହାତରେ ଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ ସିଗାରେଟ୍‌ମାନେ ସର୍ବମୋଟ ଶୂନରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଠିକ୍ କରିଛି ଚା ଖାଇବ । ଚା ଖାଇବ ସେଇ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ନାଇଟ କ୍ଲବ ହୋଟେଲରେ । ସେ ହୋଟେଲର ଅବସ୍ଥିତି ଆଉ ଅଳ୍ପଦୂର ମାତ୍ର । ସେ ହୋଟେଲର ପରିଚାଳକ ସୃଷ୍ଟିଧରର ଖୁବ୍ ପରିଚିତ ଯେହେତୁ ସେ ସେଠାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ବେକାର କଟାଏ । କିବଦନ୍ତୀ ଓ ନିଜ ନିକଟତମ ବଂଧୁମାନଙ୍କଠାରୁ ଏହି ହୋଟେଲ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବହୁ ଅଜବ କଥା ଯଥା— ବାଇନାଚ·· ଜୁଆଆଡ୍ଡା ଓ ଖୋଲା ମଦବିକ୍ରି ପ୍ରଭୃତିକୁ ମନେପକାଇ ବାଇନାଚରେ ଯୋଗଦେବାର ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ପୃହାକୁ ଚାପିନପାରି ନିଜ ପକେଟରେ ହାତ ମାରିଲା ମାତ୍ର ସାତଟଙ୍କା ।

ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ରିକ୍ସାରୁ ନିର୍ଗତ ହୋଇ ସେ ହୋଟେଲର ଖୁବ ଗୋଟାଏ କୋଣରେ ବସିଯାଇଛି । ଏବଂ ଏକ କପ ଚା' ପାଇଁ ବରାଦ ଦେଇଛି । ଓ୍ୱେଟର ତା' ପୂର୍ବରୁ ନାସ୍ତିବାଣୀ ଶୁଣାଇ ସାରିଛି ଯେ ଏତେ ରାତିରେ ଚା' ମିଳିବ ନାହିଁ । ବିଚରା ପରିଚାଳକ ସେହି କୃଷ୍ଣକାୟ ସବଳ ପୌଢ଼ଟି ଓଠର ଦୈର୍ଘ୍ୟକୁ ସାମାନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରି ଏବଂ କିଛି ସଫେଦ୍ ଦାନ୍ତ ଦେଖାଇ କହି ସାରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଆମର ହୋଟେଲରେ ଜଣେ ଅଂଶୀଦାର ପରି । ଏଇ କେତେ ପଦ କଥା ସୃଷ୍ଟିଧରର କାନରେ ବାଜିଛି ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପକେଟରେ ହାତମାରି ସାତଟି ଟଙ୍କାର ଉପସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଆଉଥରେ ସ୍ଥିରଧାରଣା ଆଣିବାର ସଫଳ ପ୍ରୟାସ କରିଛି । ଡେରି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ପୃଥୁଳ ଲୋକଟି ଉପରେ ରାଗି ହେଉନାହିଁ ଏହି ଧାରଣାରେ ସେ ନିଜ ବେକକୁ ସାମାନ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଟେବୁଲ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡରଖି ଶୋଇ ଯାଇଛି ।

ସେହି ଟେବୁଲର ନିକଟସ୍ଥ ମନିପ୍ଲାଣ୍ଟର ପତ୍ରମାନଙ୍କର କମ୍ପନ ସେ ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରିପାରୁନାହିଁ । ଅସଷ୍ଟ୍ରେ ଓ ଦୋଆସିଲର ଉପସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ସେ ସଚେତ ନୁହେଁ ଏବଂ ତା ପାଖରୁ ବୟ୍‌ଟା ତିନିଥର ଚା' ଆଣି ଫେରିଗଲାଣି । ସେ ତଥାପି ସଚେତନ ହୋଇ ପାରିନାହିଁ । କେବଳ ତାକୁ କହୁଛି ଚାଲିଯା ଏଠୁ ମୁଁ ଚା ଖାଇବି ନାହିଁ ।

ହୁଏତ ମୁଣ୍ଡର ବାଳପୁଲାକ ପବନରେ ଉଡୁଥାଇପାରେ କିମ୍ବା କପାଳରେ କିଛି ଝାଳ ଜମି ଯାଇଥାଇପାରେ ସେଥିପାଇଁ ସେ ସଚେତନ ନୁହେଁ । ହୁଏତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସେ ଭୁଲିଯାଇଛି । କିମ୍ଭୂତ କଦବା ତା'ର ସେ ପୁରୁଣା କୁର୍ତ୍ତାର କାଲରଟା ପବନରେ ଉପରକୁ ଉଡୁଛି ପୁଣି ଶୋଇପଡୁଛି ଏବଂ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ଛାତିର ବୋତାମ କେତେଟା ଖୋଲିଯାଇ ତା ଛାତିର ଲୋମଶ ଅଂଶଟିକୁ ପରିସ୍କାର କରି ଦେଇଛି । ପରିଷ୍କାର କରି ଦେଇଛି ତା ଛାତିରେ କେତେ ହାଡ଼, କେତେ ଶିରା ବା କେତେ ମାଂସ । ଏବଂ ସେମାନେ ଗୋଟାଏ ଘନିଭୂତ ଦ୍ରବଣ ଭିତରେ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଲବଣାକ୍ତ ହୋଇସାରିଛନ୍ତି ।

ବୟ୍‌ଟା ଏମିତି ଚା' ନେବ ଓ ଆଣିବ, ପରିଚାଳକଙ୍କ ହୁକୁମ, ବାବୁ ଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଏଇ ହୁକୁମ ଦେଇସାରି ପରିଚାଳକ ତାଙ୍କ ଶୋଇବା ଘରକୁ ନିର୍ଗତ ହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି ଓ ତେଣୁ କର୍ମଠ କୁକୁର ମାନଙ୍କ ପରି ବୟ୍‌ମାନେ ବାହାର ଦର୍ଜା ବନ୍ଦକରି ଘର ଆଲୁଅ ନିଭାଇ ଦେଇ ଯେ ଜୁଆଡ଼େ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ଉପର ମାହାଲରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଯେ ହେତୁ ସେମାନେ ତଳେ ନାହାନ୍ତି ।

ଏମିତି ଏକ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟିଧର ନିଦ୍ରୋତ୍‌ଥିତ ହୋଇ ହଠାତ୍ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଯାଇଛି । ଚାରିଦିଗକୁ ହାତ ଲମ୍ବାଇ କାନ୍ଥ ଖୋଜୁଛି ହୁଏତ ବା ଭାବୁଛି ସେ ଆଜି ନିର୍ମମ ଭାବରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏବଂ ପରେ ପରେ ଭାବିଛି ବୋଧହୁଏ ହୋଟେଲ ପରିଚାଳକ ସେହି କୃଷ୍ଣକାୟ ସବଳ ପ୍ରୌଢ଼ଟି ତା'କୁ ମଦ ଖିଆରୁ ନିବୃତ କରାଇବାକୁ ଏହିପରି କିଛି କରି ବସିଛନ୍ତି ।

ସେହି ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ସେ କେତେଖଣ୍ଡ ସିଗାରେଟ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲା । ଏବଂ ନିଜ ପକେଟରେ ନପାଇ ପରିଚାଳକଙ୍କ ଟେବୁଲ ଡ୍ରୟାର ଭିତରୁ କେତେଖଣ୍ଡ ଚାରମିନାର ପାଇ ଆନନ୍ଦରେ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଟାଣି ଚାଲିଲା । ସେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଅନୁମାନ କଲା ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ସିଡ଼ିଟା ଅନ୍ତତଃ କେଉଁଠାରେ ଥାଇପାରେ ।

ହୁଏତ ସେ ସେଠାରେ କିଛି ସମୟ ପଦଚାରଣା କରୁଥିବାବେଳେ ଚିନ୍ତ୍ କରୁଥିଲା ଯେ ଉପରକୁ ଯିବ । କାରଣ ସେ ଶୁଣିଛି ବହୁ ଯୁବତୀ ବହୁ ଯୁବକଙ୍କ ସହିତ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି । ଏବଂ ଖୁବ୍ ପେଟେ ମଦ ଖାଇ ନାଚନ୍ତି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଛି ଯେ ଉପରେ କୌଣସି ଝର୍କା ସାମାନ୍ୟ ଖୋଲି ଯାଇଛି ଓ କମ୍ପିତ ଆଲୁଅ ତଳକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ସୃଷ୍ଟିଧର ଭାବିଲା ସେ ମସ୍ତ ଏକ ଭୁଲ କରି ବସିଛି । ତାଙ୍କ କଲେଜର ସେଇ ଝିଅଟି ବେଶ୍ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ । ରଙ୍ଗୀନ ମହମର ଓଠ ଦୁଇଟି ବେଶ୍ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ସବମୋଟରେ ସେଇ ଝିଅଟି ଖୁବ୍ ଭଲ । ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ସେଇ ଝିଅଟାକୁ ଅଣାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ଖୁବ ଫ୍ରି ଝିଅ ସେ । କିଛି କଥା ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସୃଷ୍ଟିଧର ସହିତ ବହୁତ ସମୟ ଧରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଚାହିଁଛି ଓ ହୋଇଯାଇଛି । ସୃଷ୍ଟିଧର କଲେଜ ଇଉନିୟନର ପ୍ରେସିଡେଣ୍ଟ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଝିଅଟା ସହିତ ଖୁବ୍ ଆଳାପ କରିଛି ।

ହଠାତ୍ ବାଟରେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଅନେକ ଥର ସେ ଝିଅଟା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛତଳେ ଓ୍ୱାର୍ଡର ବାରଣ୍ଡାରେ, କଲେଜ କମନ୍‌ରୁମ ଆଗରେ ବହୁତ ଗଳ୍ପ କହିବାର ପ୍ରୟାସ କରିଛି ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ସଫଳ ହୋଇଛି । ବ୍ଲାଉଜ ଉପରୁ ଲୁଗା କାଢ଼ି ଆଣି ଅଣ୍ଟାରେ ଗୁଡ଼ାଇବା ସ୍ଲିଭଲେସ ବ୍ଲାଉଜ ପିନ୍ଧିଥିବା ସମୟରେ ହାତ ଟେକିବାଟା ସେ ଚେଷ୍ଟାକରି ଧରାପଡ଼ିଯାଇଛି । ଝିଅଟା ସାଙ୍ଘାତିକ ଭାବରେ ଚୈଲାକ୍ ।

ବହୁ ଚେଷ୍ଟାପରେ ସୃଷ୍ଟିଧର କେବଳ ଝିଅଟିର ଆଙ୍ଗୁଠି କେତୋଟିକୁ କିଛିସମୟ ଧରିଥିଲା । ଝିଅଟା ବହୁ ସୁବିଧା ଓ ସୁଯୋଗ ଦେଇଛି । ସୃଷ୍ଟିଧରକୁ ମାତ୍ର ସୃଷ୍ଟିଧର ସେ ସବୁର ଇଙ୍ଗିତ ବୁଝିପାରି ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟାକରି ତାଠାରୁ ଦୂରେଇ ଆସିଛି । ଏବଂ ବୋଧେ ଥରେ ସେ କେବେ ସେ ଝିଅଟିକୁ କହିଥିଲା—"ଜଣା ପଡୁଛି ଆରକ୍ତିତା ତମେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କରୁଛ । ନେଷ୍ଟା କର । ବାହାହୋଇଯିବା ।" ସମ୍ଭବତ ସେ ଝିଅଟି ଲାଜେଇଯାଇ ପବନ ବେଗରେ ପଳେଇ ଯାଇଥିଲା ସେଠାରୁ । ସେହି ଆରକ୍ତିତାକୁ ଆଣିଥିଲେ ଖୁବ ଗୁଡ଼ାଏ ନଚାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ନାଚିବାର ଅଭିଳାଷ ଭିତରେ ହଜିବାର ପ୍ରତ୍ୟାଶାକୁ ଚରିତାର୍ଥ କରି ସେ ନିଘଞ୍ଚ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଅନାୟାସରେ ହଜିଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା । ନିଜକୁ ହଜାଇ ବସିବାରେ ପ୍ରଚୁର ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରଚୁର ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ।

ପ୍ରଚୁର ଇଚ୍ଛାରେ ସୃଷ୍ଟିଧର ବାଧ ହୋଇ ରାସ୍ତା ଖୋଜୁଛି । କାରଣ ସେହି ରାସ୍ତାରେ ସେ ଉପରକୁ ଯିବ । ସେଇ ଯେ ଉପର, ଯେଉଁଠାରୁ କମ୍ପିତ ଆଲୁଅ ପଡ଼ୁଛି । ଏବଂ ସାମାନ୍ୟ କୋଳାହଳ ଶୁଭୁଛି । କିନ୍ତୁ ରାସ୍ତା କାହିଁ ? ମାତ୍ର ବଚସ୍ତ ହୋଟେଲ ପରିଚାଳକଙ୍କ ସିଗାରେଟ ଗୁଡ଼ିକ ନିଃଶେଷ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ସୃଷ୍ଟିଧର ।

ଏହି ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ତା' ଦେହରୁ ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ଝାଳ ବାହାରିଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଏବଂ ସେ ଝାଳକୁ ପୋଛିବାକୁ ପଡ଼ିବ ମାତ୍ର ପକେଟରେ ରୁମାଲ ନାହିଁ । ସେ ମାତ୍ର ଥରକ ପାଇଁ ଏ ଜୀବନରେ ରୁମାଲଟିଏ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲା । ତାହା ମଧ୍ୟ ଚିରା ସରିଛି । ସେଇଟିକୁ ଷଉଜଙ୍କର ସାନଭଉଣୀ ଯେ କି ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିଥିଲା । ଏବଂ ବହୁ ସମର୍ଥ୍ୟରେ ସୃଷ୍ଟିଧର ସହିତ ହସା ହସି ହେଉଥିଲା ସେଇ ଦେଇଥିଲା । ସେଇ ଝିଅ । ତା ନାଁ ବୋଧହୁଏ ଚିନୁ । ଏହା ତାର ଡାକ ନାଁ । ଭଲ ନାଁ ଅନୁପମା, ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ରେଣୁକା, ଯୂଥିକା ବା ଅନ୍ୟକିଛି ହୋଇ ଶେଷରେ ମହାନ୍ତି ଲଗିପାରେ । ତା'କୁ ରୁମାଲଟି ପାଇଁ ଅତି ସହଜ ଭାବରେ ସେ କେବେ କେମିତି କହି ଦେଇଥିଲା । ହୁଏତ ଆଶା କରିନଥିଲା ଯେ ରୁମାଲଟିଏ ପାଇବ । ମାତ୍ର କିଛିଦିନ ପରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ରୁମାଲ ପାଇଲା ଯାହା ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଚିଠି । ଯାହାକୁ ପ୍ରେମ ଚିଠି କୁହାଯାଇପାରେ । ସେ ଚିଠିରେ କ'ଣ ଥିଲା ତା'ର ମନେ ନାହିଁ । ତେବେ ସେ ରୁମାଲରେ ଲେଖାଥିଲା—"ଭୁଲିଯିବ ନାହିଁ" ତା'ର ସହଜ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନରେ ଭୁଲିଯିବା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ନାହିଁ । ସେ ରୁମାଲ ଆଜି ନାହିଁ । ସେ ଶୁଣିଛି ଯେ ଚିନୁ ବାହା ହୋଇଯାଇଛି । ଆଜି ଏଇ ନିଶୀଥ ରାତ୍ରିରେ ଏହି ନିଭୃତ ପ୍ରହରରେ ରୁମାଲର ଆବଶ୍ୟକତା ସେ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଛି । ଆସ୍ତେ କୁର୍ତ୍ତାକୁ ମୁହଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଠାଇ ଆଣି ଝାଳଯାକ ପୋଛି ଦେଲା । ନିଜ କୁର୍ତ୍ତା ଏମିତି ସମୟେ ସମୟେ ଝାଳ ଶୋଷିପାରେ ପୁଣି ଖଣ୍ଡେ ଚାରମିନାର ନିଆଁ ଧରାଇ ରାସ୍ତା ଖୋଜିଲା ।

ଉପରେ ସାମାନ୍ୟ ପାଟି ଶୁଭୁଛି । ଛାତ ଉପରେ ବହୁପାଦର ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଛି । ନିଶ୍ଚୟ ଏଠାରେ କ୍ରୀଡ଼ା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ଯେଉଁ ଝର୍କାର ଫାଙ୍କ ଦେଇ ଉପର ମହାଲରୁ ସାମାନ୍ୟ ଆଲୁଅ ଦିଶୁଛି ସେ ଝରକା ସୃଷ୍ଟିଧର ଠାରୁ ଦଶ ବାର ଫୁଟ ଉଚ୍ଚରେ । ସେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଟେବୁଲ ପକାଇବାକୁ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସଫଳ ହୋଇଛି । ଏଇ ସଫଳତାରେ ସେ ହରେଇଛି ତାର ସୁସଜ୍ଜିତ କାଲପୁଲାକ । ତା କୁର୍ତ୍ତା ଓ ପ୍ୟାଣ୍ଟର ସଦ୍ୟ ଇସ୍ତ୍ରୀ କରା ଭାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ।

ବହୁ ଚେଷ୍ଟାରେ ସେ ସେଠାକୁ ଯାଇଛି । ଓ ପହଞ୍ଚିସାରି ଆଶ୍ୱସ୍ତିର ଏକ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଛି । ଆଉ ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ ବାଟ ବାକି । ସେଠାରେ ସେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ

ହୁଏତ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ସେଠାରେ ସେ ଦେଖିବ ଖୁବ୍ ଚକ୍କଣ ଚଟାଣ ଉପରେ ନର୍ତ୍ତନରତ ଗୁଡ଼ାଏ ଅର୍ଦ୍ଧ ଉଲଗ୍ନ ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀ । ଖୁବ୍ ବେଶୀରେ ଯୁବତୀ ମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଥାଇପାରେ ଷ୍ଟ୍ରେଟ ଷ୍ଟ୍ରେଟ ପ୍ୟାଣ୍ଟ, ପ୍ୟାଣ୍ଟକୁ ଲୁଚାଇବା ପରି ଟେରିଲିନ୍ ବୁସ୍ ବ୍ଲାଉଜ ଓ ଯାହାର କାଖ, ବେକମୂଳ, ଛାତିର କିୟଦଂଶ ଖୋଲାଥିବ । ମୁଣ୍ଡର ବାଳଗୁଡ଼ିକ ନିଷ୍ଟସ୍ଥ ଭାବରେ ବବ୍ ହୋଇ ଥାଇପାରେ । ଧରାଯାଉ ଆଖିର ରଙ୍ଗ ଲାଲ । ଆଉ ଯୁବକ ମାନେ ଏଗାର ମହୁରିର ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାଙ୍ଗକୁ ପିନ୍ଧି ଥାଇପାରନ୍ତି ଚପା କାଭର ଦୁଆ ଗଞ୍ଜି । ଗୋଡରେ ସିଙ୍ଗଡ଼ା ମୁନର ଜୋତା । ମୁଣ୍ଡରେ ଷ୍ଟ୍ରେଟ ଷ୍ଟ୍ରେଟ ବାଳ । ନାକ ତଳକୁ ସାମାନ୍ୟ କିଛି ନିଶ ଥାଇପାରେ ।

ଗୋଟିଏ ଡ଼ିଆସିଲ କାଠି ମାରିଲା ସୃଷ୍ଟିଧର । ସେଇକ୍ଷଣି ଆଲୁଅରେ ନିଜର ଦେହ ଓ ପରିଧେୟକୁ ଦେଖିନେଲା । ତା ପ୍ୟାଣ୍ଟର ମହୁରି ଏଗାର । ଦେହରେ କିନ୍ତୁ ଚେକ୍‌ସାର୍ଟ । ତାକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇପାରେ । ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ଠିକ୍ ଅଛି । ଜୋତା ଠିକ୍ ଅଛି । କେବଳ ସେ ନାଚ ପାରିବକି ନା । ସେଇ କଥା ସେ ଭାବୁଥିଲା ପ୍ରଥମ କରି ଏକ ନାରୀର ହାତଧରି ଏବଂ ଅଣ୍ଟାତଳକୁ ହାତରଖି ଖୁବ୍ ପାଖକୁ ଟାଣି ଆଣି ନାଚିବାର କୌଶଳରେ ସେ ହାରିଯିବ ନାହିଁତ ? ଛାତିରେ ଦୃଢ଼ତା ବାନ୍ଧି ସେ ଆଗକୁ ଚାଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ସେ ଝର୍କାରେ ଯାଇ ହେବ ନାହିଁ ଜାଣି ସେଠାରୁ ଓହ୍ଲାଇଲା ଓ ସିଡ଼ିର ଅବସ୍ଥିତି ଉପଲବ୍ଧିକରି ପାହାଚପରେ ପାହାଚ ଅଗେଇ ଚାଲିଲା । କିଛି ବାଟ ପରେ ସେ ଦେଖିଲା ଗୋଟାଏ କବାଟ ଏବଂ ତାହା ବନ୍ଦ ଅଛି ।

କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଉପରେ ବାଜା ଓ ପାଦ ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଥିଲା । ମାତ୍ର ଏଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । କବାଟ ଫାଙ୍କରେ ସେ ପାଖକୁ ଚାହିଁଲା ସୃଷ୍ଟିଧର ମାତ୍ର ସବୁ ଅନ୍ଧାର । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଅଣ ନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ଆଲୁଅପାଇଁ ଦଉଡ଼ୁଥିବା ସୃଷ୍ଟିଧର ନିର୍ମମ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ହଜିବାକୁ ଯାଇଛି । ସେ ଛୁଡ଼ା ହେଲା । ତା' ମନର ସବୁ ଆଶା ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଅଭାବରୁ ମଉଳି ଆସିଲାଣି । ସେ ଠିକ୍ କଲା ପାହାଚ ଉପରେ ପାହାଚ ଓହ୍ଲାଇ ସେ ତଳକୁ ଆସିବ ଓ ଟେବୁଲ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ଦେଇ ଶୋଇବ । ଏବଂ ଶୋଇବ ଆସନ୍ତା ସକାଳ ପାଇଁ ।

ସେଇ ପାହାଚ ଉପରେ ସେ ବସି ରହିଲା । ବସି ରହିଲା ଆଲୁଅ ପାଇଁ । ମାତ୍ର ଆଲୁଅ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଆସିଲେ ସେମାନେ ଥରୁଥିଲେ ଓସ୍ତ ପରସ୍ପର । ସେମାନେ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ଠିଆ ହେଲେ ସୃଷ୍ଟିଧର ଆଗରେ । ସେମାନେ ଚିତ୍ରାପାଲନ୍, ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚଂପତି ରାୟ, ମୀରା ଦାସ । ସେମାନଙ୍କର

ଆସିବାର କାରଣ କିଛି ଜଣା ପଡୁନଥିଲା । ସୃଷ୍ଟିଧରର ସିଗାରେଟ କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ବୋଧହୁଏ ସରିଯାଇଛି । ତେଣୁ ଦିଆସିଲି କାଠି ବାରମ୍ବାର ମାରିବା ଓ ଲିଭାଇ ଦେବା ତା'ର ସଦ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ । ଦିଆସିଲି କାଠିର କ୍ଷୀଣ ଆଲୁଅରେ ସେ ଦେଖିଲା, ଗୀତା ପାଲିତ୍ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ……ଚନ୍ଦ୍ରିକା ହାତରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଛୁରୀ ଓ ମୀରା ହାତରେ ଚାବୁକ୍…… । ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଜଳୁଛି ଅଗ୍ନି । ଦିଆସିଲି କାଠିଟିକୁ ଲିଭାଇ ଦେଲା ସୃଷ୍ଟିଧର । ଅନ୍ଧାର ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅନୁଭବ କଲା ଗୀତା ପାଲିତ୍, ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚଂପତି ରଶ୍ମି ଓ ମୀରା ଦାସ ଆହୁରି ଏକ କଦମ ଆଗକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିଧର ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅପେକ୍ଷା କର ।

ସୃଷ୍ଟିଧର ଚିତ୍କାର କରୁଛି ! ଏବଂ ଭୂତ ଭୂତ କହି କବାଟରେ ଧକ୍କା ଦେଇ ଆରପଟକୁ ଚାଲିଯାଇଛି, ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କବାଟ ବନ୍ଦକରି ନିଜ କୁର୍ତ୍ତାରେ ଝାଳ ପୋଛୁଛି । ଥର ଥର ଅଭ୍ୟାସ ବଶତଃ ଦିଆସିଲି କାଠି ମାରିଲା । ଭାବିଲା, ରତିକ୍ଳାନ୍ତା ଯୁବକ ଯୁବତୀ ମାନେ ହୁଏତ ଶୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଧୀରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ଘର ପରେ ଘର ପାର ହୋଇ ଗଲାବେଳେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଥିଲା ହୋଟେଲର ପ୍ରାଥମିକ ଆସବାବପତ୍ର । ଦୁଇ ତିନିଟା ଘରପାର ହୋଇଗଲା ପରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ଶୀତଦିନର କୁକୁରମାନଙ୍କପରି କେତେଜଣ ମଣିଷ ଶୋଇଛନ୍ତି । ଏଇମାନେ ହୁଏତ ରତିକ୍ଳାନ୍ତ ଯୁବକ ଯୁବତୀ । ଭୟ ଓ ମଦ୍ୟପାନର କ୍ଳାନ୍ତିରୁ ସେ ଶୋଇବାକୁ ସ୍ଥାନ ଖୋଜୁଥିଲା । ପାଖକୁ ଯାଇ ଦିଆସିଲିମାରି ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଦେଖିଲା । ଦେଖିଲା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ହୋଟେଲର ୱେଟର, ବୟ କେତୋଟି ଓ ସହରର କେତେଜଣ କ୍ଳୀବରୂପୀ ପୁରୁଷ । ଏବଂ ବାଜା'ର କାର୍ଯ୍ୟ ଯେ କରୁଥିଲେ ସେମାନେ ଡେକଚି କଡ଼େଇ ଲୁହାଖଡ଼ିକା ପ୍ରଭୃତି । ସୃଷ୍ଟିଧର ଅନୁଭବ କଲା ସେ ଆଉ ଚାଲି ପାରିବନାହିଁ । ଅନନ୍ୟୋପାୟ ହୋଇ ସୃଷ୍ଟିଧର କ୍ଳୀବରୂପୀ ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଶୋଇଗଲା । ସେପଟ ଘରେ ହୋଟେଲ ପରିଚାଳକ ସେହି କୃଷ୍ଣକାୟ ପ୍ରୌଢ଼ଙ୍କର ଶୋଇବାର ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଶୁଭୁଛି ।

●

ଅପେକ୍ଷା, ଟ୍ରେନ୍‌ପାଇଁ, ପୁରୀକୁ ।

ପ୍ଲାଟ୍ ଫର୍ମର ସମସ୍ତସ୍ଥାନ ଯାତ୍ରୀ ମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ଭରପୂର । ଅଦ୍ୟ ଆଷାଢର ପ୍ରଚୁର ଗରମ ଭିତରେ ସିଝି ହେଉଛନ୍ତି ଲୋକମାନେ । ଖାଲି ଅପେକ୍ଷା ଅପେକ୍ଷା । କେତେବେଳଯାଏ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କରାଯାଇପାରେ ? ସକାଳ ଟ୍ରେନ୍ ପାଞ୍ଚଟା ବେଳଯାଏ ଆସିଲା ନାହିଁ । ବାରମ୍ବାର ଷ୍ଟେସନ ମାଷ୍ଟର ମାଇକରେ ପ୍ରଚାର କରି ସାରିଲେଣି ତାଲଚେର ପୁରୀ ପାସେଞ୍ଜର ଆଉ ଅଧଘଣ୍ଟା, ପଚିଶ ଚାଳିଶି ମିନଟ୍ ଘଣ୍ଟାଏ, ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ଲାଟ ଫର୍ମରେ ପହଞ୍ଚିବ । ପ୍ରତିଥର ଏହିପରି ପ୍ରଚାରରେ ଯାତ୍ରୀମାନେ ନିକଟତମ ହୋଟେଲମାନଙ୍କରୁ ଖାଇସାରି ନଫେରି ପାରିବାର ଆଶଙ୍କାରେ ଭୋକରେ ସଢ଼ୁଛନ୍ତି । ବାହାରେ ଯିବାର ସୁବିଧା ନହେବାରୁ ଏଇ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ପଡ଼ିରହିଛନ୍ତି ।

ଝାଳ ପୋଛି ପୋଛି କାହା ରୁମାଲ୍, ଶାଢ଼ୀପଣତ, ଫ୍ରକ୍‌ସବୁ ଓଦା ହୋଇ ଝାଳୁଆ ଗନ୍ଧେଇଲାଣି । କଦଳୀ ଓ ପକୁଡ଼ିବାଲା ବେଶ୍ କିଛି ପଇସା କମାଇବାର ସୁବିଧା ପାଇଛନ୍ତି । ଗରମ ଚା’ ବିକ ବିକ ଚା’ ବାଲାଟିର ହାତ ଥକାପଡ଼ିଲାଣି । ଏତେ ଗରମ ଭିତରେ ବି ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଯାତ୍ରୀମାନେ ସିଗ୍ରେଟ ଫୁଙ୍କିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ନବ କଳେବର ଧରିବେ । ବୌଦ୍ଧ-ଅବତାର ଛାଡ଼ି କଳ୍କୀ ଅବତାର ଧରିବେ । ଏ ପୃଥ୍ୱୀ ଅନାଚାର, ପାପରେ ଭରପୂର ହୋଇଗଲା । ତେଣୁ ମହାପ୍ରଭୁ କଳ୍କୀ ଅବତାର ଧରି ପାପୀଙ୍କୁ ସଂହାର କରିବେ । ମାଳିକା କହୁଛି । ମାଳିକା ବଚନ ନହୋଇବ ଆନ, ଏ ପୃଥ୍ୱୀ ହେବ ରକ୍ତାକ୍ତ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସୁନା ଫଳିବ ଏ ପୃଥ୍ୱୀରେ ।

ସୁନାଫଳୁ କି ଫୁନାଫଳୁ ଟ୍ରେନ୍‌ଟା ଶୀଘ୍ର ଆସୁ । ଅନେକ ବାଙ୍କା ସିଧା ରେଳ ଧାରଣା ଖରାରେ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି ବୟସ୍କ ମଣିଷର ଅନୁଭୂତ ପରି । ଖାଲି ଖାଲି ସେ ରେଳଧାରଣା ପଡ଼ିଛି । ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଭୋକିଲା କାଉ କେତେଟା ଖାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଯାତ୍ରୀମାନେ କେବଳ ସେଇ ରେଳ ଧାରଣା ଉପରେ ଚାହିଁଛନ୍ତି ଧାରଣା କେତେଟା ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । କାହିଁ, କାହିଁ ଟ୍ରେନ ?

ଟ୍ରେନ୍ ଠିକ୍ ସମୟରେ ନ ଆସିବାରୁ ଅନ୍ତୁରି ଆନ୍ତୁରି ଲୋକ ଜମିଲେଣି । ଯେତେଲୋକ ଜମିଛନ୍ତି ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଜୀବନର ଅପରାହ୍ନରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ଦେହସାରା ଚିତା । ହାତରେ ଜପାମାଳି ।

ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ସେଠାରେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଚାଲିଛି ! ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ବିଶ୍ରାମାଗାରର ବିଭିନ୍ନ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ୍ ଉପରେ ବସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଲଣ୍ଡିତ ମୁଣ୍ଡ, ପୃଥୁଳ ଗୌରବର୍ଣ୍ଣର ପୌଢ଼ଟି କୌଣସି ମଠର ମହନ୍ତ । ତାଙ୍କର ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଓ ଆଭିଜାତ୍ୟ ବେଶ୍ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା । କଥା କଥାକେ ପୁରାଣରୁ ପଦେ ପଦେ ଉଦ୍ଧାର କରି ସେ ଭକ୍ତ ପ୍ରବରଙ୍କୁ ଅକ୍ତିଆର କରି ରଖୁଥାଆନ୍ତି । ପ୍ରଚୁର ପାନଚୋବାଇ ପିକ ପକାଇ ପକାଇ ଅନର୍ଗଳ ଗପି ଚାଲିଛନ୍ତି, ଛତିଆ ବଟର ମହିମା । ଦିନେ ତାହା ପୁରୀ ବା ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ ହେବ । ମଣିମା (ସେଠାକାର ମହନ୍ତ) ନିଜେ ଭଗବାନ ମଣିଷ ରୂପେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ।

ସ୍ଥାନ ନ ପାଇ ତଳେ ସାମାନ୍ୟ ପତଳା ତୁଳାର ରେଜେଇର ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ତକିଆରେ ଆଉଜି ବସିଥିବା କ୍ଷୀଣକାୟ ପୌଢ଼ ମହନ୍ତଟି ତାତୁଥିଲେ । ସେ ରାଗିଯାଇ କହିଲେ, ରଖ ହେ ତୁମ ଛତିଆକୁ । ହ୍ୟାପ୍ ଠକ··· ଠକ ବାବା । ମଣିମା ନା ଫଣିମା । ଯିଏ ସିନେମା ଗୀତ ଶୁଣେ ଓ ସିନେମା ଅଭିନେତ୍ରୀଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ନଗ୍ନ ଛବି ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବସେ ସେଇଟା କି ବାବା ! ରଖହେ ତାଙ୍କୁ । ଠକ ଛଡା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ପଇସା ନ ପାଇ ବାଟ । ଗୁଡାଏ ଠକ ବନ୍ଧୁ ଛପେଇ ତାମସା ଲଗେଇଛନ୍ତି ଇହ୍ନାଳପ । ଗୌରକାୟ ମହନ୍ତ ମହାରାଜ ଭୀଷଣ ରାଗିଗଲେ । ତାଙ୍କ ଗୋରା ମୁହଁ ଲାଲ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ହଠାତ୍ କଥା କହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ରହି କହିଲେ, ଆମେ କିନ୍ତୁ ବିଭିନ୍ନ ଗାଁରେ ମାଇପ କରିନୁ । ବାବାଜୀ ହୋଇ ଏପରି ହୀନ ଛି···ଛି

ଲୋକମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ଟୋକା ଟୋକା ଯାତ୍ରୀମାନେ ଫେଁ ଫେଁ ହସିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ତଳକୁ ମୁହଁ କଲେ । ଛ୍ୟା···ଛ୍ୟା···ମହନ୍ତ ମହାରାଜ ରାଗରେ ଗରଗର ହୋଇ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ଝିଅଙ୍କୁ ନାମ ଦେବାକୁ କହି ଅନ୍ତଃସତ୍ତ୍ୱା କରାଇ ପଳେଇ ଆସିଛି । ଅଚିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କୁ ମିଛ କହି ମହିମା ପ୍ରଚାର କରୁଛି । କ୍ଷୀଣକାୟ ମହନ୍ତ ଶାନ୍ତହେଲେ । ଶାନ୍ତ ହେଲେ ଯେ, ମୁହଁ ହୋଇଗଲା ତଳକୁ । ଟ୍ରେନ୍ ଛାଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଆଉ ଉପରକୁ ଚାହିଁନାହାନ୍ତି ।

ସଦ୍ୟ ଇସ୍ତ୍ରୀକରା ଖଦଡ଼ ଜାମା ଓ ଲୁଗା ପିନ୍ଧିଥିବା ଚାରି ପାଞ୍ଚଜଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ହସାହସି ହେଲେ । "ଏଠାରେ ଆଉ ଭଦ୍ରଲୋକ ବସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏ' ଯୁଗରେ ବାବାଜୀ ବା ମହନ୍ତ କେହି ନିର୍ମଳ ନୁହଁନ୍ତି । କେବଳ ସାଧୁସନ୍ଥର ପୋଷାକ ଭିତରେ ଭଣ୍ଡ ଲମ୍ପଟମାନେ ସମ୍ପଦକୁ କଳୁଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ସେଇଥିପାଇଁ ପରା ଏ' ପୃଥିବୀ ଧ୍ୱଂସ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି ।

ଭଦ୍ରଲୋକମାନେ ଉଠି ଆସିଲେ ଟିକେ ଫାଙ୍କା ସ୍ଥାନକୁ । ଯେଉଁଠି ପରିଷ୍କାର ଦେଖି ହେଉଥିଲା । ପୁରୁଣା ମାଲ୍‌ଡବା ଓ ପୋଡ଼ା କୋଇଲା ଗଦା । କିଛି ଇତଃସ୍ତତ କୁଲି ଓ ପୁରୁଣା ଇଞ୍ଜିନର ସଁ ସଁ ଶବ୍ଦ । କେତେଟା ଦିଗହଜା ଚଢ଼େଇଙ୍କର ଅସାଙ୍ଗୀତିକ ସ୍ୱର ଓ ପ୍ରଚୁର ଗରମରେ ଠିକ୍‌...ଇଃ...ହୁପ୍‌...ହୁଃ... ପରି ବହୁ ସାଙ୍କେତିକ ଶବ୍ଦ ।

ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚଜଣ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ସେମାନେ ପରସ୍ପର ଅପରିଚିତ, ମାତ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ କଳ୍‌କୀ ବେଶ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ସେମାନେ କିଛି ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ଏକଜୁଟ୍ ହୋଇଥିଲେ । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, ଗୁଣ୍ଡି ପାନ ଓ ବିଡ଼ି ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିସାରିଥିଲେ । ଜଣେ କହିଲେ "ମହାପ୍ରଭୁ ବୌଦ୍ଧବତାର ଛାଡ଼ି କଳ୍‌କୀ ଅବତାର କାହିଁକି ଧରିଲେ ? ଆଉ ଜଣେ ବୁଝାଇଲେ—ସମୟ ହେଲା କଳି, ମାନେ ଅସତ୍ୟ । ଏହି ଅସତ୍ୟ ସମୟରେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ସଂହାର ପାଇଁ ମହାପ୍ରଭୁ ଏ' ବେଶ ଧରିଲେ । ସମୟ ଆସିଗଲା । ମାଳିକା କହୁଛି ପରା—ତରକିଥିବ ତେରକୁ...ସତ ଉପୁଜିବ ସତରକୁ । ବାଇମନ ଭଜୁଥା ଏଣିକି...ଯିଏ ସତ୍ୟ ଓ ନ୍ୟାୟରେ ଯିବ ସେହି ବଞ୍ଚିବ ଅନ୍ୟମାନେ ମରିବେ । ସାରା ପୃଥିବୀ ଟଳମଳ ହେବ । ମାଳିକାପରା କହୁଛି ମରୁଡ଼ି, ବାଢ଼ି, ବାତ୍ୟା, ମହାମାରୀରେ ଲୋକମାନେ ପୋକମାଛି ପରି ମରିଯିବେ । ବଞ୍ଚିବେ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ଲୋକ । ସେଇମାନେ ସଂସାର ଚଳାଇବେ ।

ଅନ୍ୟଜଣେ କହିଲେ, କହୋ ତୁମେ ଛତିଆ ବାଲାଙ୍କ ? ଶୁଣିଲି ତ ମହନ୍ତ ମହନ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ କି ରକମର କଜିଆ ହୋଇଗଲା । ଆପଣମାନେ ଜାଣିଥିବେ 'ସତ୍ ସଙ୍ଗ ବୋଲି ଏକ ସଙ୍ଘ ଅଛି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଠାକୁର ଅନୁକୂଳଚନ୍ଦ୍ର ନିଜେ ଭଗବାନ । ମଣିଷ ରୂପେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ସବୁ ସନ୍ଥଜନଙ୍କର ଲାଳନପାଳନ ତାଙ୍କର ହାତରେ । ତାଙ୍କର ଅଗ୍ରାଧର ଯେ ସେ ଭବସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଦେବେ । ସେ ନିଜେ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ବିଶେଷ । ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଗ୍ରହ ନକ୍ଷତ୍ର ଚାଲୁଛି । ଦିନ ରାତି ହେଉଛି । ସେ ସ୍ପର୍ଶ କଲେ ରୋଗୀ ମଲା ଶେଯରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସେ ଯେ ସାକ୍ଷାତ ଦେବତା ।

ଅନ୍ୟଜଣେ ଖୁବ୍ ଚଢ଼ା ଗଳାରେ କହିଲେ ରଖ ହେ ତୁମ ଠାକୁର ଫାକୁରଙ୍କୁ । ଠାକୁର କେଉଁଠି ଡବଲ ମ୍ୟାରେଜ୍ କରୁଛନ୍ତି ? ଇହା ପେ ସରକାଷ ଗୃକଷ କରିଥିଲେ ତମ ଠାକୁରଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଦିଆ ସରନ୍ୟାଣି । ଦିନେ ଅତୀତରେ ଓଡ଼ିଶାର ବଳ, ବୀର୍ଯ୍ୟକୁ ଏମିତି ଚୈତନ୍ୟ ଦେବ ବାହାରି ସବୁ ଶିଥିଳ କରି ଦେଇଥିଲେ । ପୁଣି ଗୋଟାଏ ଏଥିରୁ ବାହାରିଲାଣି । ସବୁ ଇହାପେ ଠକ । ବଞ୍ଚିବାର ରାସ୍ତା ପ୍ରକୃତରେ ମୁକ୍ତିର ପଥ ପଣ୍ଡିଚେରୀରେ । ଶ୍ରୀମାଙ୍କ ମହିମା ଅତୁଳନୀୟ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସାକ୍ଷାତ ଦେବୀ । ସ୍ୱୟଂ କାତ୍ୟାୟନୀ, ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି ସେ । ଏ' ପୃଥିବୀକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ସେ ନିଜେ । ସେ ପୁଣି ସଂହାର କରିବେ । ସେ ଯେଉଁ ରୋଗୀକୁ ଆଶିଷ ଦେବେ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ରୋଗମୁକ୍ତ ହେବ । ଯେଉଁଥିରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବେ ସେ ଶୁଭ ଫଳରେ ପରିଣତ ହେବ । ପ୍ରତିଦିନ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ଆସୁଛି ମା'ଙ୍କ ପାଖକୁ । ସାରା ବିଶ୍ୱ ଆଜି ଡାକୁଛି ମା' ମା'......

ଏମାନଙ୍କର ଖୁବ୍ ନିକଟରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ କଲ୍କୀ ଅବତାର ଦେଖିବାକୁ ବାହାରିଥିବା ପିସ୍ତଲ ମାର୍କା ଗୃରି ଛ'ଟା ଟୋକା ଫେଁ କରି ହସି ଦେଇ କହିଲେ—ମାର ଗୋଲ୍ ଏ' ଧର୍ମ ଫର୍ମକୁ । ମାର ଗୋଲ୍ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ । ଶଳା ଯାହାହେଉ ପଛେ ବଡଦାଣ୍ଡରେ ପ୍ରଚୁର ଝିଅ ଦେଖାହେବ ।

କିନ୍ତୁ ଟ୍ରେନ୍ କାହିଁ ? ଟ୍ରେନ୍ କାହିଁ ? କେବଳ କା'ଉ ଓ କୁକୁରମାନେ ବୁଲବୁଲି କରୁଛନ୍ତି । ଆଖି ପାଇଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଋହିଁଲେ କେବଳ ଝାପ୍ସା ଦିଗନ୍ତ··· ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର କଲ୍କୀ ଅବତାର ।

●

ଅଶରୀରୀର ମାୟା

ନିଜକୁ ଭୟଙ୍କର ଏକାକୀ ମନେକଲା ଦେବବ୍ରତ ।

ରାତି ଏଗାରଟା ପରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଶୋଇବାକୁ ଯାଏ ଏବଂ ଝର୍କା ଦରଜା ସବୁ ବନ୍ଦକରେ କବ୍‌ଜାମାନଙ୍କର ପରିଚିତ ଏବଂ ଭୟଙ୍କର ଶବ୍ଦ ଦେବବ୍ରତକୁ ଅସ୍ଥିର ଏକାକୀ କରିତୋଳେ ।

ଅନେକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଦ ହୁଏନାହିଁ । ତଥାପି ସେ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଅନ୍ଧାରକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ କ'ଣ ସବୁ ଭାବେ । କିଞ୍ଚିତ୍ ଦୂରରେ ଶୋଇଥିବା ପଢ଼ା ସାଥି ଅମିତାଭର ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଶୁଭୁଛି । ବେଳେବେଳେ ତା' ମୋଟା ଶରୀରଟାକୁ ଖଟ ଉପରେ ଏପଟ ସେପଟ କରିବାରେ କଟ କଟ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଘରଟିର କେଉଁ କୋଣରେ ଘରଚଟିଆ ଚଢ଼େଇ କୁଟୁରୁ କୁଟୁରୁ ହେଉଛି । ବାହାରେ ମଶା ଗର୍ଜନର ସ୍ୱର ।

(ମାତ୍ର ଏଇ ଚାରିଦିନ ହେଲା ଏ' ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଏଇ ଘରଟିରେ ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି)

ଅମିତାଭପରି ବନ୍ଧୁ ପାଇ ଦେବବ୍ରତ ନିଜକୁ ଖୁବ୍ ନିସ୍ତୁଟିଆ ଭାବୁଥିଲା । ଯେମିତି ସେ ଏକା ଏକା (ସମସ୍ତଙ୍କ ଜ୍ଞାତସାରରେ ବି) ଗୋଟାଏ ବୈଶାଖର ଦ୍ୱିପ୍ରହର ପରି ଜଳି ଉଠିଛି । ଅମିତାଭଟା ଏତେ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଯିବ ବୋଲି ସେ ଜାଣି ନଥିଲା । ଦିନକ ମଧ୍ୟରେ ଖୁବ୍ କମ ସମୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରେ । ଖୁବ୍ ମୋଟା । ଖୁବ୍ ବାସ୍ତବବାଦୀ । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳୁ ଶୋଇଯାଏ ଉଠେ ସକାଳକୁ । ଖୁବ୍ ଏକ ଅଳସୁଆ ।

ଦେବବ୍ରତକୁ ଏସବୁ ଜମା ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । କିଛି ଗପ କିମ୍ବା କିଛି ହସଖୁସି ଚାହେଁ । ଦେବବ୍ରତର ବାପା ଖୁବ୍ ଠାକୁର ପୂଜା କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଦେବବ୍ରତର ପିଲା ଦିନରୁ ଯେ କୌଣସି ଅଦୃଷ୍ଟଶକ୍ତି ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ରହି ଆସିଛି । ସେଇଥିପାଇଁ କଲେଜରେ ପଢ଼ି ମଧ୍ୟ କୋଟଟ ମଲାଲୁଗା; ଟଙ୍କଣ ତମ୍ବାପାଢ଼ୁଆ ଡେଉଁରିଆଟିକୁ ବାହୁରୁ ଫିଟାଇ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ପାରିନାହିଁ ।

ବାହାରର କେତେକ ବାଦ୍ୟର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱରସବୁ ଦେବବ୍ରତର କାନ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେଣି । ଭୀଷଣ ଭୟ ଲାଗୁଛି । ସେ ବାଦ୍ୟର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ବେଶ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠିଛନ୍ତି । ଆଲୁଅ ଜାଳିଲା । ସେ ପାଖରେ ଅମିତାଭ ଶୋଇଛି । ଧୀରେ ଝରକା ଖୋଲିଲା ଦେବବ୍ରତ । ବାହାରେ ଭୀଷଣ ଅନ୍ଧାର । ଯେପରି ଅନେକ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଝରକା ସେପଟେ ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଥିଲେ ଦେବବ୍ରତକୁ । ଖୁବ୍ ବେଗରେ ଭୟ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ଅଶଥର ଘରଭିତରେ ଲୁଚିଗଲେ । ଦେବବ୍ରତର ଦେହ ଓ ଲୋମମାନଙ୍କୁ ଥରାଇଦେଇ ଚାଲିଗଲେ । ହାୟ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ! ଏତେ ନିବୀଡ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ବଞ୍ଚି ପାରିଲେ ନାହିଁ ? କେମିତିକା ଏ ଘରର ଏତେ ଆଲୁଅ ଏବଂ ଅମିତାଭର ଏ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଭିତରେ ବଞ୍ଚିବ ?

ଝରକାଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଅନାମିକା ଗଛ ଅନେକ । ଫୁଲ୍ ଫୁଲ୍ ବର୍ଷା ଭିତରେ ସେମାନେ ଆହୁରି ମୋଟା ହୋଇ ଉଠିଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ଏଇ ଅମିତାଭପରି ।

ସେଇ ଗଛମାନଙ୍କର ଫାଙ୍କ ଦେଇ ସାମାନ୍ୟ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଆହୁରି ଦୂରକୁ ଚାହିଁଲେ ସେଇ କୋଠାଟିର କିଛିଦଂଶ ଦେଖାଯାଏ । ଦିନବେଳେ ସେଥିରେ କୋଲପ ଝୁଲୁଥାଏ । ବାରଣ୍ଡା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ସମସ୍ତ କାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକ ଅପରିଷ୍କାର । ମାଟି ଖୋଡ଼ । ଅନେକ ବୁଲା ପଶୁଙ୍କର ଅଡ୍ଡା ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଲ । ସେଇ କୋଠା ବହୁ ପୁରାତନ ନିଶ୍ଚୟ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଦ୍ୱାର ଦେଶ । ଖୁବ୍ ବଡ଼ ବଡ଼ ଝରକା । ଗମ୍ବୁଜ ପରି ଖୁବ୍ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠିଯାଇଛି । ଗୀର୍ଜାପରି ଦିଶୁଛି । ତାର ଚାରି ପାଖରେ ଅନାବନା ଗଛ । ଯେମିତି ଦେବବ୍ରତର ପ୍ରଶାନ୍ତ ହୃଦୟ ଭିତରେ ନିଃସଙ୍ଗତା ତା'ର ଶିକ୍ଷା ଓ ସଜ୍ଜାକୁ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ଏକାକୀ କରିଦେଇଛି ।

ସେଇ କୋଠାର ଦ୍ୱିତୀୟ ମାହାଲର ଏକ ଝରକା ସାମାନ୍ୟ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଅଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ବାହାରର ପବନରେ ବନ୍ଦ ହେଉଛି ଏବଂ ଖୋଲୁଛି । ଗଛ ଉପରେ ଆଲୁଅ ଅନ୍ଧାରର ଡୁ ଡୁ ଖେଳ ଚାଲିଛି । ସାମାନ୍ୟ ଭାବରେ ଶୁଭୁଛି କିଛି ବାଦ୍ୟ ।

ସେହି ବାଜାର ତାଳ ମନ ଲୟ ଭିତରେ ବ୍ୟସ୍ତ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ ଅନେକ ଅନ୍ଧାରର ପବନ ଘରଟିର ଆଲୁଅ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି ସମୟ ପରେ ଝରକାଟା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଆଲୁଅ ଲିଭିଗଲା ଏବଂ ସେ ବାଜା ମଧ୍ୟ ଥମିଗଲା ।

ଝରକା ବନ୍ଦକରି ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ଦେବବ୍ରତ । ମନ ଭିତରେ ତା'ର ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଏ' ଶବ୍ଦ କାହାର ? ଏ' ଆଲୁଅ କାହାର ? ? ଗ୍ରୁଡ ଥରୁଛି । ଆଖିରୁ ନିଦ ଚାଲିଗଲାଣି । ଅମିତାଭଟା ସେମିତି ଶୋଇଛି । ତା'ର ମନେହେଲା ଯେମିତି ଏକ

ଭୀଷଣ ଝଡ଼ରେ ଥରି ଥରି ଏ' କୋଠାଟା ମାଟି ଉପରେ ଚୂନା ଚୂନା ହୋଇ ପଡ଼ି ଯାଉଛି । ମାତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାସ୍ଥାବସା ପରି ଅମିତାଭ ନିର୍ଭୟରେ ଶୋଇଛି । ଚୁଙ୍ଗୁଡ଼ିମାନେ ସେମିତି ଘରର ପ୍ରତି କୋଣରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛନ୍ତି ।

ଭୋ'ର ହୋଇଗଲା । ଝର୍କା ଖୋଲି ଦେବବ୍ରତ ପ୍ରଥମେ ଚାହିଁଲା । ମାତ୍ର ଶହେ ଗଜ ଦୂରରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ କୋଠାର ଦରଜା ଓ ଝର୍କା ସବୁ ବନ୍ଦ ।

ରାତି କଥା ଅମିତାଭକୁ କହିବାକୁ ଉଚିତ ମନେ କଲାନାହିଁ ଦେବବ୍ରତ । ସେ ପ୍ରକାର ଗଦ୍ୟ ହୁଏତ ଅନ୍ୟ କିଛି ଯୁକ୍ତିକରି ବୃଥାରେ ବିରକ୍ତ ଜଣିବ ।

ରାତି ହେଲା । ଦେବବ୍ରତ ପଢ଼ି ପାରିଲା ନାହିଁ । କେବଳ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଲା । ଅମିତାଭ ଶୋଇ ଗଲାଣି । ଗୋଟିଏ କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ସାମୁଦ୍ରିକ ଜୀବଟି ପରି ଖଟଟି ଉପରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଛି ଅମିତାଭ ।

ରାତି ବାର ।

ସେହି ଏକମାତ୍ର ଝରକା ଖଟ୍ ଖଟ୍ ହୋଇ ଖୋଲିଗଲା । ଗୋଟିଏ ଆଲୋକ ସ୍ରୋତ କଳଙ୍କି ଲଗା ରେଲିଂ ଝପି ଗଛ ପତ୍ର ଉପରେ ଖେଳି ବୁଲିଲା । ସେହି ପରିଚିତ ବାଦ୍ୟ ଏବଂ ସାମାନ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତର ସୁର ଶୁଭୁଛି । କାଲିପରି ଆଲୁଅ ଅଛି । ବାଦ୍ୟ ଅଛି ମାତ୍ର ସଙ୍ଗୀତ ଆଜି ନୂଆ । କେହି ଲୋକ ଥିବାର ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ ।

ଝର୍କା ବନ୍ଦ କଲା । ଆଲୁଅ ସେମିତି ଜଳୁଛି । ଶୋଇ ପାରୁନାହିଁ ଦେବବ୍ରତ । ସେ ସଙ୍ଗୀତର ଟୁକ୍‌କୁର୍ ଟୁକ୍‌କୁର୍ ଛଟା ସବୁ ତା' କାନରେ ପିଟିହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦୁଇ ହାତରେ କାନ ଦୁଇଟିକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚାପିଧରି ଆଖି ବୁଜିଲା ଦେବବ୍ରତ । ହାୟଂ ଆଲୁଅ ! ହାୟ ସଙ୍ଗୀତ ! ଏତେ ଶୀଘ୍ର ମତେ ମରିବାକୁ ଦିଅନା । ଆହୁରି ଆହୁରି ଶୁଭୁଛି ସେ ସ୍ୱର । ବିବ୍ରତ ହୋଇ ଉଠି ବସିଲା ଦେବବ୍ରତ । ଧଡ୍ କରି ଝର୍କାଟାକୁ ଖୋଲିଦେଲା । ଘର ଭିତରେ ଲୁଚିଥିବା ପବନ କିଛି ବାହାରେ ମିଳେଇ ଗଲା । ସେ କୋଠାର ଝର୍କା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଆଲୁଅ ଲିଭିଗଲା । ସଙ୍ଗୀତ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ବାହାରେ ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧାର । ଗଛର ପତ୍ରରେ ଶିହରଣ । ଦେବବ୍ରତର ଛାତି ଥରୁଛି । ଏ'ସବୁ କ'ଣ ସେ ଦେଖୁଛି ?

ପୁଣି ରାତି ହେଲା । ଅମିତାଭ ଶୋଇଗଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନେକ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ସୃଷ୍ଟିକରି ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ କଡ଼ ଲେଉଟାଇବାରେ ଲାଗିଲା । ମାତ୍ର ଦେବବ୍ରତ ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁ ବସିଲା ।

ରାତି ବାର । ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଝର୍କା ଖୋଲିଗଲା । ତା' ଭିତରୁ ଆଲୁଅର ସୁଅ କ୍ଷୁଧିତ ଏକ ବନ୍ୟ ଜନ୍ତୁ ପରି ଛୁଟି ଆସିଲା । ଗଛ ପତ୍ରର ଅନ୍ଧାର ଜୀବନ ଭିତରେ ସେ ଆଲୋକ ସ୍ରୋତ ବେଶ୍ ଅବଲୀଳା କ୍ରମେ ନାଚିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ସେ ବାଜା ଆଉ ଶୁଭୁନି । ସେ ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଶୁଭୁନି । କେହି କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଝର୍କାର ଲୁହା ରେଲିଂ ସବୁ ଯେମିତି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । କେଉଁ ପ୍ରାଗୈତିହାସିଙ୍କ କାଳରୁ ଜଗି ରହିଥିବା ଅନେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବଡ଼ ରାଜରାଣୀ କଥାପରି । ବୁଢ଼ୀ ଅସୁରୁଣୀ, ରାଜା ପୁଅ ମେଣ୍ଢା ହେଲାପରି । ଏ ରେଲିଂଗୁଡ଼ା ସତେ ଯେମିତି ସେ ବୟସର ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ଠିଆହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।

ରେଲିଂ ସେପଟେ ଏକ ବେଣୀର ଉପସ୍ଥିତ ବେଶ ଅନୁମାନ କରି ହେଉଛି । ଖୁବ୍ କଳା, ଖୁବ୍ ଲମ୍ବା ଏକ ବେଣୀ ଧୀରେ ଧୀରେ ଝୁଲୁଥିଲା । ଦେବବ୍ରତକୁ ପଛକରି ସେ ଝିଅଟି ବୋଧହୁଏ ଅଙ୍ଗୁଳିର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ କରିବାର ବ୍ୟସ୍ତଥିଲା ।

କ୍ରମେ ବାଜା ଶୁଭିଲା ଓ ସେ ଝିଅଟିର ବେଣୀ ନାଚିବାକୁ ଆରମ୍ଭକଲା । ବେଣୀଟି ନିତମ୍ବରୁ କାନ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନାଚିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଖୁବ୍ ଆସ୍ତେ ସଙ୍ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଶୁଭିଲା । ହଠାତ୍ ବାଜା ଓ ସଙ୍ଗୀତ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଗୋଟାଏ ଖୁବ୍ ହସ ଶୁଭିଲା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମୋଟା ଲୋକ ଢଳ ଢଳ ଆସି ଝିଅଟିର ବେଣୀକୁ ଧରିନେଲା । ଆଲୁଅ ନିଭିଗଲା ।

ଦେବବ୍ରତର ଛାତି ଆହୁରି ଥରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ହୁଏତ ଥରି ଥରି ତା' ଛାତି ଫାଟିଯିବ । ଦୁଇ ହାତରେ ଛାତିକୁ ଚାପିଧରି ଖଟ ଉପରେ ଲେପଟେଇ ପଡ଼ି ଆଖି ବୁଜିଲା ନିଦର ଅପେକ୍ଷାରେ ।

ଅମିତାଭର ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଶୁଭୁଛି । ମାତ୍ର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଥରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ଦେବବ୍ରତର ଖଟ ମଶାରି ଥରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ପିନ୍ଧଥିବା ଟ୍ରାଉଜର ଓ ଚେକ୍ ସାର୍ଟର କାଲର ଥରୁଛି । ଥରୁଛି ତା'ର ଆଖିପତା ଏବଂ ତା'ର ମାଂସପେଶୀ ।

ଭାବି ପାରୁନଥିଲା ଝିଅଟିର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ । ହାୟ, ପୁଣି ସେ ହସ । ସେ ଏକ ଝଡ଼ର ସ୍ୱାକ୍ଷର ନେଇ ଆସିଛି । ଦୁଇ ହାତରେ କାନକୁ ଚାପିଧରି ରାତ୍ରି ଯବନକାର ଘଣ୍ଟା ଶୁଣିବାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଦେବବ୍ରତ ।

(ଏମିତି ଦିନେ କଲେଜର ଦକ୍ଷିଣ ପାଖ ଝାପ୍‌ସା ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ ତଳେ ସେଇ ବିରାଟ ମୋଟା ମୋଟା ଦେବଦାରୁ ଗଛତଳେ ସେମାନେ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ ଏକ ରକ୍ତାକ୍ତ ଫଙ୍କାସ୍ଥାନ ଝିଅକୁ × × × ଏବେ ବି ସେ ଝିଅ ରାସ୍ତାରେ ଯିବା ବାଟରେ ବେବବ୍ରତକୁ ନମସ୍କାର କରେ ।)

ପୂରା ରାତିଟା ସରିଗଲା । ଦେବବ୍ରତର ଭୟାବହ ସ୍ପନ୍ଦନମାନେ ସରିଲେ ନାହିଁ । ଆଖି ଜମା ବୁଜି ହେଲାନାହିଁ ।

ସେ ଝର୍କା ବନ୍ଦ । ସେ ଦରଜା ବନ୍ଦ । ବୁଲା ଷଣ୍ଢର ଗୋବର ପଡ଼ିଛି ଆଗରେ । ବୁଢ଼ି ଆଣୀ ବୁଢ଼ୀ ଘରଣୀପରି ନୂଆ ପୁରୁଣା ସୂତା ଯୋଡ଼ି ଚାଲିଛି । ପୁରୁଣାକୁ ନୂଆ କରିବାରେ ଆନନ୍ଦ ଯେମିତି ସବୁ ଦିନେ ନୂଆ ।

ଅମିତାଭ ଗାଧୋଇସାରି ଗଜାମୁଗ ଖାଉଛି । ମନେ ମନେ ସାମାନ୍ୟ ହସୁଛି । ଦେବବ୍ରତ କିନ୍ତୁ ଚାହିଁଛି ସେଇ ଘର ଆଡ଼େ ।

ଝର୍କା ସେପଟେ ଘରଚଟିଆଟିଏ ମରିପଡ଼ିଛି । ହାୟ, କାଲି ରାତିରେ ସେ ଖୁବ୍ ଉଡ଼ୁଥିଲା । ଖୁବ୍ କିଚିରି ମିଚିରି କରୁଥିଲା । ସାଥୀ ତାର ନିକଟ ଗଛ ଡାଳରେ ବସି ତାକୁହିଁ ଚାହିଁଛି ।

(ଦେବବ୍ରତର ମନେ ହେଲା ସେ ଘରଟି ଭିତରେ ଝିଅଟି ମରିଯାଇଛି)

ଦିନସାରା ବସି ଦେବବ୍ରତ ଠିକ୍ କଲା ଅମିତାଭକୁ ଏ'କଥା କହିବ । ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ତାକୁ ନିଦରୁ ଉଠାଇ ଦେଇ ସେ ଘରର ଝର୍କା, ସଙ୍ଗୀତ, ବାଦ୍ୟ ଏବଂ ସେ ଝିଅର ବେଣୀ ଦୁଇଟିକୁ ଦେଖାଇଦେବ ।

ଅମିତାଭର' ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଶୁଭିଲାଣି । ରାତି ବାର ହୋଇ ଆସୁଛି । ସାଥି ହରାଇଥିବା ଘରଚଟିଆଟି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ସେ କାନ୍ଥ ଉପରେ (ଯେଉଁଠି ସେ ଦୁହେଁ ରହୁଥିଲେ) ବସି ଝର୍କା ଦେଇ ବାହାରର ଅନ୍ଧାର ଭିତରକୁ ଉଡ଼ିଗଲା । ହାୟ, ଆଜି ତା'ର ଭୟନାହିଁ । ସେ ଯେମିତି ସମୁଦ୍ରର ଉତ୍ତାଳ ତରଙ୍ଗ ଭିତରକୁ ଝାମ୍ପ ଦେଇଛି । ହାୟରେ ଅମିତାଭ ! କେଡେ ଗଦ୍ୟଟାଏ ଏ' । ଏ' ଛୋଟ ଚଢ଼େଇର କବିତା ପଢ଼ ।

ଅମିତାଭ କଡ଼ ଲେଉଟାଉଛି ଓ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରୁଛି । ଚଢ଼େଇଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରିନାହିଁ ।

ହେଇ ଆଲୁଅ ଜଳିଲାଣି । ହେଇ ସେ ଝର୍କା କ୍ରମେ ବେଶୀ ଖୋଲିଯାଉଛି । ଆଲୁଅ ସ୍ରୋତ ଗଛରେ ଆସି ପଡ଼ିଲାଣି ।

ଅମିତାଭକୁ ହଲାଇ ଦେଲା ଦେବବ୍ରତ । ହେ । ଉଠ୍ ଉଠ୍ । ଆଲୁଅ ଜଳିଲାଣି । (ହାସ୍ୟରେ ଗଦ୍ୟ । ଉଠୁ ଉଠୁ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ସମୟ ନେଇଯାଉଛୁ) ହେଇ ଏ ଝର୍କା । ପାଖକୁ ଆ । ଅନା ସେ କୋଠାକୁ । ଆଲୁଅ । ଆଲୁଅ । ଅମିତାଭ କିଛି ପାଦ ଆଗକୁ ଆସି ଚାହିଁଲା । କେହି କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଆଲୁଅଗୁଡ଼ା ଅଫ କରି ଲିଭିଯାଇଛି ।

ଅମିତାଭ ପୁଣି ଶୋଇପଡ଼ି ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରିଲାଣି ।

ଦେବବ୍ରତ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଖଟ ଉପରେ ପଡ଼ି ରହିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି ଆଲୁଅ ଜଳିଲା । ସଙ୍ଗୀତ ସହିତ ବାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଶୁଭିଲା । ଏଥର ପୁଣି ସେ ଅମିତାଭକୁ ଡାକିଲା । ଅମିତାଭ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଆଲୁଅ ନିଭିଗଲା । ସେ ସଙ୍ଗୀତ, ସେ ବାଦ୍ୟ ସବୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ।

ଆହୁରି ଜୋରରେ ଅପମାନିତ ହେଲା ଦେବବ୍ରତ । ଅମିତାଭ ତା' ବଡ ମୋଟା ମୁହଁଟିରେ ସାମାନ୍ୟ ମୁରୁକିହସା ମାରିଲା ।

ତଥାପି ଦେବବ୍ରତ ସାହାସ ବାନ୍ଧି ଅମିତାଭକୁ କହିଲା—ଆଜି ନ ଶୋଇ ତୁ ବସିରହି ଦେଖିବୁ ସେ ଝର୍କା କେମିତି ଖୋଲୁଛି ଓ ବାଦ୍ୟ ଶୁଭୁଛି……

ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ଚାହିଁ ବସିଲେ । ଅମିତାଭ କେବେ ଏତେ ସମୟ ଅନିଦ୍ରା ହୋଇନାହିଁ । ଆଖିରେ ନିଦ୍ରାର କୁହୁଡ଼ି ଜମି ଜମି ଆସୁଛି । ଦୁଇତିନିଥର ହାଇମାରି ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଆଖି ବୁଜିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲଣି । ସମୟେ ସମୟେ ସିଗ୍ରେଟ ଟାଣି ଆଖି ଖୋଲୁଛି । ମୁଣ୍ଡ କ୍ରମେ ତଳକୁ ନଇଁ ଗଲାଣି । ଖୁବ୍ ତଳକୁ ନଇଁଗଲେ ହୁଃ କରି ଉଠିପଡ଼ୁଛି । ଏ ମୁଣ୍ଡହଲା ଦେଖି ବୁଢ଼ିମା' "ଉଠରେ ପୁତା ଉଠ" ଗପ କହିଲା ପରି ଲାଗୁଛି ।

ଆକାଶ ସେମିତି ଅନ୍ଧାର । ଅନେକ ଛୋଟବଡ ତାରା । ଗୁଡ଼ାଏ ଲୋକ ହାତରେ ଆଲୁଅ ଧରି ହାଟରୁ ଫେରିଲାପରି ଆକାଶର ରାସ୍ତାଘାଟରେ ଚାଲିଛନ୍ତି । ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସବୁ ବନ୍ଦ । ରିକ୍ସା ମଟର ବନ୍ଦ । ମନୁଷ୍ୟର ଯାତାୟାତ ବନ୍ଦ । ସେ ଘରରଟିର ଆଲୋକ, ନର୍ତ୍ତନ, ବାଦ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବନ୍ଦ । ଆରେ, ଅମିତାଭର ଆଖି ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ ।

ବାରଟା ବାଜିଲଣି । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଲୁଅ ଜଳିଲା ନାହିଁ ।

ଗୋଟାଏ ବାଜିଲା ତଥାପି ଆଲୁଅ ଜଳିଲା ନାହିଁ ।

ଅମିତାଭ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରିଲଣି । "ଉଠ୍‌ରେ ପୁତା ଉଠ୍" ପୁତା ଉଠିବନାହିଁ ।

ଏଥର ସେ ଝର୍କା ଖୋଲିଗଲା । ନୀଳ ଆଲୋକ ଜଳି ଉଠିଲା । ବାଦ୍ୟ ଶୁଭୁନାହିଁ । କ୍ରମେ ବେଣୀଟିଏ ଦିଶିଲା । ସେ ବେଣୀଟି କ୍ରମେ ଝର୍କା ପାଖକୁ ଆସିଲା । ସେ ବେଣୀ ସେ ନିତମ୍ବ ଏକ ତନ୍ୱୀ ତରୁଣୀର । ତରୁଣୀଟି ଠିକ୍ ଦେବବ୍ରତ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଫିର୍ ଫିର୍ ହସିଦେଲା । ଏବଂ ହାତଠାରି ଡାକିଲା ଦେବବ୍ରତକୁ ।

(ଦେବବ୍ରତର ମନେ ହେଲା କଲେଜର ପଶ୍ଚିମପଟ ଝମ ଝମ ଦେବଦାରୁ ଗୁଛ ଭିତରେ ତୃତୀୟ ବାର୍ଷିକ ଛାତ୍ରୀ ସରୋଜା ଡାକୁଛି । ତା' ଯୌବନର ଫୁଲମାନେ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏବଂ ଡାକୁଛନ୍ତି ତାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବଡ଼ କୁନ୍ତଳ ସମସ୍ତ । ଝିଅଟା ସେମିତି ଡାକିବାରେ ଲାଗିଛି ।)

କିଞ୍ଚିତ ଲଜ୍ୟା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ଦେବବ୍ରତ । ପଛକୁ ଚାହିଁଲା ଅମିତାଭ ଶୋଇପଡ଼ିଛି । ରକ୍ଷା ।

ଝିଅଟା ଆହୁରି ହସି ହସି ଡାକୁଛି—

(ଦେବବ୍ରତର ମନେ ହେଲା କୌଣସି ଏକ ବର୍ଷା ମୁଖର ସନ୍ଧ୍ୟାର ଦ୍ୱିତୀୟ ପହରରେ ସେହି ବଙ୍ଗାଳୀ ନର୍ସ ଅରୁଣା ଡାକୁଛି । ହସି ହସି ତା'ର ଦେହର ଶାଢ଼ୀ କ୍ରମେ ଖସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି ।)

ଅମିତାଭ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରୁଛି ।

ଧଡ଼୍‌କରି ଝର୍କାଟାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ଦେବବ୍ରତ । ତଥାପି ସେ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ହସର ସୁଅ ଛୁଟୁଛି । ସେ ହସ ଆହୁରି ଆହୁରି ଶୁଭୁଛି । ପୁଣି ଝର୍କା ଖୋଲିଲା ଦେବବ୍ରତ । ସେ ଝିଅଟା ଆହୁରି ଜୋର୍‌ରେ ହସି ଚାଲିଛି । ଗୋଟାଏ ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ହାର ଧରି ଡାକୁଛି । ରେଲିଂ ମଝିରେ ମୁହଁଟିକୁ ଭର୍ତ୍ତିକରି ସାରା ଏକ ମହାକାଶିନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପରି ଡାକିବାରେ ଲାଗିଛି ।

(ଦେବବ୍ରତର ମନେ ହେଲା ଖୁବ୍ ପେଟେ ମଦ ପିଇସାରି ବସ୍ତ୍ରହୀନା ବେଶ୍ୟା ମାଲତୀ ଡାକୁଛି । ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲର ହାରଧରି ଡାକୁଛି । ଡାକୁଛି ତାର ସମସ୍ତ ବସ୍ତ୍ରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ । ଛାତି, ଓଠ, ଆଖି, ବାହୁ, ଜଂଘ, ସବୁଥିରେ ସେ ଡାକୁଛି··· ।)

ଆଉ ଜମା ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ ଦେବବ୍ରତ । ତା'ମୁଣ୍ଡ ଖୁବ୍ ଗରମ ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ଦେବବ୍ରତର ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଚିତ୍କାରରେ ଅମିତାଭର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି । ସେ ହଠାତ୍ ଦେଖିଲା ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଆଖିବୁଜି ଦୁଇ କାନରେ ହାତ ଦେଇ ତକିଆ ଉପରେ ହାମୁଡ଼େଇ ପଡ଼ିଛି ଦେବବ୍ରତ । ଏବଂ କହୁଛି— ଦେଖ୍ ଅମିତାଭ ! ଦେଖ୍ ! ସେ ଝିଅଟା କି ବିଭତ୍ସ ଭାବରେ ହସୁଛି । ଦେଖ୍ ! ଦେଖ୍ !!

ଅମିତାଭ ଆଖି ମଳି ଚାହିଁଲା, କେହି ନାହିଁ । ଆଲୁଅ କେଉଁଠି ଦିଶୁନାହିଁ । ଝିଅ ମଧ କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଫେଁ କରି ହସି ଦେଇ ଲଥ୍‌କରି ନିଜ ଶରୀରଟିକୁ ଖଟ ଉପରେ ଲମ୍ବାଇ ଦେଲା ଏବଂ ଆଖି ବୁଜି ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ସକାଳକୁ ଦେବବ୍ରତର ମନେହେଲା ସେ ଖୁବ୍ ଝିଡ଼ି ଯାଇଛି । ଚାଲିବାକୁ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଯେମିତି ଗୋଟାଏ ଝଡ଼ର ଆବର୍ତ୍ତ ଭିତରୁ ଅଳ୍ପକେ ରକ୍ଷାପାଇ ଯାଇଛି । ଅମିତାଭ ସେ ପାଖରେ ଦାନ୍ତ ଘସୁ ଘସୁ ଦେବବ୍ରତ ଆଡ଼େ ଟିକେ ଟିକେ ଚାହିଁ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ହସୁଛି ।

ଲୁଙ୍ଗି ଓ ହାଓ୍ୱାଇ ଉଡ଼ାଇ ଫାଙ୍କା ଗୀତ ଗାଉଛି । ତା' ମନକୁ ମନ ସୁଇଚ ଜଳାଇ କହୁଛି—ହେଇ ଆଲୁଅ ଜଳିଲଣି ।

ଦିନସାରା ଶୋଇସାରି ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସି ରହିଛି ଦେବବ୍ରତ । ଅମିତାଭ ସହିତ ଏ'ଯାଏ କଥା କହିନି । ଅମିତାଭ ତା ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରଟିକୁ ଖଟ ଉପରେ ଏପଟ ସେପଟ କରୁଛି ଏବଂ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଛି ।

ରାତି ଅନେକ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଅମିତାଭ ଶୋଇଗଲାଣି । ସେ ପରିଚିତ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ସବୁ ଘରର କାନ୍ଥରେ ପିଟି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବବ୍ରତ ଝର୍କା ଖୋଲି ସେହି କୋଠାଆଡେ ଚାହିଁ ରହିଛି । ସେ ଘରର ଅନ୍ଧକାର ଶରୀର ଭିତରେ କେତେକ ବାଦ୍ୟର ମିଶ୍ରିତ ସ୍ୱର ଶୁଭୁଛି । ଝର୍କା ଖୋଲିନାହିଁ ।

ଦେବବ୍ରତ ବେଳେ ବେଳେ ଅମିତାଭକୁ ଚାହିଁଛି । ସେ ଆଉ ହସୁନାହିଁତ ?

ସେ କୋଠାଭିତରୁ ଗୁଡ଼ାଏ ହସ ଶୁଭୁଛି । ମାଲତୀ ଘରେ ଏମିତି ଅନେକ ହସ ଶୁଭେ ।

ହେଇ ସେ ଝର୍କା ଖୋଲୁଛି । ହେଇ ସେ ଆଲୋକର ସ୍ରୋତ । ଯେଉଁ ସ୍ରୋତରେ ଭାସି ଆସିଥିଲେ ସରୋଜା, ଅରୁଣା ଆଉ ମାଲତୀ । ସେମାନେ ସମୁଦ୍ର

ଖୋଜୁଥିଲେ ନଷ୍ଟସ୍ଥ । ଏ' କଣ୍ଟା ଝଣ୍ଟାର ଗୋଟାଏ ଅରଣା ଭିତରେ ସେମାନେ ହଜିଗଲେ, ଅହା !

ଆଜି ସେ ହସ ନାହିଁ । ହାତଠାରି ଆମନ୍ତ୍ରଣ ନାହିଁ । ସେ ଘରର କେଉଁ ଗହ୍ୱର କୋଣରୁ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ନାରୀଙ୍କର ବିକଳ ଚିତ୍କାର ଶୁଭୁଛି ।

ଦେବବ୍ରତ ଏକ ନିଶ୍ୱାସରେ ଘରର ଦରଜା ଖୋଲି ତଳ ମାହାଲକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ।

ସେ ଆଲୁଅ ଯେମିତି ଜଳୁଛି । ବାଦ୍ୟ ଯେମିତି ଶୁଭୁଛି । ମୋଟା ହସର ପ୍ରଶସ୍ତ ଲହଡ଼ି ଯେମିତି ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । କେତୋଟି ନାରୀଙ୍କଠାରୁ ବିକଳ ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଶୁଭୁଛି ।

ଗୁଡ଼ାଏ ଜୁଳୁଜୁଳିଆ ପୋକ ଦେବବ୍ରତର ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଦଉଡ଼ିଗଲେ ।

କେତେ ଶତାବ୍ଦୀର ଜୀବମାନଙ୍କର ଭୟାର୍ତ୍ତ ସ୍ୱର ଶୁଭୁଛି । ସାର୍ଟବୋତାମ ଗୁଡ଼ିକ ଜୋରରେ ବନ୍ଦ କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଦେବବ୍ରତ । ଲୋମ କୂପ ଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମେ ବିବୃତ ଭାବରେ ଫୁଲିଉଠୁଛନ୍ତି । ଛାତିରେ ଅନେକ ଏରୋପ୍ଲେନର ଶବ୍ଦ । ପାଦ ଆଗକୁ ପଡୁନି ।

ପଛକୁ ବୁଲିଲା ଦେବବ୍ରତ । ତା' ଘରଟିରେ ଆଲୁଅ ଜଳୁଛି । ସେ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିବ । ଆଉ ପାଦେ ମାତ୍ର ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରିବନାହିଁ । ସେ ଘରର ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମେ ବେଶୀ ଶୁଭୁଛି । ଦୁଇ କାନକୁ ଦୁଇ ପାପୁଲିରେ ଚାପି ଧରିଲା ଦେବବ୍ରତ । ପଦ କେତଟା ଖସିଲେ ଦେବବ୍ରତର ମନେ ହେଲା ଯେମିତି ଡ୍ରମବାଜା ବାଜୁଛି ।

ହୁଏତ ଘରକୁ ଫେରି ଆସି ଦେଖିବ ଗୋଟିଏ ଜ୍ୟାକ୍ଲାନ୍ତ ଭଲ୍ଲୁକପରି ଅମିତାଭ ଖଟ ଉପରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଛି । ଏବଂ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସି ଦେଉଚି । ଆଉ ଆହୁର ଭୟଙ୍କର ସେ ଦୃଶ୍ୟ ।

ଦେବବତର ଛାତି ଭିତରେ ଅନେକ ବାଜା ବାଜି ଉଠିଲାଣି । ହୁଏତ କିଛି ସମୟପରେ ଛାତି ଫାଟିଯିବ । ପାଦ ଚପି ଚପି ସେ ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ସେ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ ସେ ବାଦ୍ୟ ଆହୁର ସ୍ପଷ୍ଟ ଶୁଭିଲାଣି । ସେ ନାରୀମାନଙ୍କର କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଯେମିତି ଶୁଭୁଛି ।

ଦେବବ୍ରତ ଖୁବ୍ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଲାଣି । ଗେଟ ପାର ହୋଇ ଘରର ପାହାଚ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଲେଣି । ଏଠାରୁ ଆଖିବୁଜି ଖୁବ ଜୋରରେ ଘରଭିତରେ ପଶିବ । ଦୂରରେ ଅମିତାଭ ଶୋଇଥିବା ଘରେ ଆଲୁଅ ଦିଶୁଛି । ବଡ ଭୟଙ୍କର ।

ସେ ଅଟ୍ଟହାସ୍ୟ, ସେ କରୁଣ ଆର୍ତ୍ତନାଦ, ସେ ବାଜା ଦେବବ୍ରତର ଦୃଢ଼ର ହାଡ କେତୋଟିକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେବାକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲଣି । ଖୁବ୍ ବେଗରେ ଆଗେଇ ଗଲା ଦେବବ୍ରତ । ମୁଣ୍ଡ ତା'ର ପିଟି ହୋଇଗଲା ସେ ଘରର ବନ୍ଦ ଦରଜାରେ । କୋଳପ ଝୁଲୁଛି । ଆଲୁଅ ଦିଶୁନି । କିଛି ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁନାହିଁ ।

ଭୟଙ୍କର ଏକାକୀ ଭାବରେ କୋଳପଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ିଧରି ଚିତ୍କାରକରି ଉଠିଲା ଦେବବ୍ରତ ।

ଦେବବ୍ରତର ଭୀଷଣ ଚିତ୍କାରରେ ହଠାତ ନିଦରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଅମିତାଭ ତାର ଝୁଲିଟି ତକିଆକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଜାବୁଡ଼ିଧରି ଥରୁଛି ।

●

ଅପରୂପା ବର୍ଷା ଅପରୂପା

ଯେପରି ବସିବାଟା ତାଙ୍କର ଦରକାର ନାହିଁ । ଏମିତି ଏକା ଏକା ଏ' ଫଧାରେ । ସାମ୍ନାରେ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ବେଞ୍ଚ ଓ ଚଉକୀ ସମୂହ । ସମସ୍ତେ ନୀରବ ଓ ଫାଙ୍କା । ଟ୍‌ଠ ବାରଟାର ଶକ୍‌ଷା ପରି । ବୃଦ୍ଧ ମନର କାମନା ପରି । ପରି ରାସ୍ତା ଉପରେ ଫାଙ୍କା ନିଅନ୍ ଆଲୁଅ ।

ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ କେତେଟା ଔଷଧ ସମ୍ପାଲ । ରଙ୍ଗୀନ୍ । ଔଷଧ କମ୍ପାନୀର ଲିଟ୍‌ରେଚର୍, ଷ୍ଟେଥୋ । ଇଞ୍ଜେକ୍‌ସନ ସିରିଞ୍ଜ । ରକ୍ତଚାପ ପରିମାପକ ଯନ୍ତ୍ର । କଲମ ଓ ପ୍ୟାଡ । ଏ' ମାନେ ସବୁ, ପ୍ରଫେସନ୍‌କାଙ୍କ୍ଷୀ ଯୁବକ, ଯେପରି, ଶସ୍ତା ମନ୍ତ୍ରୀତ୍ୱ ପାଖରେ ମ୍ରିୟମାଣ ପୁବକର୍ମୀ ।

ରେଭେନ୍‌ସା କଲେଜର ଆର୍ଟସର୍କଲ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନର ଗନ୍ଧ୍ୟାଘରରପରି ଏବେ ବି ଅଭ୍ରପ୍‌ସାର ପଣାକାଠି ହୋଇ ଟେନିସ୍‌କୋର୍ଟରେ ଗଡ଼ୁଛି । ଏବଂ ସେଇ ପଣାକାଠି ଗଡ଼ାଇ ଆନନ୍ଦ ପାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ବୃଦ୍ଧପିତା ଯେକି ଏକଦା ପୁଅକୁ ଡାକ୍ତର କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିଲେ । ମାତ୍ର ପଣା କାଠିପରି ଗଡ଼ୁଛନ୍ତି ସେ ନିଜେ । ଆଜିର ଡାକ୍ତର ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ପ୍ରାକ୍‌ଟିସନର ବିମଲେନ୍ଦୁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ପଣା କାଠିକୁ ଗଡ଼ାଇବାକୁ କେହି ନାହାନ୍ତି ।

ଜାହାଜର ମାସ୍ତୁଲପରି ଦୂରରେ ହଜିଗଲା ଚେନାଏ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ପାଖୁଡ଼ା । ସେ ଆଜି ଆଇ. ଏ. ଏସ୍. ସାମୁଏଲ୍ ସ୍ୱାଇଁର ପତ୍ନୀ ଅପରୂପା ।

ଅପରୂପା·········ଅପରୂପା·········

ଝର୍କା ଡେଇଁଲେ ପାଚେରୀ । ପାଚେରୀ ପରେ ରାସ୍ତା । ରାସ୍ତା କଡରେ ନିଅନ୍ ଆଲୁଅ । ମଝିରେ ମଝିରେ ରିକ୍‌ସା ଘଣ୍ଟି ଏବଂ ଆଉଜି ପଡ଼ିଥିବା ହୁଡ଼୍ । ନାରୀ, ନର, ନରନାରୀ, ଯୁବକ ଯୁବତୀ, ଯୁବତୀ ଯୁବକ । ହେଁ, ହେଁ, ଫେଁ, ଫେଁ,···ଚକ୍ ଚକ୍ ଖିଲ୍ ଖିଲ୍···ଏସବୁ ସାଙ୍କେତିକ ଦହନର ଶବ୍ଦ ।

ପବନ ବହୁପାରେ । ବହୁଥାରେ ରାସ୍ତାଠାରୁ ଘର ଭିତରକୁ···ଘର ଭିତରୁ ରାସ୍ତାକୁ । ଏଇ ଘର ଭିତରୁ ଅର୍ଥାତ ଏଇଠି ବସିରହି ସିଗ୍ରେଟ୍ ଟାଣିଲେ ଯେତିକି

ଦେଖାଯାଏ ତାହା ବେକଠାରୁ କେଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ରିକ୍ସାର ଗତ ମନ୍ଥର ନହେଲେବି ଜାଣି ହେଉଛି ସେ ଅପରୂପା ନୁହଁ ।

ଅପରୂପା ଏହି ସହରର ଯାତ୍ରୀ । ବାସିନ୍ଦା । ଏଇ ରାସ୍ତା ତା'ର ହୁଏତ ହୋଇଥିବ ସ୍ୱାମୀ ସହିତ ବୁଲିଯିବାର ରାସ୍ତା । ସିନେମା ଯିବାର ରାସ୍ତା ବା କ୍ଲବ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଓ କିଛି ନହେଲେବି ପରିଷ୍କାର ପଢ଼ି ହେଉଥିବା ନିଅନ୍ ଆଲୁଅରେ କମଳେନ୍ଦୁ ମହାନ୍ତ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ନେମ୍ ପ୍ଲେଟ୍ ।

ସିଗ୍ରେଟ୍ ଜଳୁଛି । ଜଳୁଛି ଓ ଜଳୁଛି । ପ୍ୟାକେଟ୍‌ରୁ କେତୋଟା ସରିଲଣି ଓ ଆଉ କେତେ ଅଛି ସେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଜାଣିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଲାଭକ୍ଷତିର ହିସାବ କି ଦର୍କାର ।

ବାହାରେ ବର୍ଷା । ଏ ବର୍ଷାରେ ବି ହୁଡ୍ ନଉଠାଇ ଯୁବକ ଯୁବତୀମାନେ ହସାହସି ହୋଇଯାଇ ପାରନ୍ତି । ଯଦି ବେଶୀ ବର୍ଷା ହୁଏ ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ମୋ ବାରଣ୍ଡାକୁ ଆସିବେ ଓ ବାରଣ୍ଡାରେ ଏତେ ସମୟ ଛିଡ଼ା ନହୋଇ ସାମ୍ନା ଚଉକିରେ ବସିବେ । କହିବେ ଟିକେ ପଙ୍ଖା ଦିଅନ୍ତୁ । ଆମେ କମେ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଉ ।

ରିକ୍ସାରେ ଯେଉଁମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଅପରୂପା । ଅପରୂପାକୁ ପାସ୍ କରି ରିକ୍ସାରେ ବସି ଅନ୍ତତଃ ସନ୍ଧ୍ୟାଠାରୁ ଏ' ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବହୁଥର ଏଇବାଟେ ଗଲଣି ।

ଅପରୂପା, ଅପରୂପା ।

ବାହାରେ ଝିପ୍ ଝିପ୍ ବର୍ଷା । ବର୍ଷା ସବୁ ସର୍କସ କରୁଛନ୍ତି ।

ଅପରୂପାର ନାକଟା ପେନ୍‌ସିଲ୍ ମୁନ ।

ଆଖି ଦୁଇଟା ନାଇଲେନ୍ ବୋତାମପରି । ଓଠ ! ଓଠ ତ ଆରେଞ୍ଜଜାମ୍‌ର ଦୁଇମେଞ୍ଚା । ସଜ୍ଜିତ କେଶ ସମୂହର କଳା ବାଲ୍‌ର ଏକରୂପ । ଚମତ୍କାର, ଚମତ୍କାର ବାଲ୍‌ର ସ୍ତୂପ ।

ଓଠ ଠାରୁ ତଳକୁ ଆଉ ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ । ପାଚେରୀ ବାରଣ । କାଲିଠାରୁ ପାଚେରୀକୁ ଭଙ୍ଗାଯାଇ ସାନ କରିଯିବ ଓ ଅପରୂପାର ଅଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିହେବ । ତା'ର ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ଦର ପାଚିଲା ଅମୃତ ଭଣ୍ଡାପରି । ଏବେ ହୁଏତ ଅନ୍ୟରୂପ

ନେବଣି । ତା'ର କଟିଥିଲା ଏକ ସ୍ଥିତ ନଦୀର ଉପତ୍ୟକା ଭଳି । ସେ କାହାଭଳି ? କାହାଭଳି ? ସେ ଅପରୂପା ଭଳି ।

ଅପରୂପା, ଅପରୂପା ।

ଅପରୂପା ଗୋଟାଏ ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ଆସାପରି । ନିଅନ୍ ବତୀ ଜଳୁଛି । ରିକ୍ସା ଚାଲୁଛି । ବର୍ଷା ଛୁଡ଼ିଗଲାଣି । ରିକ୍ସାରେ ଅପରୂପା ପୈଇଁତରା ମାରୁଛି ।

ହେ ବର୍ଷା ତମେ କ'ଣ ବୁଝିବ ଅପରୂପାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରୁ ? ହେ ନିଅନ୍ ଆଲୁଅ ତମେ କ'ଣ ବୁଝିବ ଅପରୂପାର ହୃଦସ୍ପନ୍ଦରୁ ? ହେ ହେ ପ୍ରତିଦିନ ଏଠିକି ଆସୁଥିବା କ୍ରନିକ୍ ସ୍କ୍ୱାସିକ୍ୱନ୍ ଡ଼ିସେଣ୍ଟ୍ରି ଓ ପେପ୍ଟିକ୍ ଅଲସର୍ ପେସେଣ୍ଟ୍ ମାନେ ତମେ ବା କ'ଣ ବୁଝିବ ଅପରୂପାକୁ ।

ତମେ ସବୁ ଫେରିଯାଅ । ପେସେଣ୍ଟମାନେ ତମେ ଯେମିତି ଲୁଚିଗଲ ହେ ବର୍ଷା…ତମେ ସେମିତି ଲିଭିଯାଅ ହେ ନିଅନ୍ ଆଲୁଅ ।

ହେ କଟକ ! ତମେ ଇତିହାସର କିମ୍ବଦନ୍ତୀରେ ସମାଧି ନିଅ । ତମର ଗଳିକନ୍ଦିସବୁ ହଜିଯାଉ ବର୍ତ୍ତମାନରେ । ତମେ ଏକ ଜନଗହଳୀ ରାସ୍ତାପରି ଲମ୍ବି ଯାଅ ଦୂରକୁ ଦୂରକୁ । ତମର ନର୍ଦ୍ଦମା ଅସଭ୍ୟ ଗଳିସବୁ ଆଜିଠାରୁ ହସିଯାଉ । ତମର ଏଇ ନୂତନ ଷ୍ଟ୍ରିଟ୍ରେ ମୁଁ ହେବ ଏକମାତ୍ର ପଥିକ । ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଠରିରେ ପାଇବ ଅପରୂପାକୁ । ପ୍ଲଟ୍ନମ୍ବର କେତେ ୟୁନିଟ୍ ବା ସେକ୍ଟର କେତେ ମତେ କହିଦିଅ, କହିଦିଅ ।

ତମର ଚାଳଘର । ଖପର୍ଲି ଘର । ଦସ୍ତା, ଆଜବେଷ୍ଟସ୍ ଘରସବୁ ଭାଙ୍ଗି ଚୂରମାର ହୋଇଯାଉ । ତମେ ହୁଅ ଧବଳ ଟଗର । ଧବଳ ଟଗର ।

ହେ ମୋର ଅଖ୍ୟାତ ତେଲେଙ୍ଗା ବଜାର । ତମେ ଯାଅ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶକୁ । ତମ ନାଁ ହେଉ ଡକ୍ଟର ବିମଳେନ୍ଦୁ ରୋଡ୍ ଏବଂ ତାହା ସିଧା ଲମ୍ବି ଯାଉ ଅପରୂପା ଷ୍ଟ୍ରିଟ୍ ଆଡ଼କୁ ।

ଅପରୂପା । ତମେ ଏତେ ରିକ୍ସାରେ ବୁଲୁଛ କାହିଁକି ? ମୋ ନେମ୍ପ୍ଲେଟ ତ ପଢ଼ିପାରୁଥିବ ? ଏବଂ ତମଠାରେ ରୋଗ ତ ହେବଣି । ପରୀକ୍ଷା କରିନିଅ । ଏ ନିମିକ୍ ଦିଶୁଛି ତୁମ ମୁହଁ । ରକ୍ତ ନିଅ ରକ୍ତ ନିଅ ।

ତମ ସ୍ୱାମୀତ ଫାଇଲ୍ ଗୁଚ୍ଛରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ମୁଁ ଯେ ଏଠି ତମ ସେବାପାଇଁ ବସିଛି ରକ୍ତ ନିଅ, ରକ୍ତ ନିଅ । ସ୍ୱାମୀ ତୁମକୁ ରାତିରେ ସିନା ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ଦିନଟା ତୁମର କିପରି କଟୁଛି । ମୋ ପାଖକୁ ଚିଠି ଦିଅ, ଚିଠି ଦିଅ ।

ଚିଠିରେ ତୁମେ ବିମଳବାବୁ, ବିମଳେନ୍ଦୁ, ଡାକ୍ତର କମଳେଷୁ ପାଜି ସଇତାନ ବା ଲମ୍ପଟ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିପାର । ମାତ୍ର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କର ଓ ରକ୍ତ ନିଅ ।

ବିମଳେନ୍ଦୁଙ୍କ ସିଗାରେଟ୍ ଜଳୁଛି । ଜଳୁଛି ନିଅନ୍ ଆଲୁଅ ପରି । ଜଳୁଛି ଏଇ ଘରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ । ମୁଁ କାଲିଠାରୁ ପାଚେରୀ ଭାଙ୍ଗୁଛି । ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ ଓ ପରୀକ୍ଷା କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ । ଲେଡ଼ି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ସେମାନେ କିଛି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏନିମିକ୍ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରକ୍ତ ଦରକାର । ସେମାନେ ଖାଲି ମିଠା କଥା କୁହନ୍ତି । ଆଠଟି ଔଷଧ ପ୍ରେସ୍କ୍ରାଇବ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ମୁଁ ଜାଣେ ଆଠଶହ ଔଷଧର ନାମ । ତମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ କର । ମୁଁ ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆରୋଗ୍ୟ କରିଦେବି ।

ଏଇ ଦେଖ ମୁଁ ଏତେ ସିଗ୍ରେଟ ଖାଇ ମଧ୍ୟ କିପରି ତେଜୀୟାନ୍ ଅଛି । ମୋର ଦୁଇଟି ଆଙ୍ଗୁଠି ହଳଦିଆ ହୋଇ ଗଲାଣି । ମୋ ରକ୍ତରେ ଅଛି ଅଗ୍ନି, ବିଦ୍ୟୁତ ।

ତମେ ଗୋଟାଏ କଥା କର । ରାସ୍ତାରେ ରିକ୍ସା ନ ଅଟକାଇ ଭିତରକୁ ଆସ । ଭିତରେ ବହୁତ ଚଉକି । କିଛି ନ ହେଲେ ବି ଭଲ ନିଦ ପାଇଁ ଔଷଧ ଖାଇପାର ।

ତମେ ରିକ୍ସା ନେଇ ଚାଲିଗଲ ଓ ପୁଣି ଆସିଲ । ଆସିଲ ଓ ପୁଣି ଚାଲିଗଲ । ଓଠ ଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଉପରକୁ ଦିଶୁଛି ପରିଷ୍କାର । ତମେ ନ ଆସିଲେ ମୁଁ ଚାଲିଲି ତୁମ ପାଖକୁ । ଏଇ ଦେଖ । ମୋ ହାତ, ଏଇ ହାତରେ କେତେ ବଳ । କେତେ ପୌରୁଷ । ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଚଉକି ଓ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଟେବୁଲ ମୁଁ ଉଠାଇ ପାରିଛି । ପାଟିରେ ମୋର ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ସିଗାରେଟ୍ । ଛାତି ପକେଟ୍‌ରେ ଷ୍ଟେଥୋ ଓ ସିରିଞ୍ଜ । ମୁଁ ରାସ୍ତା ଉପରେ ବସିବି । ଏବଂ ତୁମକୁହିଁ ଦେଖିବି ଦେଖିବି ।

ଡାକ୍ତର ବିମଳେନ୍ଦୁ ମହାନ୍ତି ରୋଗ ଦେଖିବେ । ଔଷଧ ଦେବେ । ତମର ଏନିମିକ୍ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସେ ଚାହେଁ ।

ଏଇ ଦେଖ ତମେ ଚାଲିଯାଉଛ । ବିଶ୍ୱାସ କର ମୁଁ ତୁମର କ୍ଷତି କରିବି ନାହିଁ । ଏଇଟା ଲେଡ଼ିଜ୍ କମନରୁମର ବାରଣ୍ଡା ନୁହେ ବା ଡ଼ି. ଏସ. ଏ. ରୁମର ପଛପଟ ନୁହେଁ । ଏହା ମହାନଦୀ ପଥର ବନ୍ଧ ନୁହଁ । ବା ତମର ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ରିକ୍ସା ନମ୍ବର ବି ନୁହଁ । ମୁଁ ଡାକ୍ତର ବିମଳେନ୍ଦୁ ମହାନ୍ତି ଓ ତମେ ଅପରୂପା, ଅପରୂପା ।

ଇସ୍ ପୁଣି ବର୍ଷା । ପୁଣି ବର୍ଷା । ଏ ବର୍ଷାରେ ଆଲୁଅ ସବୁ ନିଭିଗଲାଣି ଅଥଚ ମୋର ସିଗାରେଟର ଅଖଣ୍ଡ ଜ୍ୟୋତି ଜଳୁଛି । ମୁଁ ସିଗାରେଟର ଆଲୁଅ ଓ ତୁମର ଆଖିର ଆଲୁଅରେ ତୁମ ହୃଦରେ ଷ୍ଟେଥୋ ଦେଇ ଦେଖିବି କେତେ କମ୍ପନ ।

ଡାକ୍ତର ବିମଳେନ୍ଦୁ ମହାନ୍ତି ସିଗାରେଟ ଟାଣୁଛନ୍ତି, ଟାଣୁଛନ୍ତି ।

ସିଗାରେଟ୍ ଆଲୁଅରେ ଡାକ୍ତର ବିମଳେନ୍ଦୁ ମହାନ୍ତି ଦେଖିଲେ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କୁ ଚଟ୍‌କରି ଟେକି ଟେକି ଘର ଭିତରକୁ ନେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ତାଙ୍କ କ୍ଲିନିକ୍‌କୁ ପ୍ରତିଦିନ ଆସୁଥିବା କ୍ଲିନିକ୍ ଷ୍ଟମାକ୍ ଡିସେଣ୍ଟ୍ରି ଓ ପେପ୍‌ଟିକ୍ ଅଲସର ପେସେଣ୍ଟମାନେ ।

●

ଆକାଶ ଅପରାହ୍ଣର

ଅପରାହ୍ଣର ଆକାଶ ଆଜି ଶାନ୍ତ । ନୀରବ । ଯେପରି ଶବ୍ଦହୀନ ଏଇ ଧରିତ୍ରୀର ଆକୁଳ-କ୍ରନ୍ଦନ । ଆକାଶ ଆଜି ନୀରବ । ନୀଳ ଆକାଶରେ ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ବାଦଲ କୁମାରୀ ମନର ଅସ୍ପଷ୍ଟ କାମନା ପରି ଭାସି ଯାଉଛି । ଭାସି ଯାଉଛି । ଭାସି ଯାଉଛି ।

ଏମିତି ଭାସିବାଟା ତାର ଧର୍ମ । ଜୀବନ ଓ ଆଶା ଦୁହେଁ ପରିପୂରକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆଜି ଗର୍ଭବତୀର କାମନା ପରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ । ସ୍ତୂପୀକୃତ ଅବଦମିତ ଲାଳସା ପରି ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ । ଜୀବନ ତଥାପି ଏକ ଅଶ୍ୱ ପରି ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଛୁଟା ହୋଇ ଯାଇଛି ଏଇଠି । ଏଇଠି ମାନେ ଏଇ ସ୍ଥାନରେ । ଏଇ ନୀଳ ଆକାଶ ତଳେ, ଏଇ କ୍ଷୁଦ୍ର ନଦୀ କୂଳରେ ଛୁପି ଛୁପିକା ଅରଣ୍ୟ ଭିତରେ ।

ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ ଅଧ ମାଇଲ ଦୂରରେ ତା କ୍ୱାଟର ଦିଶୁଛି । ଛୋଟ କ୍ୱାଟର । ଘର ଆଗରେ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ । ଗଛରେ ଗଛେ ଫୁଲ । ବାସ୍ ଏଇ ତା' କ୍ୱାଟରର ପରିଚୟ । ଆଉ ବା ତା'ର କ'ଣ ଅଧିକ ପରିଚୟ ଅଛି । ଉପର ଟାଙ୍ଗର ଭୂମି ଉପରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପୁଷ୍ପିତ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ । ଆଗରେ ନଦୀ··· । ଅଳ୍ପ ପାଣି । ପ୍ରଚୁର ବାଲି । ବାଲି ଭିତରେ କେତେ ତୃଷା··· ପାଣିରେ କେତେ ପ୍ରତିଫଳନ···କେତେ ଅନୁଚିନ୍ତା । ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦଗରେ ଛୁପି ଛୁପିକା ଉପାରଣ୍ୟ ।

କେତେ ସମୟ ଭିତରେ ସବ୍ୟସାଚୀ ଏତେବାଟ ଚାଲି ଆସିଲ ସେ ଜାଣେନା । ଅଧ୍ୟାପକ ଜୀବନର ଏଇ ବୋଧହୁଏ ପ୍ରଥମ ଛନ୍ଦଭଙ୍ଗ । ସବ୍ୟସାଚୀ ଦୁଇଟା ନଦୀ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପୋଲ । ଆହା ସେ ପୋଲ ଆଜି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛି ।

ଅପରାହ୍ଣର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଶ୍ଚିମ ଦଗରେ ପାହାଡ଼ ପଛପଟେ ହଜିଯିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଲାଲ୍ କିରଣର ଝାପ୍ସା ଆଭା ପାଣି ଉପରେ···ବାଲି ଉପରେ···ଉପାରଣ୍ୟରେ··· ଓ ଶେଷରେ ସବ୍ୟସାଚୀ ଉପରେ । ସବ୍ୟସାଚୀ ଏକ ପରାସ୍ତ ସୈନିକ ପରି ବସିଛି··· ବସିଛି ଏକ ବିଫଳ ସାଧକ ପରି । ବସିଛି ଏଇ ଆରକ୍ତ ଗୋଧୂଳୀର ଅପସୃୟମାନ ଜ୍ୟୋତିଭଳି । ସବ୍ୟସାଚୀ ଆଜି କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଡାଳରେ ଏକ ବିଭକ୍ତ ବ୍ୟଥା ପରି ଝୁଲି ପଡ଼ିବ । ଝୁଲି ପଡ଼ିବ । ଝୁଲି ପଡ଼ିବ । ଏଇଠୁ ଫେର ।

ଗଣିତ ଅଧ୍ୟାପକ ସବ୍ୟସାଚୀ ସ୍ୱାଇଁ ଆଜି ଅଗଣିତ ଦିନପାଇଁ ହଜି ଯିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ନଈପାଣି ଯେମିତି ବହିଚାଲିଛି । ବହି ଚାଲିଛି ଯେମିତି ନିହାରିକା ପ୍ରତିଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସବ୍ୟସାଚୀ ଘରକୁ ଆସୁଥିଲା ।

ନିହାରିକା ଗୋଟାଏ ବିବର୍ଣ୍ଣ ବସନ୍ତ ପରି କେଉଁ ଏକ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛି । ସେ ବୁଝିନି କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ମାନେ କ'ଣ, ଏ ଆକାଶର ମାନେ କ'ଣ···ମାନେ କ'ଣ ଏଇ ଜୀବନର···ଏଇ ଦେହର···ଏଇ ମନର । ସେ ଏକ ଅରଣ୍ୟର ନିର୍ଝର ପରି ବହିବାକୁ ଚାହେଁ । ସେ ହଜିଯିବାରେ ଆନନ୍ଦ ପାଏ··· ହଜେଇ ଦେବାରେ ଆନନ୍ଦ ପାଏ···ସେ ଏକ ବେଗଗାମୀ ବସନ୍ତର ଉଲ୍ଲସିତ ଶିହରଣ ।

ନିହାରିକା ଏଇ କଲେଜର ଛାତ୍ରୀ । ଗଣିତ ତା'ର ପାଠ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିଲେ ବି ସବ୍ୟସାଚୀ ପାଖରେ ସେ ଏକ ଇଲାଷ୍ଟିକ୍ ପରି ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ବା ସଙ୍କୁଚିତ ହେବାରେ କେବେହେଲେ ଅସହଯୋଗ କରିନାହିଁ । ଖୁବ୍ ଫ୍ରି···ଖୁବ୍ ସହଜ, ଖୁବ୍ ସାହାଯ୍ୟକାରିଣୀ । ସେ ନିହାରିକା । ନିହାରିକା ମିଶ୍ର । ଏଇ ସହରର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓକିଲଙ୍କ ଝିଅ, ପାଞ୍ଚଫୁଟ ସାତଇଞ୍ଚ ଉଚ୍ଚତାର ନିହାରିକା । ନିହାରିକା ଏକ ସରଳ ଋଜୁନଦୀ ପରି ପ୍ରବାହିତା ଏଇ ପାର୍ବତ୍ୟ ଭୂମିରେ । ନିହାରିକା କେବେ ଦୁର୍ବୋଧ ନୁହେଁ···ଅବୋଧ ନୁହେଁ । ସେ ଖୁବ୍ ସରଳ । ଏଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ପରି··· ଏଇ ଆକାଶ ପରି ଓ ଏଇ ନଦୀର ପ୍ରବାହିତ ଘନ ସବୁଜ ଜଳରାଶି ପରି ।

ମାତ୍ର ଗଣିତ ଅଧ୍ୟାପକ ସବ୍ୟସାଚୀ ସ୍ୱାଇଁ ଏକ ବେଗଗାମୀ ଅଶ୍ୱ । ଏକ ଜିଦ । ତାର ହାତ ଉପରକୁ···ଆକାଶକୁ ଧରିବାକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ । କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ତୋଳିବାକୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱମୁଖୀ ସେଇ ପାଞ୍ଚଫୁଟ ଏଗାର ଇଞ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ସବ୍ୟସାଚୀ ସ୍ୱାଇଁ ।

ସେ ଏକ ମଧ୍ୟାହ୍ନର ସୂର୍ଯ୍ୟ । ଯାହାର ଆଖିରେ···ଦେହରେ···ଉଷ୍ଣତା ପୂରିରହିଛି । ଦେହରେ ରହିଛି ଅଗ୍ନି । ମନରେ ସବୁଜିମାର ଗହନ ପିପାସା ।

କଲେଜ ବାରଣ୍ଡାରେ କମନ୍ ରୁମ୍‌ରେ ସାକ୍ଷାତ୍ ନିହାରିକା ସହିତ । ନିହାରିକା ଏକ ବସନ୍ତର ମୁଠାଏ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା । ସାମାନ୍ୟ ହସ । ବସନ୍ତର ହାଓ୍ୱାପରି ମୁକୁଳା ହେବାର ଅନୁଚିନ୍ତା ।

ସବ୍ୟସାଚୀ ବହୁ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚର ବିଫଳ ନାୟକ । ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସନ୍ତରେ ସେ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ପାଇଁ ପାଗଳ ହୋଇଛି ମାତ୍ର ପରାଜୟର ଗ୍ଲାନି ଭିତରେ ସେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛି । ଜୀବନର ରାସ୍ତା ସେ ଖୋଜି ପାଇନି । ଜୀବନରେ ଆଘାତ

ବ୍ୟାଘାତ ଭିତରେ କ୍ୟାରମ୍‌ବୋର୍ଡ଼ର ଷ୍ଟ୍ରାଇକର୍ ପରି ଫେରି ଆସୁଛି ରିବାଉଣ୍ଡ ହୋଇ । ତଥାପି ସେଇ ଷ୍ଟ୍ରାଇକର୍ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇଛି । ବହୁବାର ଯାଇଛି ଫେରିଛି ।

ସ୍ମୃତିମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତା'ର କେମିତି ଏକ ଅସମ୍ଭବ ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି । ମାତ୍ର ନିଜ ଭିତରେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ଉପପାଦ୍ୟ ତା'କୁ ପଛକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଛି । ଫେରି ଆସିବା ଭିତରେ ବହୁ ଦୂରରେ ରହିଯାଇଛନ୍ତି ତା'ର ପିଲାଦିନର ସାଥୀ ସୁଷମା । ସୁଷମା ଗୋଟିଏ କୁସୁମିତ ଫୁଲ ପରି ପରସ୍ତ ପରସ୍ତ ଫୁଟି ଚାଲିଛି । ଅଉ କଲେଜ ଜୀବନର ଧାରା···ଅନୁରାଧା···ଗୀତା··· । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଫେରନ୍ତି ମୋଡ଼ର ବିପରୀତମୁଖୀ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପଥିକ । ସେମାନେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଆଗକୁ ଆଗକୁ । ଅଶ୍ୱ ସାମ୍ନାକୁ ମାତ୍ର କ୍ଳାନ୍ତ ଅଶ୍ୱ ପରି ଛୁଡ଼ା ହୋଇଛି ଆଜିର ଗଣିତ ଅଧ୍ୟାପକ ସବ୍ୟସାଚୀ ସ୍ୱାଇଁ······ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ଜହ୍ନ ଉଠି ନାହିଁ । ତାରାମାନଙ୍କର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଆଲୋକରେ ଜାଣି ହେଉଛି ନଈରେ ପାଣି ବହୁଛି । ଚାରିପଟେ ବୁଦ୍‌ବୁଦ୍‌କିଆ ଉପାରଣ୍ୟ । ଚାରିପଟୁ ଦିଶୁଛି ନିହାରିକା ହସୁଛି, କି କଦର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସେ ହସିପାରେ । କି ଅଶ୍ଳୀଳ । କାନକୁ ହାତରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ସବ୍ୟସାଚୀ ସ୍ୱାଇଁ । ଫେରିଯା ନିହାରିକା···ଫେରିଯା··· । ତମେ ଯେମିତି ସରଳ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ତମେ ପ୍ରକୃତରେ ତାହା ନୁହଁ । ତମେ ଜଟିଳ । ତମେ କୁଟିଳ । ତମେ ଅନ୍ୟକୁ କେବଳ ଦଉଡ଼ାଇ ଦେଇପାର ଏବଂ ଖୁବ୍ ସହଜ ଭାବରେ ସେଇ ଦଉଡ଼ୁଥିବା ଲୋକକୁ କ୍ୟାରମବୋର୍ଡ଼ର ଷ୍ଟ୍ରାଇକର ପରି ରିବାଉଣ୍ଡ କରାଇ ପାର ତମେ ନିହାରିକା ···ତମେ ନିହାରିକା··· ।

ସବ୍ୟସାଚୀର କ୍ୱାର୍ଟରକୁ ଅନେକ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ, ଅନେକ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, ଅନେକ ରାତିରେ ଆସିଛି ନିହାରିକା । ନିହାରିକା ମୁକୁଳା ଆକାଶ ପରି ନିଜକୁ ଭସେଇ ଦେଇଛି ସବ୍ୟସାଚୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଠରୀରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାରଣ୍ଡାରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଫୁଲ ଗଛରେ··କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଫୁଲ ତୋଳି ବିଛେଇ ଦେଇଛି ସବ୍ୟସାଚୀ ପରି ଏକ ସହଜ ଅଧ୍ୟାପକର ବିଛଣାରେ ।

ଶୀତ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବି ଅଧ୍ୟାପକ ଉତ୍ତାପରେ ଜଳି ଉଠିଛି ମାତ୍ର ନିହାରିକାର ଅଙ୍ଗୁଳି ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ସାହସ କରିପାରି ନାହିଁ । ନିହାରିକାର ବହୁ ଅବଚେତନ ମନରେ ଅନୁରଣନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରି ନାହିଁ । ଏକ ଅସ୍ଫୁଟ କଳିକା ପରି ସେ ରହିଯାଇଛି, ମାତ୍ର ସେ ପରିଷ୍କାର ବୁଝିପାରିଛି

ନିହାରିକା ମୁକୁଳା ଆକାଶର କଥା । ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝିଛି ସେ ନିହାରିକା ସିମ୍ବଲିକ କଥାର ଅର୍ଥ । ପ୍ରକୃତରେ ନିହାରିକା ଏଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଫୁଲପରି ଖୁବ୍ ମୁକୁଳା… ଖୁବ୍ ଖୋଲାଖୋଲା ।

ଆଜି ଦିନଟା ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ମରଣୀୟ । ସ୍ମରଣୀୟ ପ୍ରକୃତରେ ଆଜିର ମଧ୍ୟାହ୍ନ । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଅପରାହ୍ନ ।

ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ ଆଉ ତା' କ୍ୱାର୍ଟର ଦିଶୁନାହିଁ । ଦିଶୁନାହିଁ ତା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ । ସେ ଆଉ ଫେରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହିଁ । ଥାଉ ତା କ୍ୱାର୍ଟର ସେଇଠି । ଥାଉ ତାର ସମସ୍ତ କୋଠରୀ । ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଏଇ ଉପାରଣ୍ୟ ଭଲ । ଏଇ ଦନ୍ତୁରିତ ଶିଳାଖଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଭଲ । ଭଲ ଆଜିର ସନ୍ଧ୍ୟା । ଭଲ ଆଜିର ଆକାଶ ।

ଶେଷ ବସନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଝାଳ ପୋଛିଲା । ଜୀବନ ସାରା ଖାଲି ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହେବ ତା' ଜୀବନର ଇତିକଥା ।

ମାତ୍ର ନିହାରିକା ଗୋଟାଏ ମୁକୁଳା ଆକାଶ ଯେ ଷ୍ଟ୍ରାଇକରକୁ ରିବାଉଣ୍ଡ କରିବାରେ ସଫଳ ।

ନିହାରିକା ଆସିଲା ଆକସ୍ମିକ ଭାବରେ । ବିସ୍କୁଟ ରଙ୍ଗର ଟେରିକଟ୍ ଶାଢ଼ୀରେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା ନିହାରିକା । ସ୍ଲିଭ୍‌ଲେସ୍ ବ୍ଲାଉଜ୍ ଭିତରେ ସେ ଏକ ଓସ୍ତ ପତ୍ର ପରି ଖୁବ୍ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହେଉଥିଲା । ନାକ ଆଗରେ ଝାଳ । ଦେହରେ ଅଗ୍ନି ଉଦ୍‌ଗିରଣର ସ୍ଫୁରଣ । ଖୁବ୍ ହସୁଥିଲା ସେ । ସେ ହସ ଭିତରେ ଖୁବ୍ ଅତୁଷ୍ଟ ଦେଉଥିଲା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା । ଖଟ ଉପରେ ହଠାତ୍ ବସି ପଡ଼ିଲା । କହିଲା— ଆପଣଙ୍କର ଗଛର କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଖୁବ ଭଲ । ମାତ୍ର ଆପଣଙ୍କ ଟେବଲ୍ ଟା ନିହାତି ଡ୍ରାଇ । ଆସଟ୍ରେ ନାହିଁ । ଫୁଲଦାନୀ ନାହିଁ । ରମ୍, ହୁଇସ୍କି, ସ୍କଚ ପିଇବାରେ ଗ୍ଲାସ ନାହିଁ । ଏଇ ଏକ୍ସ ବନ୍ଧୁମାନେ ଯାହାଙ୍କର ଓଜନ ଆପଣଙ୍କ ଓଜନଠାରୁ ଅଧିକ ସେମାନେ ଖଟତଳେ ରହିବା କଥା ।

କ୍ଷୁଧିତ ପଶୁ ପରି ଶ୍ୱସୁଥିଲା ଗଣିତ ଅଧ୍ୟାପକ ସବ୍ୟସାଚୀ ସ୍ୱାଇଁ । ନିଜକୁ ସମାଲୋଚନା କରୁଥିଲା । ଆର୍ସିରେ ମୁହଁ ଦେଖୁଥିଲା ଏବଂ କହୁଥିଲା—ନିହାରିକା ତମେ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର । ତମେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର । ତମ ରସ୍ଲିଭ୍‌ଲେସ୍ ବ୍ଲାଉଜ୍ ସାଙ୍ଗରେ ଏଇ ବିସ୍କୁଟ ରଙ୍ଗ ଶାଢ଼ୀ ବେଶ୍ ମାନୁଛି । ଏବଂ…ଏବଂ…ଏବଂ…ତାର ଏଇ ଯେଉଁ ମୁହଁ…ହସ ଏବଂ ତମ ଦିଠି ଖୁବ୍ ଭଲ…ହେଁ…ହେଁ…, ହେଁ…ହେଁ…

ଖୁବ୍ ହସିଲା ନିହାରିକା । ମନକୁ ପାଇଗଲା ବୋଧହୁଏ । ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ସବ୍ୟସାଚୀ । ମନ ଭିତରେ ତା'ର ହଜାର ହଜାର ସ୍ୱପ୍ନ ଉଠିଲେ । ଭାବିଲା—ଜୀବନର ଏଇ ଅପରାହ୍ନରେ ହୁଏତ ସଫଳତାର ତୁଙ୍ଗ ଆସନରେ ସେ ଅଧିରୁଢ଼ିତ ହୋଇଯିବ । ଯାଅ ଯାଅରେ ବିଗତ ବସନ୍ତର ନାଷ୍ଟି ଫୁଲମାନେ । ଭୟ ନାହିଁ, ଭୟ ନାହିଁ । ଏଇ ନିହାରିକା ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ ଯାହା-ତଳେ 'ମୋ' ପରି ଏକ ପରାସ୍ତ ପ୍ରେମିକ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି । ଆ···

ଦେହରେ ତା'ର ଅଗ୍ନିର ଝଲକ । ନିହାରିକାକୁ ଲାଗି ବସିଲା । ମୁହଁରେ ହସ । ସଫଳତାର ଅତଯ୍ୟୋଗରେ ହଜିଗଲା ସବ୍ୟସାଚୀ । ଜୀବନରେ ବହୁବାର ହାରି ମଧ୍ୟ ଏଇ ତା'ର ସଫଳତାର ସୋପାନ । କ୍ଷତି କ'ଣ ? କ୍ଷତି କ'ଣ ? ଯାହାହେଉ ଅଶ୍ୱପରି ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ସେ ଆଜି ସଫଳତାର ଶୀର୍ଷାସନରେ ଅଧିରୂଢ଼ ।

ନିହାରିକା ଦେହର ସମସ୍ତ ଫୁଲକୁ ସେ ଦଳି ନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ନିହାରିକା ପାଇଁ ସେ ଆଜି ଅଛୁଛି । ନିହାରିକାର ନାକରେ ଝାଳ । କାହା ତୁଣ୍ଡରେ କଥା ନାହିଁ । ବିସ୍କୁଟ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ଭିତରେ ଜଳୁଛି ନିହାରିକା । ସବ୍ୟସାଚୀ ନିହାରିକାର ଦେହକୁ ଧରି ଢଳି ପଡ଼ୁଛି ।

ମାତ୍ର ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିହାରିକାର ବହୁ ବହୁ ଅଗ୍ନିମୟ ବାକ୍ୟରେ ନିଜେ ପରାସ୍ତ ସୈନିକ ପରି ଫେଡ଼ି ରହିଛି । ନିହାରିକା ଝଡ଼ ବେଗରେ ପଳାଇ ଯାଇଛି ସେଠାରୁ ।

ତେଣୁ ଆଜି ସବ୍ୟସାଚୀ ଏଇ ଅପରାହ୍ନର କ୍ଲାନ୍ତ ପଥିକ । ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୋପାନରେ, ସେ ସଫଳତାର ଦୁଃଖକୁ ଆଉ ସହ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ଜୀବନ ଅପରାହ୍ନର ଆକାଶ ଫେରି ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଚାଲୁଛି । ଭବିଷ୍ୟତ ଅନ୍ଧାର ନିମଜ୍ଜିତ । ଜୀବନଟା କେବଳ ବ୍ୟଥା ଓ ସଫଳତାର ପ୍ରତୀକ । ବିସ୍କୁଟ ରଙ୍ଗର ନିହାରିକା ମଧ୍ୟ ସେଇ ସଫଳତାର ପ୍ରତୀକ । ଏବଂ ସେ ନିଜେ ଏକ ବେଗଗାମୀ ଅଶ୍ୱ । ଯେ କି ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହୁଏ । ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ରହେ । ଏ ଆକାଶ କେତେ ନୀଳ । ଏ ଜୀବନ କେତେ ନୀଳ ।

ଆକାଶ ଅନେକ ଦୂର

ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଗାଡ଼ିର ଗତି କମାଇ ଆଣିଲା ଶ୍ୟାମଘନ । କେବେ ସେ ଜାଣି ଜାଣି ଗାଡ଼ିର ଗତି କମାଇ ନାହିଁ । କାରଣ ବହୁ ପୁରୁଣା ମଡ଼ଗାର୍ଡ଼ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପାର୍ଟଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ଭାବରେ ଶବ୍ଦାୟିତ ହୋଇ ଉଠନ୍ତି ଏବଂ ଶ୍ୟାମଘନକୁ ଭୀଷଣ ଖରାପ ଲାଗେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ତା'ର ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ଗାଡ଼ିର ଗତି କମାଇ ଆଣି ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ଦେବଦାରୁ ଗଛମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବ ।

ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ସେ ଏଇ କଲିକତା ସହରକୁ ଆସିଥିଲା ସେତେବେଳେ ଏ’ ଦେବଦାରୁ ଗଛମାନେ ମାତ୍ର ପୁରୁଷେ ପୁରୁଷେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥିଲେ । ଏବେ ସେମାନେ ଆହୁରି ଅନେକ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଗଲେଣି । ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ପାଏ ନାହିଁ ।

ଶ୍ୟାମଘନକୁ ଦେଖି ସେମାନେ ଯେମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପଞ୍ଜର ପ୍ରାଣରେ ଖେଳି ଉଠିଲା ଅଫୁରନ୍ତ ଶିହରଣ ।

ଶ୍ୟାମଘନ ଗାଡ଼ି ଛିଡ଼ାକଲା । ପୁରୁଣା ହଡ଼ସନ ତା'ର ଦଦରା ଛାତିରୁ ବତାସିଆ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା । ତା'ର ଦୀର୍ଘ ପଚିଶବର୍ଷ ଅତୀତକୁ ସେ ଏମିତି ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଏବଂ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ନେଇ କଟାଇ ଦେଇ ସାରିଛି । ପେଟ୍ରୋଲ ଯେମିତି ତାର ପ୍ରେରଣା ଏବଂ ଧୂଆଁ ତାର ସ୍ମୃତି । ଏ ସ୍ମୃତି ତା' ସବୁଦିନର ସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତର । ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେ ସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତପରି ଏଠାରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ଶ୍ୟାମଘନ । କିଛିପାଦ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଦେବଦାରୁ ଗଛମାନଙ୍କ ତଳେ ଠିଆ ହେଲା । ଉପରକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା । ପାଉ ନାହିଁ । ଗଛମାନଙ୍କ ଦେହରେ ଥରେ ଆରୋହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛାହେଲା । ଆଜି ସେମାନେ ବଡ଼ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ମାତ୍ର ପିଲା ଦିନର ବନ୍ଧୁମାନେ ତ !

ପିଲା ଦିନର ବନ୍ଧୁମାନେ ତା'ର ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ବିଜୟ, ସେ ହେଲା ଇଂଜିନିୟର, କୁଳମଣି ଓଭରସିଅର, ରବି ପୋଲିସ୍, କୈଳାଶ, ନୀରଦ,

ଲଳିତ ହେଲେ ଡାକ୍ତର । କୃଷ୍ଣ ସେ ହେଲା କୋଅପରେଟିଭ୍ ବିଭାଗର ଅଫିସର । ଆଉ କିଛିଦିନ ପରେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏସେ ଯିବେ ବିଦେଶ । ସେଠାରୁ ଫେରିଲେ ସେମାନେ ହେବେ ବଡ଼ ବଡ଼ ହାକିମ । ମାତ୍ର ପଛରେ ରହି ଯାଇଥିବା ବନ୍ଧୁମାନେ ହାତ ବଢ଼ାଇଲେ ପାଇବ ନାହିଁ । ସେଇମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଶ୍ୟାମଘନ ଆଜି ଟ୍ୟାକ୍ସି ଡ୍ରାଇଭର୍ ।

ଶ୍ୟାମଘନ ବି ଚାରିଥର କୁଦାମାରିଲା ଦେବଦାରୁ ଗଛମାନଙ୍କୁ ଛୁଇଁବାକୁ ମାତ୍ର ହାତ ପାଇଲା ନାହିଁ । ପରିଶ୍ରାନ୍ତ ସୈନିକ ପରି ବସି ପଡ଼ିଲା ତା ଟ୍ୟାକ୍ସିର ମଡଗାର୍ଡ ଉପରେ ଓ ଚାର୍ମିନାର ସିଗାରେଟ୍ କାଢ଼ି ଟାଣିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଧୂଆଁର କୁଣ୍ଡଳୀ ଭିତରେ ଦଉଡ଼ୁ ଦଉଡ଼ୁ ସେ ପାଇଲା ତା'ର ହଜିଲା ଅତୀତ । ଦିନେ ଖୁବ୍ ପିଲାବେଳେ ବାଲିଚତରା ବରଗଛ ମୂଳେ ବସି ବିଡ଼ି ଟାଣୁଥିଲା ବୋଲି ବାପା ମାରିଲେ, ମାଷ୍ଟ୍ରେ ମାରିଲେ, ସାଙ୍ଗମାନେ ଥଟ୍ଟା କଲେ···ତା'ପରେ ପାଠ ଛାଡ଼ିଲା । ଆଜି ବହୁବର୍ଷ ପରେ ସେହି ମୂର୍ଖ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଡ୍ରାଇଭର୍ ଶ୍ୟାମଘନ ଚାର୍ମିନାର ଖାଉଛି । ଦିନକୁ ତିନିପ୍ୟାକେଟ ଖାଉଛି । ଶ୍ୟାମଘନ ସରି ଯାଉଥିବା ଚାର୍ମିନାରରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇଲା ।

ଦୂରନ୍ତ ଆକାଶରେ ଜହ୍ନ ଆସିଲାଣି । ରାସ୍ତା କଡ଼ର ନିଅନ୍ ଆଲୁଅ ସବୁ ଜଳି ଉଠିଲାଣି । ବାଦୁଡ଼ିମାନେ ଦେବଦାରୁ ଗଛ ମାନଙ୍କରେ ଚେଁ, ଚାଁ ଚିତ୍କାର ଆରମ୍ଭ କଲେଣି । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଏ ଆକାଶରେ କିଛିନାହିଁ । ଖାଲି ଶୂନ୍ୟ । ନିପଟ ଅବାସ୍ତବ । ସବୁ ଅଛି ଏଇ ପୃଥିବୀରେ । ହସ ଅଛି କାନ୍ଦ ଅଛି । ଦିନ ଅଛି, ରାତି ଅଛି, କେତେ ରାସ୍ତା···କେତେ ଛକ, କେତେ ମୂର୍ଚ୍ଛନା, କେତେ ବେସୁରା । ସେମାନେ କୁହନ୍ତି ଆମେ ମଣିଷ ହେବୁ, ମଣିଷ ହେବୁ, ମଣିଷ । ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କ ତଳେ ଠିଆହୋଇ ଶ୍ୟାମଘନ ଭାବୁଛି । ସେ ବାଦୁଡ଼ି ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା କି ?

ସେ ସବୁ ବହୁତ ଦିନର କଥା ହେଲାଣି । ବହୁତ ଦିନର, ଦୀର୍ଘ ପଚିଶ ବର୍ଷ ଅତୀତର । ଏଇ ପଚିଶବର୍ଷ ଭିତରେ ପୃଥିବୀରେ କେତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟି ଗଲାଣି । ତା ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଛି । ଏଇ ରାସ୍ତାରେ ସେ ଥିଲା କୁଲି । ଏଇଠି ହେଲା ରୋଲର୍ ଡ୍ରାଇଭର୍ । ପୁଣି ଟ୍ରକ ଡ୍ରାଇଭର । ଆଜି ସେ ଟ୍ୟାକ୍ସି ଡ୍ରାଇଭର । ଅନେକ ପାହାଚରେ ଗୋଡଦେଇ ସେ ଆଜି ଉଠି ଆସିଛି ଏତେ ଉଚ୍ଚକୁ । ତଥାପି ସେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇ ନାହିଁ । ଦେବଦାରୁ ଗଛମାନେ ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅନେକ ଉଚ୍ଚ ।

ଗାଁ କଥା ମନେପଡ଼େ ଶ୍ୟାମଘନର । ବିଗତ ପଚିଶ ବର୍ଷର ସେ ହିସାବ ରଖିନି । ଘରେ ବାପା, ବୋଉ ଥିବେ ତ ? ଆଖିରୁ ଲୁହ ଆସିଲାନାହିଁ ଶ୍ୟାମଘନର । ଗାଁ ପାଖର ସେ ମୁଣ୍ଡିଆ ପାହାଡ଼ ଥିବ ? ସେଠି ଯେଉଁସବୁ ଝୁମୁରୁ ଝୁମୁରୁ ହୋଇ ମେଞ୍ଚା ମେଞ୍ଚା କଣ୍ଟେଇ କୋଳି ଗଛ । ଆଃ, କି ସୁନ୍ଦର ସେ ସ୍ଥାନଟା ସତେ ! ସବୁଦିନ ରାତିରେ ସେ ପାହାଡ଼ରେ ପୁଞ୍ଜା ପୁଞ୍ଜା ହୋଇ ଆଲୁଅ ଜଳେ । ଲୋକେ କୁହନ୍ତି ତେରଗୁଣୀ ଆଲୁଅ ଜାଳୁଛି । ଆଃ, ଏ' ନିଅନ ଆଲୁଅଠାରୁ ସେ ଖୁବ୍ ଭଲ ।

ଗଳ୍ପ କଥାକୁ ଯେତେ ପେଲି ଠେଲି ବାହାର କରିଦେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ବାରମ୍ବାର ଫେରି ଆସେ । ଏହି ଫେରି ଆସିବାରେ ଯେମିତି ତାର ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଆନନ୍ଦ । ଯେମିତି ସେ ଅନେକ ଥର ଭାବିଛି ଏ' ବାଟରେ ଆସିବ ନାହିଁ ବୋଲି, ମାତ୍ର କେଜାଣି କେମିତି ଚାଲି ଆସିଛି ।

ଏହିରାସ୍ତା ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ତାକୁ ଆଜି ଯେପରି ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରିଛି, ଗାଁର ଅନେକ ବଙ୍କା ସିଧା ରାସ୍ତା, ଫୁଲ ଓ ଫଳ କେହି ସେପରି ଭାବରେ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରି ନାହାନ୍ତି ।

କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଗାଁରେ ଏବଂ ପଚିଶ ବର୍ଷ କଲିକତାରେ । ତା' ଜୀବନର ଏହି ଦୁଇ ଅନୁଚ୍ଛେଦକୁ ଦୁଇଟି ସମଭାବାପନ୍ନ ନିକିତିରେ ରଖିଲେ ପଚିଶ ବର୍ଷକୁ ସେ ପ୍ରଶଂସା କରେ । ଏଇ ପଚିଶ ବର୍ଷ ତାକୁ ମଣିଷ କରିଛି । ଏଡ଼େବଡ଼ କଲିକତା ସହରରେ ତା'ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ପାରିଛି । ମାତ୍ର ତା' ଗାଁ ଭୂଇଁ ତା' ପାଇଁ ସାମାନ୍ୟ ଟିକେ ସମବେଦନା ଜଣାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତା'ରି ମାଟିରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଥରକୁ ଥର କଚଡାଖାଇ ସେ ଚାଲି ଶିଖିଛି । ଖନି ଖନି ପାଟିରେ କଥା କହି ଶିଖିଛି, ହସିଛି, କାନ୍ଦିଛି । ସତେଇ ଖେଳ, ମିଛି ମିଛି ବାହାଘର, ସବୁ ସେ ଗାଁ ମାଟିରେ ହୋଇଛି, ମାତ୍ର ସେ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ପଳାଇ ଆସିଲାବେଳେ ଗାଁ ଥରେ ମାତ୍ର ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଖିରେ ଚାହିଁଲାନି । ବରଂ ଗାଁ ପାଇଁ ସେ ନିଜେ କାନ୍ଦିଲା । ବାସ୍ ।

ଛାଡ଼ାହେଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ଗୋଡ଼ତଳ ଯୋତାରେ ଅଧାପୋଡ଼ା ସିଗାରେଟ୍‌ଟା ଦଳି ହୋଇଗଲା ।

ତା' ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କେହି ତା' ପାଇଁ ଭାବିବେ ନାହିଁ । କେହି କାନ୍ଦିବେ ନାହିଁ । ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ବିତିଗଲା, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବିବାହ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଅନେକଥର ସେ ଅନେକ ଝିଅଙ୍କ ଅଭିଭାବକଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଛି "ଡ୍ରାଇଭରଟାଏ, ଅସ୍ଥାୟୀ ଜୀବନ । ଆକ୍‌ସିଡେଣ୍ଟ୍‌ରେ ପ୍ରାଣଯିବ ।" ସେହି ଦିନଠାରୁ

ସେ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛି ଯେ ସେ ବିବାହ କରିବ ନାହିଁ । ତା' ପାଇଁ କେହି ଅଦିନରେ ନ କାନ୍ଦୁ… ।

ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ଆଜି ରାତିଟା କାହିଁକି ରୋମାଣ୍ଟିକ୍ ଲାଗୁଛି ତାକୁ । ଏ' ପୁରୁଣା କାରଟି ଯେମିତି ନୂଆ ଲାଗୁଛି । ଗାଡ଼ିଟି ବିଭିନ୍ନ ପାର୍ଟର ଝୁଣ୍ ଝାଣ୍ ଶବ୍ଦକରି ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ତା'କୁ ଲାଗିଲା ସେ ଗୋଟାଏ ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀ ପାଖରେ ବସିଛି । ଏବଂ ଏ' ତା' ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମ । ସେ ଏକ ଛନ୍ଦମୟୀ ଚପଳା ହେମାଙ୍ଗୀପରି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି କେତେ କୋଠା, କେତେ ରାସ୍ତା, କେତେ ଛକ ପାର ହୋଇ । ଏ' ଦଉଡ଼ା ତା'ର ଚିର ନୂତନ ଛନ୍ଦରେଭରା । ଦଉଡ଼ୁଛି ନିତମ୍ବ ନଚାଇ, ବକ୍ଷୋଜ କମ୍ପାଇ ବିଭୋର ଶ୍ୟାମଘନର ହାତ ପଡ଼ିଯାଇଛି କୌଣସି ଏକ କୋମଳ ସ୍ଥାନରେ । ସତେ ଯେମିତି ସେ ଯୌବନଦୀପ୍ତା ଅଶ୍ଳୀଳ ରମଣୀଟି ଲୋଟିପଡ଼ି ଏକ ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ହସି ଉଠିଲା । ତାହା ଏକ ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗୀତ ପରି ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇଗଲା ଚାରିଆଡେ ।

ଶ୍ୟାମଘନ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଏଇ ଜୋଛନା ରାତିରେ ତା' ପ୍ରେୟସୀ ସହିତ ମଧୁର ଆଳାପ କରି ତା' ଦେହର ସମସ୍ତ ଅଙ୍ଗକୁ ସାଥିରେ ଧରି ବୁଲି ବାହାରିଛି । ଏ' ଜହ୍ନ ଏ' ସବୁ ତାରାମାନେ ଖୁବ୍ ହସୁଛନ୍ତି ଜୀବନର ଅସଂଖ୍ୟ ଅପରିତୃପ୍ତ ଅଭିଳାଷ ପରି । ପବନରେ ଆଜି ମଧୁର ସୁରଭି । ବହୁ ପୁରାତନ ଏ' ବିସ୍ମୃତା ରାତିଟା ନୂଆପରି ହସୁଛି ।

ବସାଘର ଆଗରେ ଗାଡ଼ି ଠିଆକଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଚାବିପକାଇ ଭିତରକୁ ଗଲା । ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ବିଛଣା ବିଛେଇ ନେଲା । ଆଜି ସେ ଶୋଇ ଶୋଇ ରାତିସାରା ଭାବିବ । ଏମିତି ତାକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗେ । ଝରକାଟା ଖୋଲିଦେଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ଅଜସ୍ର·ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାପରି ଜୁଆର ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଘରଭିତରକୁ, ଖଟ ଉପରକୁ ଏବଂ ତା'ର ତକିଆ ପାଖକୁ । ତକିଆରେ ମୁଣ୍ଡଦେଇ ଗୋଡହାତ ଲମ୍ବାଇ ବେଶ୍ ଏନ ପରିଚିତା ସ୍ତ୍ରୀଟିପରି ବିଛଣା ଉପରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ସେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଝିଅଟି । ତାକୁ ଉଠାଇ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛାହେଲା ନାହିଁ ଶ୍ୟାମଘନର । ସେ ଶୋଉ ।

ଅବଶ ଲାଗୁଥିଲା ଶ୍ୟାମଘନକୁ । ସେ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ ପ୍ରେମକରିସାରି ଅନ୍ୟ ଏକ ଝିଅକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ।

ହାୟ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟନ୍ତା ଝରକାର ଲୁହା ରେଲିଂଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ସେ ବାହୁନି ବାହୁନି ମୁଣ୍ଡପିଟନ୍ତା । ପ୍ରେମ ତରଙ୍ଗରେ ସନ୍ତରଣ କରି କରି କ୍ଲାନ୍ତ

ହୋଇ ଝର୍କା ସେପଟେ ବସି ରହିଥିବା ପ୍ରେୟସୀ ଜଣକ ଝଣ୍ ଝଣ୍ କରି କାଚଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗି ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ପାଇଁ କାନ୍ଦୁଥାନ୍ତା । ନିଜ ହାତରେ ପୋଛି ଆଣନ୍ତା ତା' ସୀମାନ୍ତର ସିନ୍ଦୁର ବିନ୍ଦୁଟି । ଏବଂ ଏ' ଝର୍କାବାଟେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଚାଲି ଆସିଥିବା ନୂତନ ଯୌବନା ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତା । ନା, ତା'ର ବରଂ ମୃତ୍ୟୁ ନହେଉ ।

ସିଗାରେଟ୍ ପିଇ ଚାଲିଛି ଶ୍ୟାମଘନ । ଆଜି ତା'ର ମନେ ହେଉଛି ସବୁ ସିଗାରେଟ୍ ପିଇଦେଇ ସେ ଅନିଦ୍ରା ରହିବ ।

ଝର୍କାଦେଇ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ଆକାଶର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ସାଗରର ତରଙ୍ଗ କାଟି କାଟି ଅନେକ ବାଦୁଡ଼ି ଉଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । ଏ' ନିର୍ଜନ ରାତିରେ ସେମାନେ ହୁଏତ ଅନେକ ଅଶ୍ଳୀଳ କଥା ହୋଇ ଉଡ଼ି ଯାଉଥିବେ ।

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଝିଅଟି ଦୁଇ ଚାରିଥର କଡ଼ ଲେଉଟାଇ ସାରିଲେଣି । ବୋଧହୁଏ କ'ଣ କିଛି ଚାହୁଁଛି, ଅଥଚ କିଛି କହି ପାରୁନାହିଁ ।

ବାହାରେ କାଚ ଝୁମ୍ ଝୁମ୍ ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଛି । ଏ' କାଚଶବ୍ଦ ତା'ର ଆହ୍ୱାନ । ଯେମିତି ସୁରେଖା ବେଶ୍ୟା ସେଦିନ ଏମିତି କାଚ ଝମ୍ ଝମ୍ କରି ଡାକିଥିଲା ଶ୍ୟାମଘନକୁ । ସୁରେଖା ଆଖିରେ ଆଖିଏ ତୃଷ୍ଣା ରଖି ଚାହିଁ ବସିଥିଲା । ଶ୍ୟାମଘନ ସେଦିନ ପୁରୁଣା ଦୋସ୍ତ ସନାତନ ସହିତ ପ୍ରଥମ କରି ସୁରେଖାର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲା । ସୁରେଖା ବନ୍ଧୁଦ୍ୱୟର ପରିଚୟ ପରେ ତା'ର ଦୁଇଟିଯାକ ଆଶ୍ରୟହୀନ ହାତ ଶ୍ୟାମଘନର କାନ୍ଧ ଉପରକୁ ଲମ୍ବାଇ ଆଣିଥିଲା । ଠିକ୍ ଏହିପରି ପିଲାଦିନେ 'ପତୁ' ଥରେ ଶ୍ୟାମଘନକୁ କୁଣ୍ଢାଇଥିଲା ବୋଲି ବୋଉଠାରୁ ମାଡ ଗାଳି ଖାଇଥିଲା । ମାତ୍ର ସୁରେଖାର ବୋଉ ନଥିଲା ମାଡ ଗାଳି ଦେବାକୁ । ସୁରେଖା କେବଳ ହସିଥିଲା । ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ଅଳସ ବୁଜି ଆଣି ଉତ୍ତପ୍ତ ଓଠଟିକୁ ଶ୍ୟାମଘନର ଓଠ ପାଖରେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚାପି ଦେଇଥିଲା ।

ପିଲାଦିନ ଯାଇଁ କେତେ ପଛରେ । ସେ ଆସି କେତେବଡ ହୋଇଗଲାଣି । ଏତେବଡ ବ୍ୟବଧାନ ମଧ୍ୟରେ ସେ କେବେ ନାରୀର ଦେହ ସ୍ପର୍ଶ ପାଇନଥିଲା । ପତୁ କେତେ ବଡ ହୋଇ ଥିବଣି । ବାହା ହୋଇ ସାରିବଣି । ସ୍ୱାମୀ ତା'ର ପତୁ ବଦଳରେ ପ୍ରୀତି ବୋଲି ଡାକୁଥିବ ।

ଆଜି ସେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଏଇ ପୁରୁଣା ହର୍ଡସନ ଗାଡ଼ିଟି ତା'ର ପିଲାଦିନର ପତୁ ଆଜିର ପ୍ରୀତି କେତେବର୍ଷ ତଳର ସୁରେଖା ବେଶ୍ୟା ଏବଂ ଆଜିର ଏଇ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଝିଅ ।

ଝର୍କାଟା ବନ୍ଦକଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ଦେହ ତାର ଉତ୍ତପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସିଗାରେଟ ଲଗାଇଲା । ଆଜି ତା'ର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ପୁଳା ପୁଳା ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣି ରାତିଟାକୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଶେଷ କରି ଦେବାକୁ । ଏବଂ ସ୍ଥିର କଲା ଏ' ଘରେ ଗୋଟାଏ ମସ୍ତବଡ଼ କୋଳପ ପକାଇ ତା' ପ୍ରେୟସୀ ସହିତ ଟିକେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ବିହାର କରିବ ।

ବାହାରେ ସେମିତି କାଚ ଝମ୍ ଝମ୍ ଶବ୍ଦ । ସତେକି ସେ ଅନାଗତ ଆଲିଙ୍ଗନ ପାଇଁ ଅତିଷ୍ଠ । ଘରଟା ଭିତରେ ନିବୁଜ ଅନ୍ଧାର । ଦର୍କା ଖୋଲିଲା ଶ୍ୟାମଘନ ।

ରାତି ଅନେକ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଆଉ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ପରେ ଶେଷ ହୋଇ ଯିବ । ସିଗାରେଟ୍ ପରେ ସିଗାରେଟ୍ ଖାଇ ଚାଲିଛି ଶ୍ୟାମଘନ । ଏ' ଦୁଇଘଣ୍ଟାର ରାତି କେତେଗଣ୍ଡା ସିଗାରେଟର ଜୀବନ ସହିତ ସମାନ ।

ସେଇ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଆଲୁଅ ଭିତରେ ଦେଖି ପାରିଲା ଶ୍ୟାମଘନ ସେପଟ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ମଣିଷର ଶରୀର ନେଇ ବାହାରି ଆସିଲା । ବଡ଼ ଦ୍ରୁତ ତାର ଗତି । ବଡ଼ କ୍ଷିପ୍ର । ଦେହରେ ପାଇଜାମା ପଞ୍ଜାବୀ । ଠିକ୍ ତା'ରି ପୋଷାକପରି । ତା'ରିପରି ଦେହ । ତା'ରି ମୁଣ୍ଡ ପରି ସେ ଲୋକଟାର ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ଗୁଡ଼ାକ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସେ ନିଶ୍ଚେ ଗୋଟିଏ ଟ୍ୟାକ୍‌ସି ଡ୍ରାଇଭର ହୋଇଥିବ ନଚେତ୍ ହୋଇଥିବ କୌଣସି ଟ୍ରକ ଡ୍ରାଇଭର । ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ସେ ଲୋକଟାକୁ ପାଖକୁ ଡାକିବ ଏବଂ କହିବ ଏଇଠି ବସି ସିଗାରେଟ ଟାଣି ଟାଣି ଏ'ରାତିଟିକୁ ଶେଷ କରିଦେବା । ନଚେତ୍ ଜୀବନର ଆକ୍‌ସିଡେଣ୍ଟ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ! ଫେଁ କରି ହସି ଉଠିଲା ଶ୍ୟାମଘନ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୋକମାନେ କହିଛନ୍ତି ଜୀବନ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଘଟଣା । ମାତ୍ର ତା'ଜୀବନସାରା ଖାଲି ଘଟଣା··· ଘଟଣା । ସେ ଅନେକ ଥର ଭାବିଛି ତା' ଜୀବନରେ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଘଟଣା ଆସନ୍ତା କି, ମାତ୍ର ଖାଲି ଘଟଣା, ଘଟଣା । ପିଚ୍ ରାସ୍ତାପରି ସୁନ୍ଦର ଓ ମସୃଣ ।

ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ଏ ଲୋକଟା । ସିଧା ଯାଇଁ ଗାଡ଼ିର ଦର୍କା ଖୋଲିବା ଉପରେ । ଯେତେ ଡାକଲେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁନାହିଁ । ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ଏ' ଲୋକଟା ଡ୍ରାଇଭର ନୁହେଁ । ଚୋର, ଚୋର··· ।

ଲୋକଟା ଗାଡ଼ିର ଦର୍କା ଖୋଲି ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲାଣି । ମାତ୍ର ସେ ଶୁଣିପାରୁଛି ଗାଡ଼ିର ଅନିଚ୍ଛା ମିଶ୍ରିତ ପୁରାତନ ସ୍ୱର । ପୁରାତନ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ । ଅନ୍ୟ ସାଥିରେ ନଯିବାର ପ୍ରବଳ ଅସହଯୋଗ । ସବୁ ଶୁଭୁଛି ଶ୍ୟାମଘନକୁ । ସେ କରିବ କ'ଣ ?

ସ୍ଥିର ଗାଡ଼ିଟି ଗତିଶୀଳ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ସେ ଭୀଷଣ ମଣିଷଟାର କବଳରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇବାକୁ ଏବେ ବି ତା'ର ଦୁଇ ହାତକୁ ବାଡ଼ାରେ ପିଟୁଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠୁଛି ତା' ପ୍ରେୟସୀର ଚୂଡ଼ୀ ଶବ୍ଦ ।

ଏହା କେବେହେଲେ ଶ୍ୟାମଘନ ସହ୍ୟକରି ପାରିବନାହିଁ । ସେ ଦଉଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ଖୁବ୍ ଜୋର୍‌ରେ···ଖୁବ୍··· । ଆଖିରେ ଲୁହ ଜମି ଜମି ଆସିଲାଣି । ତଥାପି ଦଉଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଯେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଏ' ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ପ୍ରାନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ପବନ ବେଗରେ ଛୁଟିଚାଲିଛି ତା'କାରଟି । ରକ୍ଷା କରିବା ଆଶାରେ ଦଉଡ଼ୁଛି ଶ୍ୟାମଘନ ।

ଆଉ କେତୋଟି ସେକେଣ୍ଡରେ ଶ୍ୟାମଘନ ମୂର୍ଚ୍ଛାଯିବ ହୁଏତ । ଦେହର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଏ' ଦଉଡ଼ିବାରେ ଶେଷ ହୋଇଗଲାଣି । ନାକବାଟେ ଦେଇ ଯେଉଁ ବାୟୁମାନେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲେ ସେମାନେ ସବୁ ଫେରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେଣି । ଏ' ଗାଡ଼ିଟାର ଏତେ ଦଉଡ ? ସେ ଆଉ ପାରିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ କଦମ୍ ମାତ୍ର ସେ ଆଗେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଶାଂତର କେଉଁ ପୁରାଣ ଯୁଗରେ ଚନ୍ଦ୍ର ପଛରେ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଶଶକ ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରି ନେଇଥିଲା । ତା ପରି ଶ୍ୟାମଘନ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବ ସିନା ଆଉ ଦଉଡ଼ି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆଖିରେ ପଲକ ପଡ଼ୁନାହିଁ ଶ୍ୟାମଘନର । ଅତି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଗାଡ଼ି ଛୁଟୁଛି । ସାମନା ଟିକକରେ ଏକ ମସ୍ତବଡ ଦୁର୍ଘଟଣାରୁ ରକ୍ଷାପାଇ ଯାଇ ପୁଣି ଦଉଡ଼ୁଛି । ଆଉ କେତୋଟି ଇଞ୍ଚ ବାଁକୁ ମାଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ ଗାଡ଼ି ସହିତ ସେ ଛତରା ଡ୍ରେଭରର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯାଇଥାଆନ୍ତା ସେ ନଈଟି ଭିତରେ ।

ଏ ଗାଡ଼ି ଯେମିତି ପୃଥିବୀ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରୁଛି । କ୍ରମେ କାର୍‌ର ଝୁଣ୍ ଝୁଣ୍ ସ୍ୱର ହଜି ହଜି ଯାଉଛି । ହୁଏତ ଆଉ କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ।

ଗାଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ଚାଲିଛି । ଶ୍ୟାମଘନ ଦଉଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ବହୁ ଦୂରରେ ସେଇ ଦେବଦାରୁ ଗଛମାନେ ପହରାଦିଆ ପୋଲିସ୍ ପରି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଆଃ—ହଠାତ୍ ଗାଡ଼ିଟା ଗୋଟାଏ ଦେବଦାରୁ ଗଛରେ ପିଟି ହୋଇଗଲା । ଖଡ଼୍ ଖଡ଼୍ ହୋଇ ତା ଦେହର ସମସ୍ତ ଅଳଙ୍କାର ଚୂନା ହୋଇଗଲା ।

ଆଉ ଦଉଡ଼ି ପାରିଲା ନାହିଁ ଶ୍ୟାମଘନ । ଚମକି ପଡ଼ି ଠିଆ ହୋଇଗଲା ।

ଗୃହ ଥରୁଛି । ଦେହ ଅବଶ ଲାଗୁଛି । ଝର୍କା ଓ ଦର୍ଜା ବନ୍ଦ । ମାତ୍ର କବାଟର ଫାଙ୍କ ଦେଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଲୋକ ବେଶ୍ ଅବଲୀଳାକ୍ରମେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରୁଛି । ସକାଳ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଦର୍ଜା ଖୋଲିଲା ଶ୍ୟାମଘନ । କଳା କାର୍‌ଟା ଠିଆ ହୋଇଛି ।

ଗତ ରାତିର ଯେଉଁ ଦୂରନ୍ତ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ମାଟି ଉପରକୁ ନଇଁ ଆସିଥିଲା ସେ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି । ମାତ୍ର ମାଟି ଉପରେ ରହିଯାଇଛି ଏ' କ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବ ଶ୍ୟାମଘନ । ହାତ ବଢ଼େଇଲେ ପାଉନାହିଁ । ଆକାଶ ଅନେକ ଦୂର ।

●

ରବି ମହାନ୍ତି

ରବି ମହାନ୍ତି ଉଦ୍‌ଗତ ଯୌବନର ଉଦ୍ଧାତ ଯୁବକ । ଛୋଟ ଛୋଟ ବାଳ । ଛୋଟ ଆଖି, ବଡ଼ ବଡ଼ ଦାନ୍ତ ଓ ମୁହଁ ସାରା ବସନ୍ତର ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ । ପରିଶେଷରେ ଅନେକ ଛୁମୁଦାନ୍ତ ନଷ୍ଟ । ସେଇ ରବି ମହାନ୍ତି ବାଣୀବିହାରର ପରିଚିତ ଡାକ "ଦାନ୍ତା" ।

ରବି ମହାନ୍ତି ତା'ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଚେଷ୍ଟିତ । ପ୍ରତିଦିନ ମୁଣ୍ଡରେ ସାମ୍ପୁ ଦେବା, ସାବୁନ ଘଷିବା, ଲାକ୍‌ଟୋକାଲାମାଇନ୍ ଲଗାଇବା ଏବଂ ପକେଟରେ ଏକ ଦଶପଇସିଆ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ପାନିଆ ପୂରାଇ ପ୍ରତି ଦଶ ମିନଟ୍‌ରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇବା ତା'ର ଏକ ଅଭ୍ୟାସ ।

ହଷ୍ଟେଲରୁ କଲେଜକୁ ଓ କଲେଜରୁ ହଷ୍ଟେଲ୍ ଦଉଡ଼ିବା'ତା'ର କାମ । ତା'ର ବନ୍ଧୁ ବୋଲି କେହି ନାହାନ୍ତି । ସେ କେବଳ ଏକା ଏକା ବୁଲେ । ମାଗାଜିନ୍ ଷ୍ଟଲରୁ ସ୍ପୋଟସ୍ ମାଗାଜିନ୍ କିଣେ । କବାଟ କିଳିକରି ବସିରୁହେ ।

ଥରେ ଥରେ ରବି ମହାନ୍ତି କାନ୍ଦିବାର ଦେଖାଯାଏ । ମନକଷ୍ଟ କରି ବସି ଥିବାର ଦେଖାଯାଏ । କେହି ପଚାରିଲେ ଅଶ୍ରୁବିଚଳିତ କଣ୍ଠରେ କହେ ଯେ ଖବର ବାହାରିଛି କାପିସ୍ପସ୍ କ୍ଲେର୍ ମୂତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରରେ ପଥର ଅଟକି ଯାଇଛି । କି କଷ୍ଟ, କି ଯନ୍ତ୍ରଣା । ଭଗବାନ ତାକୁ ଭଲ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ରୋବର୍ଟସର ଝାଡ଼ା ସଫା ହେଉନାହିଁ । ଏବଂ ମିହିର ସେନ୍‌କୁ ଶର୍ଦ୍ଦି ହୋଇଛି । ମୁରୁକି ହସା ମାରନ୍ତି । ରବି ମହାନ୍ତି କ ଦୁଃଖ ପାଉଛି ବିଚରା । ସେମ୍ ଷ୍ଟାରର ସ୍ପୋର୍ଟସ୍‌ମ୍ୟାନ୍ ତ ।

ସମୟେ ସମୟେ ସାଙ୍ଗପିଲା ଥଟ୍ଟା କରିବାକୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ପୋର୍ଟସମ୍ୟାନ୍‌ଙ୍କ ନାମରେ ଅନେକ କଥା କୁହନ୍ତି । ରବି ମହାନ୍ତି ଯଦି ଜାଣିପାରେ ଯେ ଏମାନେ ଥଟ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ହଠାତ୍ ରାଗିଯାଏ । ମୁହଁର ବସନ୍ତ ଚିହ୍ନଗୁଡ଼ାକ ଆହୁରି ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ । ଭଙ୍ଗା ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ାକ ଆହୁରି ବିକଟାଳ ଦେଖାଯାଆନ୍ତି । ତା' ପରେ ସେ ବକ୍ତୃତା ଆରମ୍ଭ କରେ—ତମେ ସବୁ ମାଇଚିଆ । ମାଇଚିଆ ମାନେ ସ୍ପୋର୍ଟସ୍ କଥା କ'ଣ ବୁଝିବେ ? ତମେ ସବୁ ଝିଅଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼େଇବ । ନୋଟ୍ ଦବ । କଲେଜ ବାରଣ୍ଡାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଗପ କରିବ । ମାତ୍ର ଜାଣ ଝିଅମାନେ

ସ୍ପୋର୍ଟସ୍‌ମ୍ୟାନ୍‌ଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୁଅନ୍ତି । ଚାଲ ଦେଖିବ ମୋ ଟ୍ରଙ୍କ୍‌ଭିତରେ କେତେ ପ୍ରେମଚିଠି । କାହା ପାଖକୁ ଚିଠି ଦେବ କାହା ପାଖକୁ ନଦେବ ଠିକ୍ କରି ପାରୁ ନାହିଁ ।

ସାଙ୍ଗମାନେ ହସି ଉଠନ୍ତି । କହନ୍ତି—ତୁ ଗୋଟାଏ କେଉଁଦିନ ସ୍ପୋର୍ଟସ୍‌ମ୍ୟାନ୍ ହେଲୁ ବେ । ଆଉ କେହି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ—କେବଳ ସେଇ ଝିଅମାନେ ଜାଣିଲେ ? ଧୁତ୍ ବେ ଦିନା । ରବି ମହାନ୍ତି ରାଗିଯାଏ. ଦଉଡ଼ିଲାପରି ଚାଲିଯାଏ । ତା' ପଛରେ ପିଲାମାନେ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠନ୍ତି । ଗଲା,, ଗଲେ ରେସ୍‌ରେ ଚାରି ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେଥିଲା ଜଣେ । ସେଇଦିନଠାରୁ କହି ବୁଲୁଛି ସ୍ପୋର୍ଟସ୍‌ମ୍ୟାନ୍ । ବେ ରବି ! ଆରେ ଏ' ଦଶଜଣ ଝିଅ ଚିଠି ଆଣିଛନ୍ତି ନେଇଯା । ପ୍ରେମିକ ପୁରୁଷ ଏକ । "ପକ୍‌ସ ଷ୍ଟକେଡ୍ ବ୍ରେକନ୍ ଝିଅ...ହିପ୍ସ୍ଥାପ୍ ପ୍ରେମିକ ସାଜୁଛି ।

ତେଣୁ ରବି ମହାନ୍ତିର ବନ୍ଧୁ କେହି ନାହାନ୍ତି । ତା'ର ଅସଲ ରୂପ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ସେଇଥିପାଇଁ ସେ ଅଚିହ୍ନା ଲୋକ ପାଖରେ ନିଜର ଜ୍ଞାନ ଗରିମା ଦେଖାଏ । ଡାଇନିଂ ହଲକୁ ସେ ଶେଷରେ ଯାଏ ଖାଇବାକୁ । କାରଣ ପିଲାମାନେ ତାକୁ ଥଟ୍ଟା କରନ୍ତି ସେ ବେଶି ଖାଏ ବୋଲି । ବହୁଥର ସାମ୍ନାରେ ପିଲାମାନେ କହିଦେଇଛନ୍ତି, ପେଟୁ ମହାରାଜ ଆସିଲେ । ରବି ମହାନ୍ତି ତିନିଜଣଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ଏକା ଥରକେ ଖାଏ ।

ରବି ମହାନ୍ତି ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ପାଠ ଶେଷ କଲା ସେଥିରେ ସମସ୍ତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ପାଇଲେ । ସେଇ ଦିନଠାରୁ ସେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଲାବେଳେ କହିଉଠେ ମୁଁ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ।

ହଷ୍ଟେଲରୁ ଯେ ଯୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ, ମାତ୍ର ରବି ମହାନ୍ତି କୁଆଡ଼େ ଗଲା ନାହିଁ । କୁଆଡ଼େ ବା ଯିବ ? ଏଇ ନୀଳ ଆକାଶ ତଳେ ବିଛେଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବାରଣ୍ଡା ହେଉଛି ତାର ଘର । କେଉଁ ଦୂର ମଫସଲରେ ତାର ଯେଉଁ ଛୋଟିଆ ଘର ଖଣ୍ଡିକ ଅଛି, ସେଠାରେ ଅନାଟନର ତାଣ୍ଡବ ଚାଲିଥିବ । ଯେଉଁ ଜମିଦାର ଦୟାକରି ପାଠ ପଢ଼େଇଲେ, ତାଙ୍କ ଟଙ୍କା ବା ଶୁଝା ହେବ କେମିତି ? ସରକାରୀ ଋଣଟଙ୍କା ଯାହା ଥିଲା ସେଇଥିରେ ବାଣୀବିହାରରେ କେତେମାସ ଚଳିଗଲେ ଯାଏ ।

ଛ' ମାସିଆ ଚାକିରିଟାଏ ପାଇ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେକଲା ରବି ମହାନ୍ତି । ସାରା ଓଡ଼ିଶା ବୁଲି ହେବ । ଝିଅ ଯିବେ । ରବି ମହାନ୍ତି ଖଣ୍ଡେ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ପ୍ୟାଣ୍ଟସାର୍ଟ

ତିଆରି କରାଇଦେଲା । ଭଲ କାମ କଲେ ଦିଲ୍ଲୀ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ଭଲ କାମ କଲେ ଆମେରିକା । ଆମେରିକାରେ ଭଲକାମ କଲେ ? ଆଉ ଭାବି ପାରିନାହିଁ ରବି ମହାନ୍ତି । ଭଙ୍ଗାଦାନ୍ତ ଦେଇ ଭାବନାଗୁଡ଼ାକ ଫସ୍ ଫସ୍ ବାହାରିଯାଏ । ତାର ଯେଉଁ ଦୁଇଟା ସୁନାମୁଦି ଥିଲା, ତାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଆଉ କିଛି ପିତଳ ମିଶାଇ ମେଡ଼ାଲ୍ କଲା । ଏବଂ ଗୋଟିଏ କରେ ଲେଖା ଥିଲା ଜୁନିୟର ଅଲମ୍ପିକ୍ ଦୌଡ଼ରୁ ଟୋକିଓରେ ପ୍ରଥମ ପୁରସ୍କୃତ । ଅନ୍ୟଟିରେ ଲେଖା ଥିଲା—ଷୋଳଶହ ମିଟର ଦଉଡ଼ାରେ ସାନ୍ଫ୍ରାନସିସ୍କୋରେ ପ୍ରଥମ ପୁରସ୍କୃତ । କିଏ ଭିତର କଥା ବୁଝିବ । ଝିଅଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ମୁଗ୍ଧ କଲେ ଗଲା ।

ରବି ମହାନ୍ତି ଖୁବ୍ ଭଲ ହସିପାରେ । ହସିଲେ ଖେଁ ଖେଁ ଶୁଭେ ଓ ସାମ୍ନା ଲୋକଉପରେ ଛିପ ପଡ଼େ । ମୁରୁକିହସା ଦେଲେ କାନ୍ଧଲପରି ଦିଶେ । ତାର ସେ ମୋଟା ମୋଟା ଓଠ ଦୁଇଟା ଫୁଲି ଫୁଲି ଉଠେ । ଆହୁରି ଅସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଏ ରବି ମହାନ୍ତି । ତଥାପି ସେ ପ୍ରତି ଦଶ ମିନିଟ୍ରେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ପାନିଆରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇବା ବନ୍ଦ କରେନାହିଁ ।

ଟୁର୍ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଜିପ୍ ଚଢି କେତେ ସ୍ଥାନକୁ ବୁଲିବାକୁ ହେଲା । ବିଭିନ୍ନ ବ୍ଲକ୍ । ବିଭିନ୍ନ ଥାନା । ବିଭିନ୍ନ ପରିବେଶ । ବିଭିନ୍ନ ଗଳ୍ପ...... ।

ରବି ମହାନ୍ତି ଅନୁଭବ କଲା, ଗ୍ରୁପ୍ ଭିତରେ ଆଠଜଣ ସଭ୍ୟ ଓ ସଭ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମାତ୍ର ଜଣେ ଅଛି ଯେକି ଦୁଃଖ ବୁଝେ । ଅନେକ ସମୟରେ ସିଝା ଅଣ୍ଡା, ମାଂସ ତରକାରୀ ଓ କଫିକପେ ରବିକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଛି । ସେଇ ନିମୋଖି କୁନ୍ଦିମ ଫିଗରର ଏକମିକ୍ ଝିଅ ଉମା । ଉମା ଏକ ବିଫଳ ବସନ୍ତର କେଣ୍ଡାଏ ବକୁଳ ସ୍ତବକ । ସକାଳର ରଜନୀ ଗନ୍ଧା । ତଥାପି ତାର ବାହୁରେ ପେଟେଇ ପଡ଼ିଛି ରବି ମହାନ୍ତି । ପକ୍ସ ଷ୍ଟେଡ଼ ବ୍ରୋକନ୍ ଟିଥ୍ । ସବୁବେଳେ ନିଜକୁ ଏକ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ସ୍ପୋର୍ଟସ୍ମ୍ୟାନ୍ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଇଛି । ନିଭୃତରେ ଉମାସହିତ କଥା ହୋଇଛି । ଅଜାତ ଭାବରେ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ବୋଲି ସେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛି ।

ଉମା ମୁରୁକି ହସା ମାରେ । ପୁରୁଷ ଗୁଡ଼ାକ ପ୍ରକୃତରେ ବୋକା । ମାତ୍ର ସବୁଠାରୁ ବେଶି ବୋକା ଅସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ । ଅସୁନ୍ଦର ମ୍ଲେଚ୍ଛ ପୁରୁଷ ରବି ମହାନ୍ତି ମୋର କିଙ୍କର ପରି ତୁ କାମକର । ମତେ ପାଇବାର ଆଶା ରଖ । ଏମିତି କେତେ ମତେ ଆଶାକରି ମନର ପିଞ୍ଜରା ଝୁଲାଇ ବସିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୂନ୍ୟ ପଞ୍ଜୁରୀକୁ ଚାହିଁ ଥିବେ । ମିଠା କଥା କହି କାମ କରିଦେଲେ ହେଲା ।

ଛଳନା କରେ ଉମା । ଖୀରସ୍ତାନୀ ଝିଅ । ସର୍ବ କନିଷ୍ଠ ଧର୍ମ ପରି ସେ ଘରର ସର୍ବ କନିଷ୍ଠ । ନିଜକୁ ଆହୁରି ଆହୁରି ଅଳ୍ପ ବୟସ୍କା ଜଣେଇବାକୁ ସେ ଡବଲ୍ ବେଣୀ ପକାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ କଥା କହେ । ବାଇବେଲ୍ ପଢ଼େ । ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲଙ୍କ ପରି ଚାଲେ ଓ ଛୋଟ ପିଲଙ୍କ ପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରେ । ମାତ୍ର ସେତେବେଳକୁ ତା'ର ସାନ ଭଉଣୀ ବିବାହ କରିସାରି ଥାଏ । “ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ରାସ୍ତା”, “ଯୀଶୁ ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ” ଏହିପରି ଅନେକ ଚିକ୍କଣ କାଗଜସବୁ ବାଣ୍ଟେ । ଝାଡ଼ା ଫେରିବା ସମୟରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗାଏ । ଗାଧୋଇଲା ବେଳେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଗାଏ ଓ ଖାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଆଖି ବୁଜି ଶୂନ୍ୟକୁ ମୁହଁ କରେ ।

ପ୍ରତିଦିନ ତା ପାଖକୁ ଚିଠି ଆସେ । ପ୍ରଦୀପ ଭାଇ, ବଡ଼ ଭଉଣୀର ଦିଅର । ମାମୁଁଙ୍କ ପଡ଼ିଶା ଘର ବିନୋଦ, ପଢ଼ା ସାଥୀ ସୀତାଂଶୁ ଏବଂ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ସବୁବେଳେ ଦେଖା ଦେଉଥିବା ଅମରେଶ, ଆଲ୍‌ଫ୍ରେଡ୍ ବେହେରା, ସାମୁଏଲ ଗୋଲ୍ଡଏତ, ଫ୍ରାଙ୍କଲିନ୍ ମଲିକ ଇତ୍ୟାଦି । ଚିଠି ପଢ଼େ । ଉତ୍ତର ଦିଏ । ରାତି ଅଧରୁ ଉଠି ସୁନ୍ଦର ଅକ୍ଷରରେ ଚିଠି ଲେଖେ ।

ସକାଳ ହେବା କ୍ଷଣି ନୂଆ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଥିବା ଭଙ୍ଗା ଦାନ୍ତର କୁତ୍ସିତ ପୁରୁଷ ରବି ମହାନ୍ତି ଗମ୍ଭୀରତମ କୂଅରୁ ବାଲ୍‌ଟି ବାଲ୍‌ଟି ପାଣି କାଢ଼ି ଉମାର ଝାଡ଼ାଯିବା, ଦାନ୍ତ ଘଷିବା ଗାଧୋଇବା ଇତ୍ୟାଦିର ପ୍ରୟୋଜନ ସମାପ୍ତ କରେ । ବେଳେ ବେଳେ ଉମାର ଶାଢ଼ୀ ଧୋଇବା, ବିଛଣା କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ କରିଦିଏ । ଉମା ମନେ ମନେ ମୁର୍କିହସା ମାରେ । କି ବିକଳ ଏଇ ଲୋକଟା । ନାରୀର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପାଇବାକୁ କି ବ୍ୟଗ୍ର, କି ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମ ଉପରେ ରବି ମହାନ୍ତି କୁହେ—ସବୁ ଧର୍ମଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାନବିକ ଧର୍ମ, ହଜାର ଜାତିପ୍ରଥା । ମାତ୍ର ଆପଣଙ୍କ ଧର୍ମରେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଜାତି । ମଣିଷ ମଣିଷ ଜାତି । ମଣିଷକୁ ମଣିଷ ଭାବେ ଚିହ୍ନି ହୁଏ ଏଇ ଧର୍ମରେ । ଦେଖନ୍ତୁ ଆମ ଧର୍ମ ଭିତରେ ଆମେ କେତେ ପିଷ୍ଟ । ସ୍ୱାଧୀନତା ନାହିଁ, ବନ୍ଧନ, ଶୃଙ୍ଖଳ, ବିବାହ କରିବାକୁ ଯାହାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବ ତାହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାପ ମା'ଙ୍କର ଅନୁମତି ଦରକାର । ସେମାନେ ବାଛିବେ । ସ୍ୱାଧୀନ ମତକୁ କିପରି ଭାବରେ ଉପେକ୍ଷା କରାଯାଇଛି । ପୁଣି ଯୌତୁକ ପ୍ରଥା । ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ । ମଣିଷର ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ଅନେକ କୁହନ୍ତି ଯେଉଁ ଭାରତବର୍ଷରେ ଯେଉଁମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ହାଡ଼ି, ପାଣ, କଣ୍ଡରା, ଛୋଟ ଜାତି । ଛତରଖିଆ । ମାତ୍ର ମୁଁ ସେସବୁ ବିଶ୍ୱାସ କରେନାହିଁ । ଜାତି ଗୋଟାଏ କଣ ? ମଣିଷର

ଜାତି ହେଉଛି ମଣିଷ । ଆପଣଙ୍କର ଧର୍ମର ପୁଅ ଝିଅମାନେ କେତେ ସ୍ୱାଧୀନ କେତେ ଫ୍ରି । ଯାହା ଚାହିଁବେ ତା' କରିପାରିବେ । ମାତ୍ର ଆମେ ପାରୁନା, ଆମେ ନିରୁପାୟ ।

ଉମା ଖୁସିହୁଏ । ମନେ ମନେ ଭାବେ ଏହି ନିରୁପାୟ କୁତ୍ସିତ ପୁରୁଷଟି ନିଜ ଧର୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଘୃଣା କରିପାରେ । ବାପ ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଉପେକ୍ଷା କରିପାରେ । ସ୍ୱାର ନୀତି ନାହିଁ । କ୍ଷତି କଣ ? ଏମିତି ଏମିତି ସମୟ କଟିଗଲେ ଯାଏ । ଚାକର ପରି ସବୁ କାମ କରି ଦେଉଛି । ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ତାର ମନୋବୃତ୍ତି ନୁହେଁ । କେବଳ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପାଇବାର ଲାଳସା ।

ରବି ମହାନ୍ତି କ୍ୟାମେରା କିଣିଛି । କାନ୍ଧରେ ପକାଇ ସବୁବେଳେ ବୁଲେ । ଏବଂ କୁହେ ମତେ ଭଲ ଫଟ ଉଠାଇ ଆସେ । ବାଣୀବିହାରରେ ଜୟନ୍ତୀ, ଭରତୀ, ବୀଣା, ରେଣୁ, ପୁଷ୍ପା ଏମାନେ ସବୁ ଫଟୋ ଉଠାଇଛନ୍ତି । ଝିଅମାନେ ସବୁବେଳେ ଡାକନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ପୋଜ୍‌ରେ ଫଟୋ ଉଠାନ୍ତି । ବେଳେ ବେଳେ ଚିଠି ଦିଅନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେମାନେ ଭଲ ଝିଅ ନୁହଁନ୍ତି । ହୃଦୟ ନାହିଁ ତାଙ୍କର ।

ପ୍ରତିଦିନ ଉମା ପାଇଁ ରବି ଲଜେନ୍‌ସ ଆଣେ । ଉମା ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦିଏ । କୁହେ—ଆଁ କର । ପାଟିରେ ଦେବି । ଉମା ଆଁ କରେ । ରବି ତା ପାଟିରେ ଦିଏ । ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୁଏ ।

ଉମାର ଜନ୍ମଦିନ । ରବିକୁ ଏକାନ୍ତରେ କହିଥିଲା—ଆପଣ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଆମ ଘରକୁ ଯିବେ । ମୋର ଜନ୍ମଦିନ । ରବି ମହାନ୍ତି ତା' ବସନ୍ତ ଜର୍ଜ୍ଜରିତ ମୁହଁରୁ ଦାଢ଼ି ସଫାକରି ବସନ୍ତ ମାଳତୀ ଲଗାଇ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ପାନିଆରେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ରିକ୍‌ସାରେ । ବଜାରରୁ ରେଲେକ୍ସ ଶାଢ଼ୀ, ସ୍ଲିଭ୍‌ଲେସ୍ ବ୍ଲାଉଜ, ଦୁଇପଟ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଚୁଡ଼ି ଓ ଖଣ୍ଡେ ରୁମାଲ, ଗୋଟାଏ ଏସେନ୍‌ସ ଧରି ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା । ଉମା ଘରେ ତା'ପରି ଆଉ ଚାରି ଛ'ଜଣ ଯୁବକ ଖୁବ୍ ହସାହସି ହେଉଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଝିରେ ବସି ଉମା ସିନେମା ଗୀତ ଗାଉଥିଲା । ସେମାନେ ସବୁ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ । ସମୟେ ସମୟେ ସେମାନେ ଉମା ପାଟିରେ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅଉଥିଲେ ଓ ଉମା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପାଟିରେ ସିଗାରେଟ୍ ଧରାଇ ଏକା ଧଙ୍ଗେ ଅଗ୍ନି ସଯୋଗ କରୁଥିଲା । ଉମା ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା । ତା'ର ଗୋରା ଗାଲ ଉପରେ ଚନ୍ଦନର ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଟିପା । ଆଖିରେ କଜ୍ଜ୍ୱଳ । ଲାଲ ଶାଢ଼ୀ, ଲାଲ ସ୍ଲିଭ୍‌ଲେସ୍ ବ୍ଲାଉଜ ।

ବନ୍ଧୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ରବି ପର୍ଦ୍ଦାର ବାହାର ପଟେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଶେଷରେ ଭିତରକୁ ପଶିଲା । ଯୁବକମାନେ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ରବି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଘର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ହାତରେ ପ୍ରେଜେଣ୍ଟେସନ୍ ପୁଡ଼ିଆ । ଉମା ଗୀତ ଗାଉଥିବାରୁ ଦେଖି ପାରି ନାହିଁ । ଯୁବକମାନେ କହୁଥିଲେ—ଏ ଦନ୍ତା କିଏ ବେ ?

ଉମାର ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାହେଲା ରବିର । ସେ ପୁଡ଼ିଆ ଭିତରକୁ ନେଲେ ଏବଂ କହିଲେ ଉମା ଆସି ଖୋଲିବ । ତା' ବନ୍ଧୁମାନେ କେହି ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ପ୍ରେଜେଣ୍ଟେସନ୍ ଆଣି ନାହାନ୍ତି । ଚାକରକୁ କହିଲେ—ରବି ତ ଚା' ବା କଫି ପିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଦୁଇଟି ସନ୍ଦେଶ ଆଣ । ରବି ସେତିକି ଶେଷ କରି ପଦାକୁ ଆସିଲା । ବାହାରେ ଫାଙ୍କା ଆକାଶ । ଶୀତୁଆ ପବନ । ଖୁବ୍ ମଜା ଲାଗୁଛି । ଦୁଃଖ ସବୁ ଭୁଲି ହୋଇଯାଏ । ଉମା ସହିତ ଦେଖା ନହେଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ? କାଲି ଦେଖାହେବ । ଝିଅ ପାଇଁ ଲୋକମାନେ କେତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଅପମାନ ସହୁଛନ୍ତି । ତଥାପି ଆଗେଇ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ସେ କେବେ ପଛେଇ ଯିବ ନାହିଁ । ଉମା ତା' ମନ ଅକାଶର ଚନ୍ଦ୍ର । ତା' ବୟସ ବସନ୍ତର ଗୋଟିଏ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ସ୍ତବକ । ସେ କେବେ ଛାଡ଼ି ପାରିବ ନାହିଁ । ଉମା ତା' ଜୀବନର ସାଥୀ । ବୟସର ସାଥୀ ଓ ପ୍ରେରଣା ଦାୟୀ ।

ଚାକିରି ସରି ଆସିଲା । ଆକାଶରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନିର ବର୍ଷଣ । ସବୁ ଫାଙ୍କା ଫାଙ୍କା ସବୁ ଅସହାୟ । ବ୍ୟସ୍ତ ବସନ୍ତ ଆଉ ମନେ ପଡ଼େନା । ବିବ୍ରତ ବର୍ଷା ବି ମନେ ପଡ଼େନା । ମନେପଡ଼େ କେବଳ ଉମା । ତା'ର ଭୁରୁ, ତା'ର କୁଣ୍ଡଳ ଓ ସଲଜ୍ଜ ଆଖି ତଳେ ଅକୁହା କାହାଣୀର ଇସାରା ।

ଉମା ଦିନେ ଛଳନା କରି ବହୁତ ଦୁଃଖଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲା—ଏବେ ଆମେ ଦୂରେଇ ଯିବାର ସମୟ ଆସିଲାଣି । ତମେ ଭଲ କାମ କରୁଛ ବୋଲି ଉପରିସ୍ଥ କର୍ମଚାରୀ ଖୁବ୍ ଖୁସି । ତମେ ଦିଲ୍ଲୀ ଯିବ । ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଆମେରିକା । ମତେ ଆଉ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବ । ଏତିକି ଶୁଣି ରବି ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା । କହିଲା—ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଭୁଲି ପାରିବ ନାହିଁ । ତମେ ମୋ ଜୀବନରେ ବସନ୍ତ ଆଣି ଦେଇଛ । ଜୀବନକୁ ମଧୁମୟ କରିଛ । ଦିଲ୍ଲୀ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଏଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ରହିବ ଏବଂ ତୁମ ଘରଆଡ଼େ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ । ମନକଷ୍ଟ କରିବ ନାହିଁ । ଦିନେ ଯେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଦୁଇଟି କପୋତ ଭଳି ଆକାଶରେ ଘୁରି ବୁଲିବା, ଏ ଆଶା ମୋର ଅଛି । ଚଞ୍ଚୁରେ ଚଞ୍ଚୁ ରଖି ଆମେ କେତେ ଯୁଗର ସ୍ୱପ୍ନ

ଦେଖିବା । ଏଇ ଦୀର୍ଘ ବିଚ୍ଛେଦର ମର୍ମନ୍ତୁଦ ଦିନରେ ମୁଁ ତମ ହାତରେ ଏଇ ଗଳ୍ପଟି ବାଛି ଦେଉଛି ଉପହାର ସ୍ୱରୂପ । ଏହାର ଶବ୍ଦ ଭିତରେ ତମେ ମୋ ହୃଦୟର ସ୍ପନ୍ଦନ ବୁଝି ପାରିବ ।

ରବି ମହାନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଉପରିସ୍ଥ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଘରକୁ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ସେମାନଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଧରି ଧରି ସେମାନେ ନାହିଁ କଲେ । ରବି ମହାନ୍ତି ଏବେ ମଧ୍ୟ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅଛି । ହୋଟେଲରେ ଖାଏ । ସାଂପ୍ତ, ବସନ୍ତ ମାଳତୀ ବା ଲିନ୍‌ଟୋ କାଲମାଇନ୍‌ ସରିଗଲାଣି । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଉମା ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖେ ଉମା କାହା ସହିତ ଚର୍ଚ ଯାଇଛି ଓ କାହା ସହିତ ସିନେମା ଯାଇଛି । ତା'ଘରର ଚାକର ଟୋକା ମୁରୁକିହସା ମାରେ । କହେ—ତମେ କାହିଁକି ଏତେ ଦଉଡ଼ୁଛ ।

ରବି ମହାନ୍ତି ଫେରି ଆସେ । କେତେଗୁଡ଼ାଏ ଉତ୍ତେଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିନଗୁଡ଼ିକର ସ୍ମୃତି ଆଖି ଆଗରେ ନାଚିଯାଏ । କ'ଣ ପାଇଁ ସେ ଆଜି କୌଣସି ପ୍ରିୟ ପାଖରେ ଆଦରଣୀୟ ହୋଇ ପାରୁନି । ରାସ୍ତା ଉପରେ ଛିଡ଼ା ହୁଏ । ଅଗକୁ ଚାହେଁ । ରାସ୍ତା ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ଆକାଶ ସହିତ ମିଶି ଯାଇଛି । ଆକାଶରେ ତାରା, ସହରରେ ବିଜୁଳି ଆଲୋକ । ରିକ୍‌ସାରେ ଯୁବକ ଯୁବତୀ, ଯୁବତୀ, ଯୁବକ । ମଝିରେ ମଝିରେ ସେଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ରେଲ ହୁଇସିଲ୍‌ର ଚିତ୍କାର—ମୁଁ···ମୁଁ ।

ରବି ମହାନ୍ତି ଭାବେ କାହାର ସ୍ଥିତି କେଉଁଠି ? ଏ ପୃଥିବୀଟା ଗୁଡ଼ାଏ 'ମୁଁ'ର ସମାହାର । ଗୁଡ଼ାଏ ବୃତ୍ତ । ଗୁଡ଼ାଏ ପରିଧି ।

●

ସକାଳ

ସନୀଲଟା ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ବନ୍ଦ ଘରର କାନ୍ଥସାରା । ପରିଷ୍କାର ହୋଇଗଲା ଘରର କଡ଼ିବର୍ଗା, ମଶାରି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କ୍ୟାଲେଣ୍ଡରର ଛବି ଓ ପାଖରେ ଶୋଇଥିବା ମିନି ଅପା । ଛି, ମିନି ଅପାଟା ଭାରି ଅଳସେଇ । ସକାଳ ହୋଇଗଲାଣି, ଅଥଚ ତାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିନି । ଏ ବର୍ଷ ପୁଣି ତାର କୁଆଡ଼େ ମସ୍ତବଡ଼ ପରୀକ୍ଷା ଓ ସେଥିରୁ ପାଶ୍ କଲେ ସେ କଲେଜ ଯିବ । ତଥାପି ତାର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ।

ଶୋଇଥାଉ ! ନିଜେ ତ ଶୋଇବ ପୁଣି ମତେ ଗାଳିଦେବ । କହିବ ପାଠ ପଢ଼ୁନୁ । ଖାଲି ବୁଲୁଛୁ କାହିଁକି । ମୁଁ ମୋର ବୁଲିଲେ ତା'ର କଣ ଗଲା । ସେ ନିଜେ ତ ପୁଣି ବୁଲୁଛି । ବାପା କହୁଥିଲେ, ଏ ବର୍ଷ ପାଶ୍ କରିଗଲେ ଅପା ସାଙ୍ଗରେ ହାଇସ୍କୁଲ ଯିବ ।

ଆଉ ଶୋଇ ହେବନାହିଁ । ଏଥର ଉଠିବି । ମାତ୍ର ମିନି ଅପା ଘୋର ନିଦରେ ଶୋଇ ମୋ ଉପରେ ଗୋଡ଼ହାତ ପକେଇ ଦେଇଛି । ସକାଳକୁ ପୁଣି ତାର ବେଶି ନିଦ । ଏତେ ଗରମରେ ସେ ଶାଢ଼ୀ, ବ୍ଲାଉଜ, ତା ତଳେ ପୁଣି କ'ଣ ଗୋଟାଏ ପିନ୍ଧିଛି । ଏତେ ପିନ୍ଧିକର ମଧ୍ୟ ସବୁ ଖୋଲିଯାଉଛି । ମିନି ଅପାର ଦେହଟା ଭାରି ଗରମ । ସବୁବେଳେ ମତେ ପାଖରେ ଶୁଆଇବ । ବୋଉକୁ କହିବ ମତେ ଏକା ଡର ମାଡ଼ୁଛି । ଦିଲୁ ମୋ ପାଖରେ ଶୋଇବ । ସେଇ ଦିନ ଠାରୁ ମୁଁ ତା'କଡରେ ଶୁଏ । ଶୀତଦିନେ ଯଦି ମୁଁ ଉଠିପଡ଼େ, ସକାଳକୁ ପୁଣି ମତେ ଟାଣିନେଇ ରେଜେଇ ତଳେ ଶୋଇପଡ଼ିବ । ଗୋଡ଼ ହାତ ଲଦିଦେବ ।

ମିନି ଅପା ଭାରି ଖଣ୍ଡେ । ମୁଁ ତାର ଚାକର କି । ସେ ଗୋଡ଼ହାତ ଲଦିବ । ଆଉ ମୁଁ କିଛି ନକହି ସହିଯିବି । ମନ ହେଉଛି ତା ଗାଲରେ ଦି ଚିମୁଟା ମାରିବି । କିନ୍ତୁ କି ସୁନ୍ଦର ତା ଗାଲ । ଲାଲ ଟୁକୁ ଟୁକୁ ଓଠ । ବନ୍ଦ୍ ଆଖି । ଭ୍ରୁଢରେ ବିଧା ମାରନ୍ତି, ହେଲେ ଛି...... । ଅଉ ବା କୋଉଠିକି ମାରିବି । ଚାନ୍ତ ସେ ତ ଶୋଇଛି । ମୁଁ ଆଉ ଟିକିଏ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ କ୍ଷତି କଣ ? ଏଥର ମିନି ଅପାର କୋଳକୁ ଗୁଞ୍ଜିହୋଇ ପଶିଗଲି । ସେ ମୋତେ ତା ହାତରେ ଭିଡ଼ି ନେଉଛି । ମିନି ଅପା ଦେହଟା କେତେ ଗରମ ଲାଗୁଛି ମ ।

ମୁଁ ଆଜି ଶୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । ମିନି ଅପା ଭାରି ଝଣ୍ଡେ । ଆଖି ମଳି ମଳି କବାଟ ଖୋଲି ବାହାରକୁ ଆସିଲି । ବାହାରଟା ଖୁବ୍ ଫୁର୍ତ୍ତି ଲାଗୁଛି । ଜୁହ୍ନି ଆକାଶରେ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି, ବଗିଚା ସାରା ଫୁଲ । କେଡେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି । ଏ ବଗିଚା । ଝାମ୍ପୁରୁ ଝାମ୍ପୁରୁ ଗଛ ଗହଳି । ତା' ସେପଟକୁ ବେବି ଘର । ବେବି ଢଲି ସାଙ୍ଗେ ପଢ଼େ । ଜମା ଭଲ ପଢ଼େନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ଢଲୁଠାରୁ ପାଠ ବୁଝେ । ହେଲେ ମିନି ଅପା ଠାରୁ ସେ ସୁନ୍ଦର । ମିନି ଅପା ଗାଲଠାରୁ ଭାରି ଭଲ । ତାକୁ ଡାକିଲେ ଗପ କରନ୍ତି ।

ଢଲିର ଭାରି ଭୟ ବାପାଙ୍କୁ । ବାପା ନଥିଲା ବେଳେ ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ରାଟ୍ ବୋଲି ମନେକରେ । ମାତ୍ର କାଲି ରାତିରେ ବାପା ଟୁର୍‌ରୁ ଫେରିଛନ୍ତି । ଦେଖେ ସେ ଉଠିଲେଣି କି ନାହିଁ । ଗୋଡ଼ ଚପି ଚପି ସେ ବାପାଙ୍କ ଶୋଇବା ଘର ଝରକାର ପର୍ଦ୍ଦା ଟେକି ଦେଖିଲା, ବାପା ତଥାପି ଶୋଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବୋଉ ବି ଶୋଇଛି । ବାପାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଗୋଡ ଓ ଗୋଟାଏ ହାତ ବୋଉର ଜଂଘ ଓ ଛାତି ଉପରେ ପଡ଼ିଛି । ଠିକ୍ ମିନି ଅପା ଯେମିତି ତା ଉପରେ ଗୋଡ ପକାଇଥିଲା । ବାପା ଯେଉଁଦିନ ଟୁର୍‌ରୁ ଫେରିବେ ଏମିତି ଡେରିଯାଏ ଶୋଇବେ । ସେ ତ ଏକା ଶୋଇବେ ନାହିଁ, ବୋଉକୁ ବି ଶୁଆଇବେ । ବୋଉଟା ବି ଆମକୁ ବଡ ବଡ କଥା କହିବ, ଅଥଚ ନିଜେ ଏତେ ବେଳଯାଏ ଶୋଇବ, ଶୋଇଛି ସେ ଲଙ୍ଗଳା ଫଙ୍ଗଳା ହୋଇ ଶୋଇଛି । ବୋଉ ପୁଣି କଡ ଲେଉଟାଇ ବାପାଙ୍କ କୋଳ ଭିତରକୁ ଗଳି ଯାଉଛି । ତାର ଖୋସାଟା ଫିଟି ପଡ଼ିଛି ।

ଢଲୁ ଆଗକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଲା । ବଗିଚା ସେପଟେ ବେବି ନିଦରୁ ଉଠି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ମୁହଁରେ ତାର ନିଦ । ଆଖିରେ ତାର ଖୋଜିଲା ଭାବ । ଓଃ ଆଜି ବୋଧେ ଅଙ୍କ ଅଛି ।

—ବେବି !

ବେବି କାହାକୁ ଦେଖି ନପାରି ଏଣେ ତେଣେ ଚାହୁଁଛି ।

—ବେବି !!

ବେବି ହସିଲା ।

—ଆ...

—ବେବି ବଗିଚାର ବାଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଭିତରକୁ ଗଳି ଆସିଲା ।

—ଦିଲୁ ବେବୀର ଦୁଇ ହାତକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ପାଖରେ ବସାଇ ଦେଇ କହିଲି—"ମୁଁ ପରା ତତେ ଖୋଜୁଥିଲି" ।

—"କାହିଁକି ?"

—ଏତେ ସକାଳୁ ଆଉ କେହି ଉଠି ନାହାନ୍ତି । ବାପା ବୋଉ ଏତେ ବେଳଯାଏ ଶୋଇଛନ୍ତି । ବେବୀ କହିଲା ମୋ, ବାପା ବି ସେମିତି ବୋଉ କଡରେ ଶୁଅନ୍ତି ।

ଫୁଲ ଉପରେ ପ୍ରଜାପତି । ବଗିଚା ସାରା ମଉଚ୍ଛବ ।

ମୁଁ ବେବୀର ଦୁଇ ହାତକୁ ପୁଣି ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲି । ବେବୀର ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀର ହାତ ଦୁଇଟି ଶୀତଳ, କୋମଳ ମେଷ ଶାବକ ପରି ମୋ ମୁଠାରେ ଲଦି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଏବଂ ବେବୀ ମୋ କୋଳରେ ଢଳି ପଡ଼ିଲା । ବେବୀ କୋଳରେ ଶୋଇଲେ ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗୁଛି ।

ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାପା କିମ୍ବା ବୋଉ କେହି ଉଠିଲେ ନାହିଁ । ମିନି ଅପା ମଧ୍ୟ । ବେବୀ ବାପା ଓ ବୋଉ କେହି ଉଠିଲେ ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଠିବାକୁ ଅଳ୍ପ ବାକି ଅଛି ।

ବେବୀ ମୋ କୋଳରେ ଶୋଇଛି । ମୁଁ ତା ବାଳ ସାଉଁଳୁଛି । ମତେ ମଧ୍ୟ ନିଦ ଆସିଯାଉଛି । ବେବୀର ପ୍ୟାଣ୍ଟ୍, ଫ୍ରକ ସାରା ଖାଲି ନିଦର ପ୍ରଜାପତି ।

ମୁଁ କହିଲି—"ବେବୀ ନିଦ ଲାଗୁଛି । ଆ ଆମ ଘରେ ଶୋଇବୁ । ବେବୀ କିଛି କହୁନାହିଁ । ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀ ବେବୀର କଣ ହୋଇଛି କେଜାଣି । ସେ କଥା କହୁନାହିଁ ।

ମୁଁ କହିଲି—ଆ ବେବୀ ଆମ ମିନି ଅପା ପାଖକୁ ଯିବା । ବେବୀ ହାତକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ଘରକୁ ଆସିଲାବେଳେ ବାପା ବୋଉଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ଝରକାର ପରଦା ଟେକି ଦେଖିଲି ବାପା ବୋଉକୁ ଜାକିଧରି ଶୋଇଛନ୍ତି ଓ ବୋଉ ଗାଲରେ ତାଙ୍କ ଗାଲରେ ମୁହଁ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ଛିଃ ବୋଉ ଗାଲ ଅସନା । ବେବୀ ଗାଲ ଭାରି ଭଲ ।

ବେବୀକୁ ଧରି ପଳାଇ ଆସିଲି ମିନି ଅପା କୋଠରୀ ଭିତରକୁ । ମିନି ଅପା ତଥାପି ଶୋଇଛି । ଦୁଇଟା ବଡ଼ ବଡ଼ ତକିଆ ଜଂଘ ସନ୍ଧିରେ ଜାକି ଧରିଛି ।

ବିଛଣା ଚାଦର ଲେଟ୍‌କୋଚା ହୋଇ ଏଣେ ତେଣେ ପଡ଼ିଛି । ତା ଜାଳ ଦେହର ଶାଢ଼ୀ ଦେହରୁ ଖସି ଯାଇଛି । ବାଳଗୁଡ଼ା ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ତକିଆ ଉପରେ ଲୋଟି ପଡ଼ିଛି । ଯେମିତି ମିନା ଅପା ଗୋଟାଏ ଭୀଷଣ ଝଡ଼ ଭିତରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା ।

ଖରା ପଡ଼ିଲାଣି । ନଡ଼ିଆ ଗଛ ଉପରେ ମେଞ୍ଚାଏ ଆଲୁଅ ପଡ଼ିଛି । ବଣୁଆ ଚଢ଼େଇ ଉଡ଼ା ଉଡ଼ି ଆରମ୍ଭ କଲେଣି ।

ମିନା ଅପା ତକିଆ ତଳୁ ଚାବି ନେଇ ଅନ୍ୟଘରଟି ଖୋଲିଲା । ଏଇ ଘରଟିରେ ଖଟ, ଗଦି, ତକିଆ, ମଶାରି ରହିଛି । ଏଇଟି ମାତ୍ର କୁଣିଆ ମଇତ୍ରଙ୍କ ପାଇଁ । ମାତ୍ର ଚାରିଦିନ ତଳେ ବାପାଙ୍କର ଜଣେ ସାଙ୍ଗ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ଆସି ରହିଥିଲେ । ବେବୀକୁ ଘରେ ପୂରାଇ ଭିତରୁ କବାଟ ଦେଲି । ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ତକିଆ ତଳୁ ଗୋଟାଏ ବୋତଲ ମିଳିଲା । ବଡ ଉତ୍‌କଟ ବାସ୍ନା । ବୋଧହୁଏ ଏହାକୁ ଖାଇ ଶୋଇଲେ ଭଲ ନିଦହୁଏ । କାରଣ ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ତ ଏହାକୁ ଖାଇ ଶୋଇଥିଲେ । ଏତକ ବଳିଛି । ବେବୀକୁ ଚିତ୍‌କରି ଶୁଆଇଦେଇ ତା ପାଟିରେ ତିନି ଚାରି ଠିପି ଢାଳି ଦେଲି ଓ ଅବଶିଷ୍ଟ ମୁଁ ପିଇଦେଲି । ବେବୀକୁ ବୋଧହୁଏ ମୋ ପାଖରେ ଶୋଇବାକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । କାରଣ ସେ ଘୁଞ୍ଚି ଘୁଞ୍ଚି ମୋ ଦେହରେ ଲାଗି ଯାଉଥିଲା ଓ ତା ହାତରେ ମୋତେ ଭିଡ଼ି ଧରୁଥିଲା ।

ମୁଁ ସେଦିନ ଅନୁଭବ କଲି ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀ ବେବୀର ଦେହ ଖୁବ ଗରମ । ମିନା ଅପା ଦେହ ବି ଗରମ । ବୋଉ ଦେହ ନିଶ୍ଚେ ଗରମ ହୋଇଥିବ । ବେବୀ କହିଲା ଦିଲୁ ଭାଇ ତମ ବାପା ବା ବୋଉ ଆମକୁ ଦେଖିଲେ କ'ଣ କହିବେ । ମୁଁ ତା ସରୁ ନାକକୁ ଚିପି ଦେଇ କହିଲି ସେମାନେ କିଛି କହିବେ ନାହିଁ । ସେତ ପୁଣି ଏକାଠି ଶୋଇଥିଲେ ରାତିସାରା । ପୁଣି ମିନା ଅପା ଓ ମୁଁ ରାତିସାରା ଶୋଇଥିଲୁ । ବେବୀ କହିଲା ଦିଲୁ ଭାଇ ତମେ ମତେ ବାହାହବ ।

ମୁଁ ହସିଲି । ବାହାଘର ଫାହାଘର କଥା ତୁ କହନା । ସେ ଟୁଡ଼ା ବାଳେ କଥା । ଆମର ଏମିତି ଶୋଇବା । ତୋତେ କ'ଣ ନିଦ ମାଡୁନେଇଁ । ଶୋଇପଡ଼୍ । ମୋ ଦେହ ଝିମ୍ ଝିମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ବେବୀକୁ ମୋ କୋଳକୁ ଭିଡ଼ି ଆଣିଲି । ତା ଚିକ୍‌କଣ କଅଁଳ ଗାଲରେ ମୁଁ ମୁହଁ ଘଷିଲି । ସେ ଲାଜରେ ଆଖି ବୁଜି ଦେଲା । ଝରକାଟା ସେ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାରିଆଡ଼ ଅନ୍ଧାର । ବେବୀ ଶୋଇଛି । ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇ ଦେଉଛି । ଜଣା ଯାଉଛି ଘରଟା ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛି । ବେବୀ ମତେ ବାହା ହଉଛି ।

ମିନ ଅପା ମତେ ଗାଳି ଦେଉଛି । ବାପା ବୋଉ ସେମିତ ଶୋଇଛନ୍ତି । ବୋଉର ଦେହ ଖୋଲା ପଡ଼ିଛି । ମିନ ଅପାର ଜଂଘ ଦୁଇଟା ସେ ଲାଲ୍ ତକିଆଟାକୁ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଚାପି ଧରିଛି ।

ବେବୀ ଓଢ଼ଣା ପକାଉଛି । ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ କରି ବହୁଛି ରାତ ଏତେ ହେଲା । ଆସ ଶୋଇବା । ବେବୀକୁ ମୁଁ ଚୁମୁଡ଼ି ଦେଉଛି । ବେବୀକୁ ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ଚାହିଁଲି । ବେବୀ ଶୋଇଛି । ଗାଲ ଉପରେ ରକ୍ତର ସୁଅ । ଓଠରେ ନିଶା । ବେବୀକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲି ।

ବେବୀର ଦେହ ଜେଡ଼େ ଶାନ୍ତ । କେଡ଼େ କୋମଳ । ବୋଉ ଠାରୁ ଓ ମିନ ଅପା ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ।

●

ରାତ୍ରିର ପରିଚୟ

ନିଶ୍ଚିତ ସମୟ ବ୍ୟବଧାନରେ ରିକ୍ସାର ଘଣ୍ଟି ପରିଷ୍କାର ଶୁଭୁଥିଲା । ଆଉ ଶୁଭୁଥିଲା କାରର ଚିତ୍କାର । ବୈଶାଖର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଗ୍ରୀଷ୍ମପରେ ରାତ୍ରୀର ଶୀତଳ ପବନ ଭିତରେ ଘୂରି ବୁଲିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଏ' ଶବ୍ଦ । ଏ ଶବ୍ଦ ଉପଭୋଗର·· ଆତ୍ମ ନିରୀକ୍ଷାର···ଆନନ୍ଦର···ଉଚ୍ଛ୍ୱାସର । ପୁଣି ଝର୍କାବାଟେ ଦେଖି ହେଉଥିଲା ରାତ୍ରି ଦଶର ଚେନାଏ ଆକାଶ । ·········କିଂଭୂତ ଅନ୍ଧକାର ବା କିଛି ତାରକା । ଏବଂ ବୁଲା କୁକୁରର ରାତ୍ରି ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ ଓ ପ୍ରଥମ ସୋ ସିନେମା ଦେଖି ନଈକୂଳେ ହାୱା ଖାଇ ଖାଇ ଫେରୁଥିବା ସ୍ୱାମୀ, ସ୍ତ୍ରୀ । ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ଏମିତି କିଛି······ । ସେମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ରାସ୍ତାଠାରୁ ମାତ୍ର ଦଶଗଜ । ଦୂରତାର ଏହି କୋଠରୀକୁ ପରିଷ୍କାର ଶୁଭୁ ନଥିଲେ ବି ଅନୁମାନ କରିହେଉଥିଲା ସେମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା···ହସାହସି ବା ଅନ୍ୟକିଛି ।

ପରୀକ୍ଷା ଯେ ଖୁବ୍ ନିକଟ ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିଲା ଇଂରାଜୀ ଏମ.ଏ.ର ଛାତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ । ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ବହିପାଖରେ ବସି ଭାବୁଥିଲା ତା' ଅତୀତ କଥା । ସେ ପାଠ ପଢିଥିଲେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ତଳୁ ଅଧ୍ୟାପକଟିଏ ହୋଇପାରିଥାନ୍ତା । ମାତ୍ର ସେ ତ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ତେଲ କମ୍ପାନୀର ଚାକିରି···ସାପ୍ତାହିକ ସାହିତ୍ୟ ସମୀକ୍ଷାର ଭାରପ୍ରାପ୍ତ ସମ୍ପାଦନ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ପାଠପଢାରୁ ଦୂରେଇ ଆଣିଥିଲା । ଲୁହା ରେଲିଂ ଟପି ପବନ ସବୁ ଘରଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଲାପରି ବା ପଞ୍ଜରା ଥରାଇ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ବାହାରି ଆସିଲାପରି ।

ପାଠରେ ତ ମନ ଲାଗୁନାହିଁ । ତେଣୁ ବସି ବସି ସିଗ୍ରେଟ୍ ଟାଣିବା ଅପେକ୍ଷା କୁଆଡ଼େ କେମିତି ବୁଲିଯାଇ ପାରେ । କୁଆଡ଼େ ବା ଯିବ । ନଈବନ୍ଧ ଅନ୍ଧାର···ବୁଲା କୁକୁରଙ୍କ ଦାର୍ଶନିକ ଠାଣିରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଇପାରେ । ଆହା ସେମାନେ ଶୁଅନ୍ତୁ । କୁକୁର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ସେମାନେ । ତାଙ୍କର ସ୍ୱାଧୀନତାର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଅଶୋଭନୀୟ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଛିଡ଼ା ହେଲା ନଈବନ୍ଧରେ । ପବନ ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ନଈ ସେ ପାଖରେ କେତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଛୋଟ ଛୋଟ ଆଲୁଅ ଜଳୁଛି । ମଲା ମଣିଷର ଜୀଇ ରହିବାର ଲାଳସା ପରି । ସିନେମାରୁ ଫେରୁଥିବା ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଆଉ

ନାହାନ୍ତି । କଦବା କ୍ୱଚିତ ଗୃବ ପେଣ୍ଡାଧରି ରିକ୍ସାରେ ଘୁମେଇ ପଡ଼ିଥିବା ମାରୱାଡ଼ିମାନେ ଘରକୁ ଫେରୁଛନ୍ତି । ପାଖ ଓସ୍ତ ଗଛମୂଳେ ଯେଉଁ ରିକ୍ସାବାଲା-ଶୋଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଭିତରୁ ଜଣକୁ ଉଠାଇଯାଇପାରେ ।

ଶେଷ ବସନ୍ତର ପବନ ଏ ଶେଷ ଯୌବନର କାମନାପରି ମାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ବହିଚାଲିଛି । ମାରାତ୍ମକ କାମନା ଜ୍ୱାଳାରେ ଜଳି ଜଳି ନିଃଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ଟିକେ କୁଆଡେ ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ? କୁଆଡେ ଯିବ ସେ ? ଯଦି ଯିବ ସେ ତେବେ ଷ୍ଟେସନ ଯିବ ଓ ଯଦି ହୁଇଲର ଖୋଲିଥାଏ ତେବେ କିଛିଟା ଉଇକ୍ଲି ବା ସେମିତି କିଛି ବହି ଗୋଟେ ଧରି ଫେରିବ ।

କୌଣସି ରିକ୍ସାବାଲା ଉଠିବାକୁ ନାରାଜ । ଯିଏ ଉଠିଲା ସେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ । ଏଇ ରାତିର ଅନ୍ଧାର ପ୍ରଚୁର ବଳବାନ ତା'ର ଅତୀତ । ଏଇ ରାସ୍ତାର କଙ୍କ୍ରିଟ-ପରି ଶକ୍ତଶାଳୀ ତା ହାଡ଼ ଓ ବାଳ ନଥିବା ମୁଣ୍ଡ ଏ ତାରକାଙ୍କ ଠାରୁ ଆହୁରି ତେଜସ୍ୱାନ । ସେଇ ଲୋକଟି ଉଠିଲା ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ବସିବାକୁ କହିଲା । ରିକ୍ସାଟି ଖୁବ୍ ବେଗରେ ଯାଉଥିଲା । ଯାଉଥିଲା ମଣିଷର ବୟସ ମୃତ୍ୟୁମୁଖକୁ ଗଲାଭଳି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଭାବୁଥିଲା ହୁଇଲରଟା ବନ୍ଦହୋଇ ଯାଇଥାଆନ୍ତା କି ? ଦୋକାନୀଟି ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ଦେଖିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରିବେ ଏତେ ଦାଢ଼ି କାହିଁକି ବଢାଇଛନ୍ତି···ମୁଣ୍ଡ କାହିଁକି କୁଣ୍ଡାଇ ନାହାନ୍ତି ବା ଅଜଯାଏ କାହିଁ ଦେଖାନଥିଲା ଆପଣଙ୍କର ଏହିପରି କିଛି । କାରଣ ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ଭଲଭାବେ ଜାଣେ, ଜଣେ ଧାରାବାହିକ ଗ୍ରାହକ ଭାବରେ । ଯଦିବା ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଥିବ ଏଇ ବୁଲାଟା ହେଲା ଏତିକି ସାନ୍ତ୍ୱନା । ରିକ୍ସାବାଲାର କେବଳ ତା'ର ପାରିଶ୍ରମିକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟକିଛି ସାନ୍ତ୍ୱନା ନାହିଁ । କାରଣ ସେ ଯେଉଁଠି ଶୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ଘରଠାରୁ ବହୁଦୂରରେ । ଶୋଇବାଟା ତା'ର ଆବଶ୍ୟକ ଏଇଥିପାଇଁ ସେ ଯେଉଁଠି ଇଚ୍ଛା ସେଠାରେ ଶୋଇ ଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଶୋଇବାପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଭାବରେ ତାର ଏଇ କାଠଯୋଡ଼ିକୂଳରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୋଠରୀକୁ ଫେରି ଆସିବ କାରଣ ତା'ର ବନ୍ଧୁମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବେ । ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବେ ଅନ୍ଧାରର ଛାରପୋକମାନେ ଓ ଗୁଡ଼ାଏ ବ୍ୟଥାହତ କାମନା । ଫେରିଲା ବାଟରେ ସେ ଯେ କାହାକୁ ଭେଟିନପାରେ । କାରଣ ରାତି ବାରଟା ପାଖାପାଖି ହୋଇ ଯାଇଥିବ । ଯାହାକୁ ଭେଟିବ ସେମାନେ କୁକୁର । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଖୁବ୍ କମ୍ ଓ ଯେଉଁମାନେ ଅତୀତ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ନଭାବି ଖାଲି ଭୁକନ୍ତି ଠିକ୍ ବନ୍ଧୁ ଆର୍ଯ୍ୟର ରବିବାର ଠାଣୀପରି ।

କାରଣ ତାର ଏଇଠାଣି ଆଜିକୁ ଦୀର୍ଘ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ହେଲା ନାଟକରେ ପରିଚିତ ହୋଇ ସାରିଲାପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଅବିବାହିତ ଅଛି ।

ଯାହାହେଉ ଏଇ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଭିତରେ ସେ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲା । ଗୋଟାଏ ଅନ୍ଧକାର ପରିବେଶରୁ ସେ ଡେଇଁଲା ପ୍ରଚୁର ଆଲୋକ ଭିତରକୁ । ଆଲୁଅ ବର୍ତ୍ତମାନର ମୂକସାକ୍ଷୀ ।

ରିକ୍ସାବାଲାକୁ ତା'ର ପାରିଶ୍ରମିକ ଦେଇ ସେ ସିଧା ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ଓ କୁଆଡେ କିଛି ନଚାହିଁ ସିଧା ହୁଇଲର ପାଖକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା, ହୁଇଲର୍ର ବନ୍ଦ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ସେହି ବନ୍ଦ କାଠ ଦୋକାନ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲା । ଉପରେ ପଙ୍ଖା ଘୂରୁଥିଲା ଏଇ ରାତିରେ ତାରକା ପରି । ବିଜୁଳୀ ବତ୍ତି ଗୁଡ଼ାକ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଜଳୁଥିଲେ । ସେଇଠାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଲା ଓ ଷ୍ଟେସନର ବିଭିନ୍ନ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା । ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଉପରେ ଲୋକସମାଗମ ପ୍ରାୟ କମିଗଲାଣି । କେତେଜଣ ଟିକେଟ କଲେକ୍ଟର ବୁଲାବୁଲି କରୁଛନ୍ତି । ଯାତ୍ରୀ କିଛି ଶୋଇଛନ୍ତି, ରାତି ଦୁଇଟାର ଗାଡ଼ିକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି । ବୁଲା କୁକୁର ଗୁଡ଼ାକ ବୁଲାବୁଲି କରୁଛନ୍ତି ଓ କେଉଁଠି କପଟ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ପାଖରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଗୁଡ୍‌ସ୍ ଟ୍ରେନ୍ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । କଳଙ୍କ ଲଗା ଶୁଣ୍ଢ ଓ ପିଠି ତାଙ୍କର । ଏଇ ଆକାଶ ଓ ଏପ୍ରିଲର ଏଇ ଶୀତଳ ପବନ ପିଉଛନ୍ତି । କେଉଁକାଳୁ ଏଇ ଦୁଇଟି ଲୁହା ଧାରଣା ଉପରେ ଚାଲିଚାଲି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ଏଇ ଡବା କେତୋଟି । ପୁଣି ବି ସେମାନେ ଯିବେ । ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ସେହିପରି । ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଏଇ ରେଳଡବା ପରି ଓ କିଛି ସମୟ ପରେ ଫେରିଯିବ ।

ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସି ଯାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ସିଗାରେଟ୍‌ରୁ ଧୂଆଁ ଛାଡୁଥିଲା । ଧୂଆଁ ଛାଡୁଥିଲା ଏଇ ରେଲ ଇଞ୍ଜିନ୍ ପରି । ସତେ ଏଇ ଧୂଆଁର କେତେ ଜୀବନଟି ! ନିମିଷକେ ମଧ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟରେ ମିଳାଇ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ କେତୋଟି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ରେଖା ଆଙ୍କିଯାଏ ସେ କ'ଣ ଲିଭିବ ?

ଛିଡ଼ାହେଲା ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ । ମହିଳା ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ବିଶ୍ରାମାଗାରରୁ ଜଣେ ମହିଳା ବାହାରକୁ ବାହାରିଛନ୍ତି ଓ କାହାକୁ ଖୋଜିଲା ପରି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ବୟସ ପଚିଶ ଛବିଶ ହୋଇପାରେ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ସୁନ୍ଦରୀ । କାନ୍ଧଉପରୁ ଖସିଆସିଥିବା ପଣତ ତାଙ୍କର ପବନରେ ଉଡୁଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଟିକଏ ଛିଡ଼ାହେଲା ଓ ସେ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା । ତାର ମନେ ହେଲା ସେ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଛି । କିଛିବାଟ ଆଗକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଚାହିଁଲା ଓ ଚାହିଁଲା ।

ସେ ଭଦ୍ର ମହିଳା ଦିଶୁଥିଲେ ବହୁବର୍ଷ ତଳର ତା'ର ପିଲାଦିନର ସାଥୀ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା ପରି । ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା ଥିଲା ତା'ର ପିଲାଦିନର ପଢ଼ାସାଥୀ, ଖେଳସାଥୀ,...ଗାଁ ଆମ୍ବତୋଟାର ଲୁଚକାଳି ଖେଳ...ବୋହୂଚୋରି ଖେଳର ସାଥୀ, । ଝାମ୍ପୁରୁ ଝାମ୍ପୁରୁ ବାଳ କେରାକ ଭିତରେ ଭଲ ଦିଶୁଥିଲା ସେତେବେଳର ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା । ବଡ଼ଲାଜକୁଳି । କଥା କଥାକେ ରୁଷିବ, କଥା କହିବ ନାହିଁ । କଥାପୁଣି ବନ୍ଦହେଲେ ଏତେ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଥିଲା ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ଭାବିଲେ ଆଜି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ।

ତା'ପରେ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିଲେ । ସେତିକବେଳେ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭାର ବାପା ଯେଉଁ ପୋଷ୍ଟମାଷ୍ଟର ଥିଲେ ତାଙ୍କର ବଦଳିହେଲା ଅନ୍ୟସ୍ଥାନକୁ ଓ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା ବିଦାୟ ନେଲା । ବିଦାୟବେଳର ସେ କଥା ମନେ ପଡୁଛି ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀର । ଏଇ ପ୍ଲାଟଫର୍ମର ଟ୍ରେନ୍ ହରାଇଥିବା ଯାତ୍ରୀପରି ବଡ଼ କଷ୍ଟଦାୟକ ତା'ର ବିଦାୟ । ତା' ଆଖିରେ ମଧ୍ୟ ଲୁହ ଜମିଥିଲା । ନୀଳସୁନ୍ଦର ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦିଥିଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ କିପରିବା ବୁଝାଇଥାନ୍ତା, ଜାଣି ନଥିଲା । ତେଣୁ ନୀରବ ଦର୍ଶନ ପରି ସବୁ ଦେଖିଥିଲା ।

ତା'ପରେ ଆଉ ଦେଖା ହୋଇନାହିଁ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା ସହିତ । ଯା' ଭିତରେ ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ କଟିଯାଇଛି । ଏଇ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ଭିତରେ ହିଁ ଅନେକ ଭାବରେ ବଦଳିଛି ଏଇ ପୃଥିବୀ, ଏଇ ଜୀବନ । ଏଇ ଷ୍ଟେସନ୍‌ର ଗ୍ରେଟ ବଡ଼ ପ୍ଲାଟଫର୍ମର ରଙ୍ଗ ବା ଡବାର ଆୟତନ ସବୁ ବଦଳିଛି । ସେହିପରି ବଦଳିଛି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା । ଆଜି ବିବାହିତା ।

ଏତେ ବର୍ଷପରେ ଦେଖା ହୋଇଛି କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରାଯାଇପାରେ । ପରିଚୟହେଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିବ ଓ ତା' ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ପରିଚୟ କରାଇଦେବ ବା ତା' ଆଡ୍ରେସ୍ ଦେଇ ଲେଖିପକାଇ କହିବ ଚିଠିଦେବ, ନଇଲେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଖାଇବ ।

ନାରୀମାନେ ଏହିପରି ଅନେକ କଥା ମୁଣ୍ଡ ଖାଇବ ଗଣ୍ଡି ଖାଇବ କହିପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଇଟା ସତ୍ୟଯେ ତାଙ୍କ ପରିଧି ଗୃହପାଖରେ ଅନାୟାସରେ ବହୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କୁ ଘୁରାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । ମାତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଚାହେଁ ନାହିଁ ଆଉ ଘୁରିବାକୁ । ସମସ୍ତେ ଯଦି ନିଜ ନିଜର ସ୍ୱପ୍ନ କକ୍ଷ ସୃଷ୍ଟି କରି ଘୁରି ବୁଲନ୍ତି ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପୃଥିବୀରେ ସ୍ଥାନାଭାବ ହେବ ।

ଦୁଇ ଘଣ୍ଟାର ଚୁପ ଢୋକିଲା ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ । ସିଗାରେଟ୍ ଅନେକ ପିଇଲା । ନିଜ ଛାତିରେ ହାତ ମାରିଲେ, ବେଶ୍ ମଜଭୁତ୍ ଅଛି ତା'ର ଛାତି । ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା

ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ଦେଖିନାହିଁ ନିଶ୍ଚୟ । ବାହାର ବେଞ୍ଚରେ ବସି ସେ କ'ଣ ପଢୁଛି ବୋଧହୁଏ । ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଭାବିଲା ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବ ଓ ପଚାରିବ ତା'ର ପରିଚୟ । ଧରାଯାଉ ସେ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା ନହୋଇ ହୋଇଥିବେ କୁମୁଦ କୁମାରୀ, ଅଳକା, ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା, ବା ଜୟନ୍ତୀ । ତେବେ କ'ଣ କହିବ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ? ନିଶ୍ଚୟ ଫେରିବ ବହୁ ଦୁଃଖରେ । କିମ୍ବା ଯଦି ସେ ଭଦ୍ରମହିଳା ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀକୁ ଭୀଷଣ ରାଗିଯାଇ, ଯା' ଗୁଡ଼ିଦ ତା' ଗାଲ ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ସେ ସହିଯିବ ଓ ମୁଣ୍ଡତଳକୁ କରି ଫେରିଆସିବ ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ଗ୍ରାଜୁଏଟିଏ ପରି । ବହୁ ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଛି ।

ବହୁଥର ଛେପ ଢୋକି, ଅତି ବିନୟ ଭାବରେ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ପଚାରିଲା— ଯଦି କିଛି ନ ଭାବିବେ ତେବେ ଗୋଟାଏ କଥା ପଚାରିବି—ଦୟାକରି ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟଟା ଜଣାଇବେ କି ? ମୋର ମନେ ହେଉଛି ଆପଣ ସ୍ୱୟଂପ୍ରଭା । ଆମେ ପିଲାଦିନରେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ପଢ଼ିଥିଲେ ।

ଭଦ୍ର ମହିଳା କିଛି ନକହି ଗମ୍ଭୀର ହେଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଦେହକୁ ଗୋଟା ଗୋଟା ଝାଳ ବହିଗଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଭଦ୍ର ମହିଳା ସାମାନ୍ୟ ହସିଲେ ଓ କହିଲେ ଆପଣ ଯାହା ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସେ ନୁହେଁ । ତାଙ୍କର ହସର ଭଙ୍ଗୀ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ଦେହରେ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ସୀମା ବଢାଇଦେଲା । ମୋ ନାଁ ଚପଳା ଚମ୍ପତିରାୟ । ସ୍ୱାମୀ ମୋର ଡାକ୍ତର । କଲିକତା ଟିକେ ବୁଲିଯାଉଛୁ । ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ କ'ଣ କହିବ । ଏତେ ଚିନ୍ତା କରି ସେ ଆସିଥିଲା ଏଠିକି କେତେ ଆଶା ପୋଷଣ କରି । କିଛି ହେଲା ନି ଫଳ । ମୁହଁ ତା'ର ସିଗ୍‌ନାଲ୍‌ର ବତୀ ପରି ଲାଲ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ନାରୀ ଜଣଙ୍କ ସେହିପରି ମୁରୁକି ହସା ଦେଉଥିଲେ । ସେ ନିଜର ପରିଚୟ କ'ଣ ଦେବ ? ଯଦି ନିଜର ନାମ ଓ ଏମ୍. ଏ. ଗ୍ରାଜୁଏଟ ବୋଲି କୁହେ ସେ ନାରୀ ଜଣକ ଆହୁରି ହସିବେ ଓ ସେ ହସରେ କୁକୁର ମାନେ ମଧ୍ୟ ହସି ପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଛେପ ଢୋକି କହିଲା—କ୍ଷମା କରିବେ ମୁଁ ଏପରି ପଚାରିଥିଲି । ମୋ ନାଁ ଗୁଣନିଧି ମହାନ୍ତି । ଯାଉଛି, ନମସ୍କାର । ଏହାପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ ତା'ର ପାଦର ବେଗ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ବଢାଇଦେଇ ପଳାଇ ଆସୁଥିଲା ଓ ସେ ଭଦ୍ରମହିଳା କହୁଥିବାର ଶୁଣୁଥିଲା—ଆପଣ ମତେ ଠିକ୍ ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତୁ । "ଆପଣ କିଏ ମୁଁ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନିଛି । ରୁହନ୍ତୁ । ଶୁଣନ୍ତୁ ।"

ଛିଡ଼ା ହେଲନାହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥୀ । ଘୋଡ଼ାପରି ହୋଇ ଦଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଦଉଡ଼ ଏ' ଟ୍ରେନ୍‌ଠାରୁ ଆହୁରି ଦ୍ରୁତତର……ଏପ୍ରିଲ୍‌ର ପବନଠାରୁ ଆହୁରି ବେଗବାନ୍ ।

ବର୍ଷାପାଇଁ ରାତିଏ

ବାହାରେ ପ୍ରଚୁର ଅନ୍ଧାର । ଏ ଅନ୍ଧାର ଆଗତ ବର୍ଷାର । ନିର୍ଜନ ରାସ୍ତାର ମୂକ ବଧିର ଗଛମାନଙ୍କର ସେଇ ବର୍ଷାକୁ ଅପେକ୍ଷା ଓ ଶୀତଳ ପବନର ଅତ୍ୟାଚାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିଷ୍ପ୍ରୁହ୍ ରହିବା ଓ ଏହି ଜିପ୍‌ର ସମସ୍ତ ଗଦିରେ ବସିରହିଥିବା ଚାରି ବନ୍ଧୁଙ୍କର ସିଗାରେଟ୍ ଧୂଆଁକୁ ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ । ସିଗାରେଟ୍‌ର ଧୂଆଁ ଓଦା ଓଦା ଜଳୀୟ ବାଷ୍ପପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବେଶ ଭିତରେ ହଜିବାର ନିକଟତମ ରାସ୍ତା ଖୋଜିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । ଯେମିତି ବ୍ୟସ୍ତଥିଲା ଆଜିର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଯିବା ପାଇଁ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ବିଳମ୍ବ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ । ସମସ୍ତେ ଏକ ସ୍ୱରରେ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିଲେ—"ସେଇ ମାଇଚିଆ ସାଗର ମନ୍ଥନ ଖାଲି ଝିଅଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇବ ଅଥଚ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବ । ସେ ଆସିବାକୁ ନାହିଁ କରିଥିଲେ ହୁଏତ ତା ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଚାରିଘଣ୍ଟା ଗାଡ଼ି ଠିଆ କରାଇ ତା' ଘରେ ଚା ପିଇବା ଓ ତାକୁ ଓମେନସ୍ ହଷ୍ଟେଲ୍‌ରୁ ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରି କରି ବିଫଳ ହୋଇ ଫେରି ନଥାନ୍ତୁ" ।

ଜିପ୍‌ଟା ବାଙ୍କ ଟପି ଆଗେଇ ଚାଲୁଥିଲା, ପ୍ରବୀଣ ଡ୍ରାଇଭର ଚତୁଃଷ୍ପଦର ଦକ୍ଷ ଚାଳନା ଯୋଗୁ । ଷ୍ଟିଅରିଂଠାରୁ ଅନ୍ୟମନସ୍କଭାବେ ହାତକାଢ଼ି ସିଗାରେଟ୍ ଖାଇ ଖାଇ ସେ କହୁଥିଲା—"ଯାହା ସମସ୍ତ ଯାଉ ପଛେ ତା' ଘରେ ଚାରିଘଣ୍ଟା ସମସ୍ତ ମୋତେ ମୋଟେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ତା'ର ସେଇ ପ୍ରଥମ ବାର୍ଷିକ ବିଜ୍ଞାନ ଶ୍ରେଣୀର ଭଉଣୀଟି ଓସ୍ତପଦ୍ମପରି ସେଇ ଦର୍ଜାରେ ଚକ୍ ଚକ୍ ହେବା ଓ ତା' ହାତର ଚା କମ୍ ମୂଲ୍ୟର ନୁହଁ । ଚତୁଃଷ୍ପଦ କଥାରେ ସମସ୍ତେ ହସିଲେ । ହସିଲା ସମ୍ପଦ, ଫାଲ୍‌ଗୁନୀ, ଓ ସ୍ୱପ୍ନ କୁମାର । ଏଇ ହସରେ ତାଳ ଦେଇ ହସିଥିବେ ଜିପ୍‌ର ସିଟ୍ କେତୋଟି, ଆଉ ପାଖରେ ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ଡବଲ୍ ବାରାଲ୍ ବନ୍ଧୁକ ଦୁଇଟି ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆସିଯିବ । ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ଆହୁରି ଅନେକ ଦୂର ଅଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଜିଦ୍, ଯାହା ହେବ, ଚତୁଃଷ୍ପଦ ଶୀଘ୍ର ଗାଡ଼ି ଚଲାଉ । ଚତୁଃଷ୍ପଦ ଗାଡ଼ିର ଏକ୍‌ସିଲେଟର୍‌ଟିକୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାପିଧରି ଗାଡ଼ି ଛୁଟାଉଛି ବିଜୁଳି ବେଗରେ । ଶୀତ୍କାର ଯୁକ୍ତ ପବନ ପିଟି ହେଉଛି ସହଯାତ୍ରୀ ଶିକାରୀ ମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ । ପ୍ରବଳ ବିରକ୍ତିରେ ଶିକାରୀ ମାନେ ପିନ୍ଧିଥିବା ସାର୍ଟର ହାତ ବାହୁମୂଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଝିଙ୍କିଆଣି ପରସ୍ପର ମସଲ୍ ଦେଖିବାରେ ପ୍ରଚୁର ଗର୍ବିତ ।

ସ୍ୱପ୍ନ କୁମାର କହୁଥିଲା—"ପ୍ରକୃତରେ ଶିକାର କରିବାକୁ ଗଲାବେଳେ ଏହିଭଳି ବେଗରେ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇବା କଥା । ଚଃତୁଷ୍ପଦ ଅକଳନ ଗର୍ବରେ ଉତ୍‌ଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇ କହିଲା—"ଭାଇ, ଯେତେ ଏନର୍ଜି ନଷ୍ଟ କଲେଣି ପହଞ୍ଚିଲାକ୍ଷଣି ମୋର ଗୋଟାଏ ରମ୍ ବୋତଲ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ତୁମେ ସବୁ ଶିକାର କର ବା ନକର ମୋର କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଶୋଇବି ।"

ଜିପ୍‌ର ପରିମିତ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଚାରୋଟି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ମୁହଁରେ ହସ ବେଶ୍ ଶବ୍ଦ ତୋଳି ପାରୁଥିଲା ସେଇ ଆଗତ ବର୍ଷର ସନ୍ଧାରେ । ହସର ବର୍ଷା ନସରୁଣୁ, ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ବର୍ଷା । ସେ ଯେଉଁପରି ଭାବରେ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ତା'ର ଗତି ମନ୍ଥର ହେବାକୁ ଅନ୍ତତଃ ତିନିଘଣ୍ଟାରୁ କମ୍ ଲାଗିବ ନାହିଁ ଜାଣି ଚତୁଃଷ୍ପଦ ଗାଡ଼ି ଠିଆ କଲା । ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଏକ ଦେବଦାରୁ ଗଛ । ଝାମ୍ପୁଲୁ ଝାମ୍ପୁଲୁ ଚପୁଡ଼ାର ମୁକୁଳା କେଶପରି ତା'ର ଶରୀର ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର । ଭୟଙ୍କର ହେଉ ପଛେ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଛି । ଏଠାରେ ବା କେତେ ସମୟ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ବର୍ଷାର ଶେଷକୁ ଅପେକ୍ଷା କରାଯାଇ ପାରେ ? ପାଖରେ ଯେଉଁ ବିରାଟ କୋଠା ଦେଖାଯାଉଛି, ସେଇଠାକୁ ପଳାଇଯାଇ ଆତ୍ମରକ୍ଷା କରାଯାଇପାରେ । ଚତୁଃଷ୍ପଦ କହିଲା—ତାହା ଏକ ମାରାତ୍ମକ ଭୂତକୋଠୀ । ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ସ୍ଥାନ । ମୋର ମୋଟେ ସାହସ ପାଉନାହିଁ । ଯଦି ରାତିରେ ବର୍ଷା ବନ୍ଦ ନହୁଏ ତେବେ...... ? ଅନ୍ୟ ସାହାସୀ ଶିକାରୀମାନେ ଠୋ ଠୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ । ଏବଂ ବହୁ ବେପରୁଆ କଥାରେ କହିଲେ—'ଅରେ, ତୁ ଏ ଭୟଙ୍କର ଜିପ୍ ଗାଡ଼ିଟାକୁ ଭୟଙ୍କର ରାସ୍ତାରେ ଭୟଙ୍କର ବେଗରେ ଆଣିପାରିଲୁ ଅଥଚ ଏ ପୁରୁଣା କୋଠା ଯେକି' ବୃଦ୍ଧ ବୟସ ପରି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ପ୍ରଶାନ୍ତିର ପରିଚୟ ଦେଇ ନୀରବରେ ଅଣ୍ଟାଭାଙ୍ଗି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ତାକୁ ତୁ ଡରୁଛୁ ?" ପୁଣି ସେଇ ବେପରୁଆ ହସ ହୋଃ...ହୋଃ ହୋଃ । ଅବେ ଚାଲ୍ । ତୁ ମଦ ପିଇ ଶୋଇବୁ । ଭୟ କଅଣ ? ଆମ ପାଖରେ ଲୋଡେଡ୍ ବନ୍ଧୁକ ଅଛି ।

ସର୍ବ ସମ୍ମତି କ୍ରମେ ସ୍ଥିର ହେଲା ଯେ ସେହି କୋଠାରେ ଏ ବର୍ଷାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରାଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ଜିପ୍ ଉପରେ ଡିନର୍ ଖାଇବାଟା ଶେଷ କରାଯାଉ । ଟିଫିନ୍ କ୍ୟାରିୟରର ଖୋଲି ସିଝା ଅଣ୍ଡା, କୁକୁଡ଼ା ମାଂସ ଓ ପରଟା ଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆଜିର ଗାଡ଼ିଚଲା କ୍ଳାନ୍ତିରୁ ଓ ଭୂତକୋଠି ଭୟରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାପାଇଁ ସବୁତକ ରମ୍ ଶେଷ କରିଦେଇଛି ଚତୁଃଷ୍ପଦ । ଦୁଇମିନିଟ୍ ଭିତରେ ପ୍ରଚୁର ଭାବରେ ଖାଇ ଚତୁଃଷ୍ପଦ ଶୋଇ ଯାଇଛି ସେଇ ଜିପ୍‌ର ଗଦି ଉପରେ । ଏବଂ କହିଛି ଗଲାବେଳେ ଡ଼ାକିବ ଓ ନିଦହେବା ଅଗରୁ ଫାଲ୍‌ଗୁନୀ

କହୁଥିବାର ଶୁଣିଛି—"ଏଠି କି ଭୂତକୋଠୀ ? ଭୂତକୋଠୀ ଅଛି କ୍ୟାଲ୍‌କାଟେରେ ଓଃ—କି ପ୍ରକାଣ୍ଡ କୋଠୀ ? ଭୂତଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ତିନି ଲକ୍ଷରୁ କମ୍ ନୁହେଁ । ସେମିତିକା ଭୂତ ଅନ୍ୟଠାରେ ଦୁର୍ଲଭ । ସେ ଭୂତ କାହାର କ୍ଷତି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଥରେ ମୁଁ ଓ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନେ କୌଣସି ଏକ ରାତିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲୁ । କିଛି ସମୟ ବସିଛୁ ଜଣେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦରୀ ଭଦ୍ରମହିଳା ଆସି ପଚାରିଲେ—ଚା ଖାଇଲେଣି । ଆମେ କହିଲୁ କିଛି ଦେଇ ପାରିବେ ? ସେ ଆଣି ଚା ଦେଲେ । ଆମେ ପିଇଲୁ । ରାତିସାରା ରହିଲୁ ଆମର କିଛି କ୍ଷତି ହେଲା ନାହିଁ । ଆସିଲା ବେଳକୁ ଚାରି ଛ' ଜଣ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଭୂତ ଆମକୁ ଗେଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେଇମାନେ ଯେ ଭଦ୍ରଭୂତ ।

ଏହାପରେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଲା ଚତୁଃଷ୍ପଦର ଗମ୍ଭୀର ନିଦ୍ରାର ସୂଚନ୍ତ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି । ଓଃ—କି ଭୟଙ୍କର ସେ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ିର ଶବ୍ଦ । ଏ' ଚିରୁଣୀ ସଦୃଶ୍ୟା ଦେବଦାରୁ ଗଛଠାରୁ ଭୟଙ୍କର ଏ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି । ······ଏ ଭୂତକୋଠୀର ପରିବେଶରୁ ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର । ଏହି ଭୟଙ୍କର ପରିବେଶରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଚତୁଃଷ୍ପଦକୁ ଉଠାଯାଉ । ଆଃ—ଚତୁଃଷ୍ପଦ ଯେ ଉଠିବାକୁ ନାରାଜ । ନାଃ ଗୋଟାଏ ଲୋକପାଇଁ ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କରାଯାଇ ନପାରେ । ଅତଏବ ଟର୍ଚ୍ଚ ଓ ବନ୍ଧୁକ ପ୍ରଭୃତି ଧରି ଭୂତ କୋଠୀର ଆଶ୍ରୟ ନନେଲେ ଏ ନିସ୍ତବ୍ଧ ବର୍ଷାରେ ନିର୍ମମ ଭାବରେ ଓଦା ହେବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ବର୍ଷାର ପ୍ରକୋପ ଓ ଭୂତ କୋଠୀର ଭୟକୁ ବେଖାତିର କରି ଅତି ବେପରୁଆ ଭାବରେ ତିନିବନ୍ଧୁ ବାହ୍ୟ ମହଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାର୍ଟ ଭିଜି ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ । ଅତି ନିର୍ବିକାର ଭାବରେ ଗେଟ୍ ପାରହୋଇ ପ୍ରଧାନ ଦରଜା ଆଡେ ଚାଲିଲେ ।

ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ସେମାନେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଗୋଟାଏ ନାରୀର କୁନ୍ଥେଇବାର ଶବ୍ଦ । ସେ ଶବ୍ଦ ବର୍ଷାର ଭୟଙ୍କର ଶବ୍ଦକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ବେଳକୁ ବେଳ ବେଶିହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏବଂ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ପରେ ତାହା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବାରୁ ଗୋଟାଏ ଚଢ଼ାଉ ଯୋତା ପିନ୍ଧା ଲୋକ ମଚମଚ ଚାଲିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା । ତିନି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ମୁହଁରେ ଭାଷା ନଥିଲା । ପରସ୍ପରର ଛାତି ଥରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ମାତ୍ର ନିଜର ଦୁର୍ବଳତା କାହାକୁ କେହି ଜଣାଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ । କାନ ଡେରିଲେ, ସେହି ଦେବଦାରୁ ଗଛ ମୂଳର ଜିପ୍ ଗାଡ଼ିରେ ପେଟେ ମଦ ପିଇ ଶୋଇଥିବା ଚତୁଃଷ୍ପଦର ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ଶୁଭୁଛି ।

ସବୁ ଶବ୍ଦ ନିଃଶେଷ ହୋଇଯିବାପରେ ତିନି ବନ୍ଧୁ ଟର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ ଓ ବନ୍ଧୁକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି କବାଟ ଖୋଲି ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ପ୍ରଥମ ପାଦ ଭିତରକୁ ଦେବା ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ହଠାତ୍ କେତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଭୟଙ୍କର ଶବ୍ଦର ଏକତ୍ରିତ ସମ୍ମେଳନ ଏ ତିନିଜଣଙ୍କ ଛାତିକୁ ଦୁଇ ତିନିଥର ଦୋହଲାଇ ଦେଲା । ସେଇ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ପରସ୍ପରକୁ କେବଳ ଚାହାଁ ଚାହିଁ ହେଲେ । ଏକ ସମୟରେ ତିନିଟି ଟର୍ଚ୍ଚ ସେହି ଘରର ପ୍ରତିକୋଣକୁ ଆଲୋକିତ କଲା । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ, କେତେଟା ମାଙ୍କଡ଼ ବିକୃତ ଭାବରେ ଚାଲବୁଲ କରୁଛନ୍ତି ଓ ନିକଟରେ ଏକ ସାପ ସୁ ସୁ ଗର୍ଜନ କରି ମାଙ୍କଡ଼ ମାନଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଉଛି । ଏତିକ ଦେଖିସାରି ସମସ୍ତେ ପରମ ବିସ୍ମୟରେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ଝାଳ ପୋଛିଲେ । ଘରର ସବୁ ଅଂଶକୁ ଆଲୋକିତ କରି ଦେଖିଲେ ସବୁ କାନ୍ଥରୁ ଚୂନ ଖସି ପଡ଼ୁଛି । ଠାଏ ଠାଏ କାନ୍ଥ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଛି ଓ ବିଭିନ୍ନ ଅନାବଶ୍ୟକ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ଓ ଚେର ଘରଟିକୁ ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର କରି ବସିଛି ।

ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଘରକୁ ପଶିଲେ । ଏଇଟି ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଘର । ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ସିଡ଼ିଅଛି ଏଠାରେ । ଭୟଙ୍କର ନୁହେଁ । ଆହୁରି ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ । ସବୁ ଶବ୍ଦ ଥମିଗଲାଣି । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏକ ଘର । ଏହାର ଅବସ୍ଥା ଅନ୍ୟଘର ତୁଳନାରେ ଉନ୍ନତର । ଗୋଟାଏ ସିମେଣ୍ଟର ବଡ଼ ଚାନ୍ଦନୀଟିଏ ରହିଛି ଏ ଘରେ । ସେମାନେ ଠିକ୍ କଲେ ଏଇଘରେ ଶୋଇଯିବେ । ଚାନ୍ଦନୀଟିକୁ ପରିଷ୍କାର କରାଗଲା ଓ ଆରାମ ଶୋଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା । କାହା ପାଟିରେ ଭାଷା ନଥିଲା । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ କେବଳ ଉପରକୁ ଚାହିଁବା ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଥିଲା । ପ୍ରତିମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେ କୌଣସି ଭୟର ଆଶଙ୍କା କରାଯାଇପାରେ । ସ୍ୱପ୍ନକୁମାର ଭାବୁଥିବ କ୍ୟାଲ୍‌କ୍ୟାଟା ପରି ଭଦ୍ରଭୂତ ଏଠାରେ ନାହାନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । ଫାଲ୍‌ଗୁନୀ ଭାବୁଥିବ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଶିଘ୍ର ନିଦ ହୋଇଗଲେ ସେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଚତୁଃଷ୍ପଦ ପାଖରେ ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତା । ସପଦ ଭାବୁଥିବ ରାତିଟା ଅନ୍ତତଃ ଖୁବ୍ ଶିଘ୍ର ପାହିଗଲେ ମୃତ୍ୟୁର ଆବର୍ତ୍ତଭିତରୁ ରକ୍ଷାପାଇ ଯାଆନ୍ତା । ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ଭାବନା ଜମିଥିବା ଭୟଙ୍କର ଅନ୍ଧକାର ତଡ଼ିତ୍ ଭିତରେ ହଜିଯାଇଛି ।

ସେମାନେ ଏତେ ନିରବରେ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ପରସ୍ପର ପ୍ରତିନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସର ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ପାରୁଛନ୍ତି । ଦୂରରୁ ଗୁଡ଼ାଏ ଟିଣ ଖଡ଼୍ ଖଡ଼୍ କରିବାର ସ୍ୱର ଖୁବ୍ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଶୁଭିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ତାହା କ୍ରମେ ଜୋରରେ ଶବ୍ଦାସ୍ଫୀତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶକ୍ତ ମାଂସପେଶୀ ଯୁକ୍ତ ସାହସୀ ଶିକାରୀ ତିନିଜଣ ବନ୍ଧୁକ ସହିତ ଉଠିବସିଲେ । କିଛି ସମୟପରେ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ମାନବ କାୟାସ୍ଥ

ଲୋକ ସେହି ବାରଣ୍ଡାରେ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ସାମ୍ନା ଦର୍ଜା ଆଡ଼କୁ ଯିବାର ସମସ୍ତେ ଦେଖିଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ଚାରି ଛ'ଜଣ ଲୋକ ଗୋଟାଏ କ'ଣ ଘୋସାରି ଘୋସାରି ସେହି ବାରଣ୍ଡା ଦେଇ ଚାଲିଗଲେ । ଖୁବ୍ ମୋଟା ମୋଟା ଯୋତା ଶବ୍ଦ ଏମାନଙ୍କ ଛାତିରେ ଲୁହା ହାତୁଡ଼ିରେ ପିଟିବାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ତୋଳୁଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଧାରଣା ଯେ ଭୂତମାନେ ଯାହାକୁ ଘୋସାରି ଘୋସାରି ନେଲେ ସେ ଚତୁଃଷ୍ପଦ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁ । ଆହା ବିଚରା ଚତୁଃଷ୍ପଦର ପ୍ରାଣଗଲା । କାଲି ସକାଳୁ କିଏ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବ ? ଆହା ବିଚରା ଚତୁଃଷ୍ପଦ କେଡେ ମଜାର ମଣିଷ !

ବାହାରେ ସୁସୁ ବର୍ଷା । ମଝିରେ ମଝିରେ ଗଛ ବା ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ଭାଙ୍ଗିଯିବାର ଶବ୍ଦ । ବିଜୁଳି ଓ ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ସାମୟିକ ଶବ୍ଦ ଓ ଆଲୋକ ତିନି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ମନରେ ଭୟ ଓ ଆଶଙ୍କାପରି ଦପ୍ ଦପ୍ ଜଳିଉଠି ଲିଭିଯାଉଛି । ଏ' ରାତି ଏତେ ଲମ୍ବା··· । ଏ ରାତି ବୋଧହୁଏ ବହୁ ବିଚାରି ପୋକମାନଙ୍କର ସୁଖରାତ୍ରି, କାରଣ ସେମାନେ ଯେଉଁଠି ଇଚ୍ଛା ସେଠି ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ।

ତିନି ସାହସୀ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଛାତି ଥରାଇ ଚତୁଃଷ୍ପଦ ପାଇଁ ତିନୋଟି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ବାହାରିଯାଇ ଏ' ଭୟଙ୍କର ରାତିର ନିର୍ଜନତା ଭିତରେ ହଜିଗଲା, ଠିକ୍ ଚତୁଃଷ୍ପଦର ଆତ୍ମାପରି । ତା'ର ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆତ୍ମା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଇଲେ । ଚତୁଃଷ୍ପଦକୁ ରକ୍ଷାକରିବା ପାଇଁ ଡବଲ୍ ବାରେଲ୍ ବନ୍ଧୁକଧାରୀ ଶିକାରୀ ବନ୍ଧୁମାନେ ସାହାଯ କରିନଥିଲେ ।

ହଠାତ୍ ସେହି ବାରଣ୍ଡା ଉପରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ଏକ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଗୋଟାଏ ବନ୍ଧଆ ହଲେଇ ହଲେଇ ଚାଲିଗଲା । ଚାଲିଗଲା ଯେ ଆଉ ଫେରିଲା ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ଯେପରି ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ସ୍ୱପ୍ନ ଭିତରେ ହଜିଯିବାରେ ଆନନ୍ଦ ଅଛି ମାତ୍ର ବାସ୍ତବ ସ୍ୱପ୍ନର ଜାଲବୁଣି ଚେଷ୍ଟାଗତ ଭାବରେ ହଜିବାରେ ରହିଛି ବ୍ୟସ୍ତତା···ବାଧ୍ୟତା ଓ ଅନୁଶୋଚନା··· । ପଳାୟନର ସମସ୍ତ ପ୍ରାଥମିକ ଚିନ୍ତା··· ଅନ୍ୱେଷା କରିବାର ସମସ୍ତ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରିତ ରାସ୍ତା······

ସେହିପରି ଗୁଡ଼ାଏ ଅଜବ ଚିନ୍ତାରେ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇଥିବା ତିନି ସାହସୀ ଶିକାରବନ୍ଧୁ ବାହାରର କିଞ୍ଚିତ ଫର୍ଚ୍ଚା । ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଆନନ୍ଦରେ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ରାତି ଯେ ପାହି ଆସିଲାଣି ଏହି ଆନନ୍ଦରେ ସେମାନେ ଆପେ ଆପେ ଗତ ରାତିର କ୍ଲାନ୍ତି, ଚତୁଃଷ୍ପଦର ମୃତ୍ୟୁବରଣ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଗଲେ । କେବଳ ତାଙ୍କ

ମନ ଭିତରେ ଥିଲା ଆକାଶଟା ଆହୁରି ଫଟାହୋଇଯାଉ । ଆଃ—ଏ ବର୍ଷାଟା ଖୁବ୍ ବେଗରେ ପୁଣି ବର୍ଷିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ବଡ଼ ଆରାମ ଦାୟକ ଏ ବର୍ଷା ।

ଯେତେବେଳେ ପରସ୍ପରର ମୁହଁ ପରିଷ୍କାର ଦିଶିଲା ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଉପଲବ୍ଧି କଲେଯେ, ସମସ୍ତେ ଝଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି । ମୁହଁ କଳା ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ବଂଧୁଙ୍କ ଉଠାଇବାକୁ ଦେହରେ ବଳ ନାହିଁ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ବ୍ୟତୀତ କେବଳ ନୀରବରେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁବା ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ ।

ବହୁ କଷ୍ଟରେ ସେମାନେ ଠିଆହେଲେ ଓ କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ନଚାହିଁ ସିଧା ଜିପ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ଦେଖିଲେ ଜିପ୍‌ରେ ଚତୁଃଷ୍ପଦ ନାହିଁ । ତିନିଜଣଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ ଜମି ଆସିଲା । ଯେହେତୁ ଗତ ରାତିରେ କାନ୍ଦି ପାରିନଥିଲେ । ସମସ୍ତ ଚଦର ଏକ ଜମାଟବନ୍ଧା ସ୍ତୂପପରି ରହିଛି । ଚାବି ଝୁଲୁଛି । ହଠାତ୍ ଉପର ମାହାଲରୁ ପାଟି ଶୁଭିଲା । ସେ ପାଟି ଚତୁଃଷ୍ପଦର । "ରୁହ ରୁହ ମୁଁ ଯାଉଛି" । ଖୁବ୍ ହସୁଥିଲା ଚତୁଷ୍ପଦ । ସିଗ୍ରେଟ ଟାଣି ଟାଣି ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ଜିପ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ବଂଧୁ ତିନିଜଣ କିଛି କହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଚତୁଃଷ୍ପଦ ଖୁବ୍ ବେଗରେ ଗାଡ଼ି ଫେରେଇଲା । ତା ଭାବ ଭଙ୍ଗୀରୁ ଜଣାପଡ଼ୁଥିଲା ସେ ରାତିରେ କିଛି ପାଉଣ୍ଡ ଓଜନ ବଢ଼ିଛି ।

କିଛି ବାଟ ଗଲାପରେ ଚତୁଃଷ୍ପଦ କହିଲା—"କାଲି ରାତିରେ ତୁମେଯେ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ନନେଇ ଠିକ୍ କରିଛ । କାଲି ପ୍ରଚୁର ମାଂସ ଖାଇଲି··· ଆହୁରି ମଦ ପିଇଲି । ଓ ଆରାମରେ ଶୋଇଛି । ଜାଣ—ସେ କୋଠାର ପଛପଟେ ଗୁଡ଼ାଏ ରଫୁଜି ଅଛନ୍ତି । କାଲି ରାତିରେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ସମ୍ବର ମାରି ଆଣି ମୋତେ ଡାକିଲେ । ଆଃ—ସେଠି ଯେଉଁ ଚାରି ଛ'ଟି ଝିଅ ଅଛନ୍ତି ନା—ତୁମ ସାଗରମନ୍ଥନ ଚକ୍ ଚକ୍ ଭଉଣୀଠାରୁ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର । ଆଃ ଖୁବ୍ ଆରାମ ।

ମାତ୍ର ଗତରାତିର ବେଗବାନ ପବନପରି ତିନିଜଣଙ୍କ ଛାତି ଥରାଇ ତିନିଟି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ବ୍ୟର୍ଥତାର ରେଖା ଆଙ୍କି ଜିପ୍‌ର ଫାଙ୍କା ପେଟ୍ରୋଲ୍ ଧୂଆଁରେ ମିଶିଗଲା ।

●

ଗାଳ୍ପିକ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଚୌଧୁରୀ ଓଡ଼ିଶାରେ ବେଶ୍ ପରିଚିତ । ବହୁପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କର କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ, ଆଭାସ ଚିତ୍ର ଓ କବିତା ଓଡ଼ିଶାର ସମସ୍ତ ସଂଭ୍ରାନ୍ତ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ । ରେଡ଼ିଓରେ ନାଟକ ଓ କବିତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଗଳ୍ପ ଗୁଡ଼ିକରେ ସମାଜର ସ୍ଖଳନକୁ ଏକ ରୁଚିପୂର୍ଣ୍ଣ ମାର୍ଜିତ ଆସନ ଦେବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଛି । ଏଣୁ ତାଙ୍କର ଗଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ ଅନେକ ପାଠକଙ୍କୁ ମୁଗ୍ଧ କରେ ।

ଗାଳ୍ପିକ ଚୌଧୁରୀ ୧୯୪୨ ମସିହା ସେପ୍‌ଟେମ୍ବର ୯ ତାରିଖରେ କଟକ ଜିଲ୍ଲାର ତିର୍ତ୍ତୋଲ ଥାନା ତେନ୍ତୁଳିପଦା ଗ୍ରାମରେ ଜନ୍ମ । ୧୯୫୮ ମସିହାରୁ ତାଙ୍କର ଲେଖା ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଆସୁଛି । କଲେଜ ଜୀବନରେ ବହୁ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ଆକାଶବାଣୀ ଓ ବିଷୁବ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ସଂବର୍ଦ୍ଧିତ ହୋଇଛନ୍ତି କଟକର ରବିବାରୀୟ ସାହିତ୍ୟ ସଂସଦ ଓ ଓଡ଼ିଆ ଯୁବଲେଖକ ସମ୍ମେଳନର ସେ ଅନ୍ୟତମ ଆଦି ସଂଗଠକ । ସଂପ୍ରତି ସେ ଜଗତସିଂହପୁର କଲେଜରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗରେ ଅଧ୍ୟାପକ ଅଛନ୍ତି ।

ପ୍ରକାଶକ